

της φυλακής...

* Για την κατάργηση
του Νταχάου της Κέρκυρας

* Γράμματα από
Γ. Πετρόπουλο και
Γ. Παπαδόπουλο

Ψυχιατρεία φυλακών	1
Τοξικομανείς στις φυλακές - ψυχιατρεία	3
Απόσπασμα απο μπροσούρα της Ε.Σ.Ε.Α.Ν.	5
90χρονος σε ψυχιατρείο για αποτοξίνωση	7
Γαλλία / Η ελευθερία είναι το έγκλημα που περικλείει όλα τα εγκλήματα	8
Αποσπάσματα προκηρύξεων των κρατούμενων στη Flery Merogis κατά τη διάρκεια και μετά την εξέγερση του 1985	11
Επιτροπή φυλακή - καταπίεση	12
Με μια χειροβομβίδα και πολλή απόφαση	15
Γιά την ανωμοτί εξέταση	16
Κρατούμενοι για τα μεροκάματα	17
«Υφ' όρον απόλυσις» — ένα γράμμα	19
Για τον Ν. Τσουβαλάκη	21
Να καταργηθεί η φυλακή της Κέρκυρας — απολογία	22
Για την κατάργηση των φυλακών της Κέρκυρας	23
Το πάθος για την ελευθερία είναι ισχυρότερο από τους τοίχους των φυλακών ..	25
Κατερίνα Αποστολάκου	36
Πιστόλια στα αστυνομικά χέρια	37
Καλοί είναι οι ποιητές γιατί διατηρούν τα όνειρά μας.... μα οι παράνομοι τα πραγματοποιούν	39
Βασανισμός δεκατετράχρονου	41
Από το ημερολόγιο του κρατούμενου Ν.Σ.	43
Για τον Ζαν Ζενέ	44
Υπόμνημα - καταγγελία κρατουμένων κλειστών φυλακών Κέρκυρας	48

Υπεύθυνος έκδοσης:

Κατερίνα Ιατροπούλου

Διεύθυνση επικοινωνίας:

Γιώργος Βλασόπουλος

Δημαρχείου 63

122 42 Αιγάλεω

ΤΙΜΗ: 150 ΔΡΧ.

ψυχιατρεία φυλακών

Εισαγωγικό

Μέσα στα πλαίσια του κοινωνικού παιχνιδιού είναι και ο τεχνητός διαχωρισμός των ανθρώπων σε φυσιολογικούς και μη, στην κοινωνικά υγιή πλειοψηφία και στις «παρεκτρεπόμενες» μειοψηφίες.

Οι άνθρωποι που για δικούς τους λόγους ο καθένας δεν εντάσσονται σε κάποια κοινωνικά δεδομένα απομονώνονται περιθωριοποιούνται και υφίστανται μια ιδιαίτερη καταστολή. Κατατάσσονται σε κατηγορίες σύμφωνα με το είδος της παρεκτροπής τους «τρελοί», «εγκληματίες» κ.λ.π. και περιορίζονται στα αντίστοιχα άσυλα για μεγά-

λα διαστήματα ως και όλη τη ζωή τους.

Ο κοινωνικός στιγματισμός δεν περιορίζεται στον εγκλεισμό και η απομόνωση του «διαφορετικού» δεν ισχύει μόνο σε γενικά πλαίσια. Αναπαράγεται στον καθένα μέσα μας και στην κάθε κοινωνική ομάδα ακόμα και ο' αυτές που εκ των πραγμάτων ζουν στο περιθώριο.

Έχει να κάνει με το πόσο, τόσο το κάθε άτομο χωριστά όσο και οι κοινωνικές ομάδες γενικότερα προσπαθούν συγχρόνως με την αντιπαράθεση στη μεγάλη κακιά εξουσία που προσωποποιείται στο κράτος, να λύνουν και το πρόβλημα εξουσίας που ενυπάρχει στον καθένα. Ή με το πόσο απλά το παραγνωρίζουν και το εξωτερικεύουν στο όνομα και με το άλοθι κάποιων πολιτικών πραχτικών εξασκώντας την ίδιου τύπου βία στους χώρους όπου τους είναι δυνατόν.

Από την πλευρά της κρατικής καταστολής, ο συγκερασμός του σκληρού σωφρονισμού και της ψυχιατρικής είναι μια καινοτομία των τελευταίων χρόνων. Ενώ πάντα η ψυχιατρική λειτουργούσε κατασταλτικά, εδώ και αρκετό καιρό στα κράτη του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού και στα άτομα του εκσυγχρονισμού, τελειοποιείται πάνω στο σοβιετικό πρότυπο, μια πρακτική ψυχιατρικοποίησης των κρατούμενων. Τα ψυχιατρεία στις φυλακές πληθαίνουν.

Ο κρατούμενος ενώ στη φυλακή έχει τη στοιχειώδη δυνατότητα της ύπαρξης μέσα από το λόγο και την αντίδραση, στο ψυχιατρείο διπλά φυλακισμένος είναι παραδομένος ολοκληρωτικά στα χέρια της επιστήμης των ψυχοφάρμακων, των ηλεκτροσόκ, των λοβοτομών και γενικότερα των πειραματισμών ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης της ψυχιατρικής σε κάθε χώρα. Είναι γνωστό ότι στη Γερμανία ή και στην Αμερική, κρατούμενοι είτε έχουν εξαναγκαστεί να γίνουν πειραματόζωα, είτε πείθονται με αντάλλαγμα την ελευθερία τους αν και όταν βγουν ζωντανοί.

Όταν απλά το γεγονός του να είσαι φυλακισμένος ή «τρελός» δίνει στο κράτος τη δυνατότητα να έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω σου με την σιωπηρή ανοχή και συγκατάβαση όλης της κοινωνίας, πόσο περισσότερο αυτό ισχύει όταν τυχαίνει να συγκεντρώνονται σ' ένα πρόσωπο κι' οι δύο αυτές ιδιότητες. Τα πέπλα σιωπής που σκεπάζουν τα ψυχιατρεία των φυλακών είναι δύο φορές πυκνά.

Στην Ελλάδα το ψυχιατρείο στο χώρο των φυλακών είχε ανέκαθεν χρησιμοποιηθεί σαν μέσο καταστολής για τη μερίδα των κρατούμενων που δεν ήταν δυνατόν να τιθασευτεί στους υπόλοιπους χώρους των φυλακών.

Αρχικά στο Δαφνί με τα ηλεκτροσόκ και παράλληλα τις μονιτέν και τα κοκτέιλ στο Παλιό Ψυχιατρείο των φυλακών στα Βούρλα.

Το 1974, με τη μεταπολίτευση, γίνεται και στην Ελλάδα —την ίδια εποχή συμβαίνει ακριβώς το ίδιο και στη Γαλλία— μια ριζική αλλαγή στον τρόπο αντιμετώπισης των κρατουμένων στους χώρους των φυλακών.

Από το Υπουργείο του Στεφανάκη στα πλαίσια ενός εκ- εκσυγχρονισμού προωθούνται τρία βασικά νέα μέτρα:

1. Μετατρέπεται η φυλακή της Κέρκυρας από φυλακή τοξικομανών σε φυλακή μείζονος ασφαλείας με πειθαρχικό χαρακτήρα
2. δημιουργείται το νέο ψυχιατρείο κρατούμενων μέσα στο χώρο των φυλακών (τα Βούρλα κλείνουν) και αλλάζει το καθεστώς στα μεροκάματα και
3. Από 7¼ μέρες που ήταν μέχρι τότε για όσους δούλευαν στις κλειστές φυλακές γίνονται 23½.

Με την εφαρμογή των μέτρων οι πρώτοι «σκληροί» κρατούμενοι μεταφέρονται στην Κέρκυρα και αντιμετωπίζουν το σταυρό και το παλάγγο (κρέμασμα με τα χέρια από ψηλά) για να σπάσουν. Μοιραία οι φυλακισμένοι έχουν να αντιμετωπίσουν ένα έντεχνο δίλημμα: παθητικότητα και δουλειά ή Κέρκυρα και ψυχιατρείο.

Αρχικά το ψυχιατρείο των φυλακών «φιλοξενούσε» επίσης δύο κατηγορίες κρατούμενων: τους τοξικομανείς σε μικρό ποσοστό και όσους είχαν «ψυχικές διαταραχές». Κάτω απ' αυτή την ετικέτα περιλαμβάνονται όσοι κρατούμενοι κρίθηκαν με μειωμένο καταλογισμό από το δικαστήριο ή με πλήρη καταλογισμό, αλλά στη διάρκεια της φυλάκισης παρουσίασαν ψυχολογικά προβλήματα. Όσοι από τους κρατούμενους κρίνονταν ακαταλόγηστοι ανέκα-

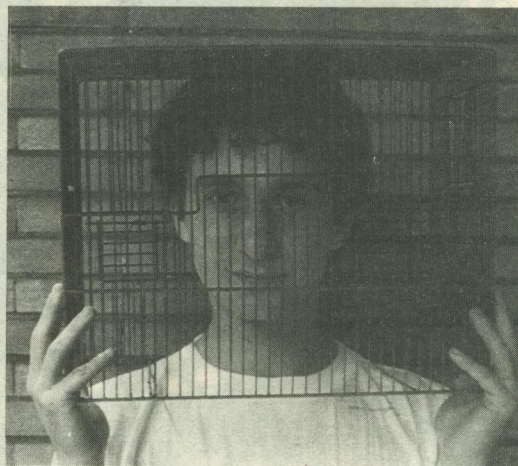
θεν νοσηλεύονταν στο Δαφνί.

Από την εποχή που το φαινόμενο της τοξικομανίας άρχισε να παίρνει κοινωνικές διαστάσεις, το ψυχιατρείο μέσα από το γενικότερο κοινωνικό πρίσμα αντιμετώπισης των τοξικομανών απέκτησε και νέο λόγο ύπαρξης. Οι τοξικομανείς, νεαρά άτομα στην πλειοψηφία τους, αντιμετωπίστηκαν εκ των προτέρων κατασταλτικά σαν εν δυνάμει εξεγερσιακά στοιχεία στο χώρο των φυλακών.

Η προσπάθεια εξουδετέρωσής τους έγινε με την άφθονη προμήθεια ψυχοφαρμάκων και με κάποιες ειδικές παροχές όπως τρία επισκεπτήρια την βδομάδα για όλους τους κρατούμενους, εμπόριο ναρκωτικών από κρατούμενους με μίζα στην υπηρεσία, χαρτιά μείωσης ποινής για ιατρικές - ψυχιατρικές αιτίες.

Έτσι το ψυχιατρείο κρατούμενων εμφανίζεται σήμερα σαν το ξενοδοχείο των φυλακών γι' αυτούς που είναι διατεθειμένοι να ανταλλάξουν τη «φρόνιμη» στάση τους με όλα αυτά. Και φυσικά παράλληλα και πίσω απ' αυτή τη δελεαστική βιτρίνα υπάρχει και η πραγματικότητα της βίαιης καταστολής γενικότερα για όσους αντιδρούν ή εξεγείρονται και ειδικά η καθήλωση η οποία στην περίπτωση των τοξικομανών πλασσάρεται και σαν επιστημονικά πρόσφορη.

Κι' όσον αφορά βέβαια τους κρατούμενους που με τη στάση τους απαγορεύουν στους ψυχιάτρους να απλώσουν

χέρι πάνω τους, υπάρχει πάντα η πειθαρχική της Κέρκυρας.

Η τακτική αυτή που εφαρμόστηκε από το 1974 ως το 1981 (δηλ. συνδυασμός πειθαρχικής Κέρκυρας - ψυχιατρείο κρατούμενων Κορυδαλλού) απόδειξε ότι οι γνωστές συνθήκες σωφρονισμού των κρατούμενων δεν έφεραν τα ποθητά αποτελέσματα. Τόσο στο ψυχιατρείο (στάση του '81) όσο και στην Κέρκυρα το γεγονός ότι κάποιοι κρατούμενοι συνεχίζουν να αντιστέκονται, ώθησε τους αρμόδιους να ψάξουν και να τελειοποιήσουν τις μεθόδους «σωφρονισμού».

Έτσι, μέσα στα πλαίσια της γενικότερης ψυχιατρικοποίησης των κρατούμενων, δημιουργείται το 1981 η πρώτη ψυχιατρική ακτίνα στην Κέρκυρα παρά τη διαφωνία των ψυχιάτρων ως προς την καταλληλότητα του χώρου. Το ίδιο επαναλήφθηκε ένα χρόνο αργότερα με την ίδρυση δύο ακόμη ψυχιατρικών πτέρυγων στις γυναικείες φυλακές του Κορυδαλλού και στην Πάτρα και έπεται συνέχεια....

Ποτέ μία —η ίδια— φυλακή δεν έπαιξε σε διαφορετικούς χρόνους, τον ίδιο πάντα ρόλο.

Δηλαδή φυλακές που κατά καιρούς χρησιμοποιήθηκαν σαν «πειθαρχικές», έτυχε σ' άλλο χρόνο να εξελίσσονται σε «άνετες». Και το αντίστροφο.

π.χ. η ΚΕΡΚΥΡΑ: από φυλακή τοξικομανών και με αρκετές ελευθερίες στην περίοδο '70-'75, βλέπουμε ξαφνικά να μετατρέπεται από το '75 σ' αυτό που είναι μέχρι σήμερα.

Η τα ΒΟΥΡΛΑ: που στην περίοδο '67-'73 από φυλακή-ψυχιατρείο όπου όποιος στελνόταν εκεί, πήγαινε για «λνώσιμο», να μετατρέπονται σε «ξενοδοχείο» στην περίοδο '75-'80.

Οι παράγοντες που καθορίζουν αυτού του είδους τις μεταβολές είναι κύρια οι εξής:

- α) Τα προγράμματα (με τις ανάλογες μεθόδους) ισοπέδωσης και επανένταξης των κρατούμενων, του εκάστοτε υπουργού.
- β) Το «υλικό» των ιδίων των κρατούμενων στη φυλακή τη χρονική στιγμή της «μεταρρύθμισης» (δυναμικοί ή αδρανείς).
- γ) Το «πολιτικό παιχνίδι», δηλ. το κόστος ή το όφελος που πολιτικά έχει ένας υπουργός (μία κυβέρνηση) από το πάρσιμο κάποιων μέτρων. Σε σχέση πάντα και με την κοινή γνώμη.

Έχει παρατηρηθεί πως όποτε κάποιος θόρυβος ξέσπασε γύρω απ' την κατάσταση κάποιας φυλακής, αντιμετωπίστηκε με τη μεταφορά της «μεθόδου» που γέννησε τις «όποιες» αντιδράσεις σε κάποια άλλη φυλακή.

π.χ. Μετά το θόρυβο επί χρόνια για τη διακίνηση ναρκωτικών στο ψυχιατρείο του Κορυδαλλού, εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση ένας γιατρός κι' ένας αρχιφύλακας, μετατέθηκαν και κάποιοι φύλακες, ο θόρυβος κόπασε, μα σήμερα βλέπουμε με άλλη μορφή πια, την ιστορία να επαναλαμβάνεται με τη προθυμότερη παροχή κάθε είδους ψυχοφαρμάκων ή «μαστουρόχαπου» σε όποιον απλά τα ζητήσει, σ' όλες τις Ελληνικές φυλακές.

Έτσι δεν μπορούμε να ορίσουμε το ρόλο που παίζει η κάθε φυλακή, ψυχ/ο-πειθαρχική, ή οτιδήποτε άλλο, γιατί αυτός είναι ρευστός κι' αναλογος των τετριπών και διαθέσεων του εκάστοτε υπουργού και του προγράμματος που αυτός διαλέγει.

Άλλοτε γίνεται ο μπαμπούλας η Κέρκυρα, ποιο παλιά ήταν το Επταπύργιο, άλλοτε το ψυχιατρείο, κ.λ.π.

Όσο όμως κι' αν αλλάζουν οι τίτλοι στις ταμπέλες των σωφρονιστικών καταστημάτων, ή οι μέθοδοι [(από την ωμή βία της Κέρκυρας ή την επιστημονική εξόντωση στο ψυχ/ο — στον εκσυγχρονισμό του Μαγκάκη (γερμανικό πρότυπο)] ο στόχος είναι ένας και ηλίου φαεινότερος: Ο κρατούμενος πρέπει, ή να εγγυηθεί με τη στάση του την επανένταξή του στην κοινωνία, δηλαδή στον κύκλο παραγωγής, ή να εξοντωθεί αν είναι δυνατόν προτού καν βγει.

Μεταξύ της περιόδου '67-'74 το ψυχ/ο στα «ΒΟΥΡΛΑ», χρησιμοποιήθηκε περισσότερο σαν χώρος τιμωρίας των «ανυπάκουων» στις άλλες φυλα-

τοξικομανείς στις φυλακές - ψυχιατρεία

κές, δεδομένου ότι δεν υπήρχε η πειθαρχική φυλακή του «τύπου» της σκληρής Κέρκυρας.

Στο αρχιφυλακείο, υπήρχε κρεμασμένος πίνακας, η λεγόμενη «μαύρη λίστα», με αριθμό ονομάτων που κυμαίνονταν από 60-80 κρατούμενων όλων των Ελληνικών φυλακών. Όποιος απ' αυτούς εμφανιζόταν στα Βούρλα, σήμαινε πως είχε σταλεί για εξόντωση.

Στο πειθαρχείο ή συνηθέστερα στη καθήλωση, του γινόταν μια MODITEN, (φάρμακο μηνιαίας ισχύος για κατευνασμό έντονων ψυχοσικών φαινομένων) που τελικά απαγορεύτηκε να κυκλοφορεί, ενώ στα Βούρλα το χρησιμοποιούσαν και τρία χρόνια μετά την απαγόρευση. Μια από τις πιο δυσάρεστες συνέπειες της «θεραπείας» ήταν τα εξωπυραμидικά φαινόμενα, το λεγόμενο «στράβωμα» αφού συνέπειά του είναι, το γύρισμα των μελών του κορμιού ανάποδα (χέρια, πόδια, λαιμός).

Επειδή, δε πολλές φορές τύχαινε να γίνει σε κάποιον μια MODITEN και σε δύο μέρες να σταλεί πίσω στη φυλακή, την ώρα των εξωπυραμидικών οι φύλακες δεν ήξεραν τι να του κάνουν και τον άφηναν έτσι.

Στην ίδια περίοδο, φυλακή τοξικομανών ήταν η φυλακή της Κέρκυρας, με καταδικασμένους στη συντριπτική πλειοψηφία τους για χασίς, μια και η ηρωίνη εκείνα τα χρόνια ήταν άφαντη.

Οι κρατούμενοι «τοξικομανείς» στην Κέρκυρα τότε είχαν καταφέρει να μπαίνει στη φυλακή παγωτατζής με καρροτσάκι, να ελέγχουν με επιτροπή τους την προμήθεια των τροφίμων, ν' αλλάζουν κελιά ή ακτίνες όποτε θέλουν, να παίζουν ζάρια, χαρτιά κ.λ.π., κατάσταση που τέλειωσε με την εισβολή πυροσβεστών και πεζοναυτών το 1975 και την ανακήρυξη της Κέρκυρας σε «πειθαρχική και μείζονος ασφαλείας» φυλακή.

Το 1967 με τον ερχομό της χούντας, στην Ασφάλεια Αθηνών, στο τμήμα ναρκωτικών ανέλαβε προϊστάμενος ο Γ. Καραγιαννόπουλος. Εξυπηρετώντας τις πολιτικές σκοπιμότητες εκείνης της στιγμής έκλεισε στη φυλακή τους: Ρέτζα, Ξαπλάνα, Αντζουλάτο και τη χημικό Αμπελία, βάζοντας λουκέτο ταυτόχρονα στα δύο εργαστήρια ηρωίνης που μέχρι τότε λειτουργούσαν στην Αθήνα, με μίζα στην αστυνομία φυσικά.

Αυτόματα οι πρεζάκηδες τότε, έμειναν απότομα από πρέζα και στράφηκαν στο αλκοόλ και στα φαρμακευτικά που εμφανίστηκαν ταυτόχρονα στο εμπόριο. MAXITON, RETALINES (speeds), SOSE-GON, NEBUTAH, CODAL + DORIDENE, REVONAL, ROMILAR, και το φοβερό ROMIDON ήταν αυτά που μαζί με το Alcohol εξόντωναν το μεγαλύτερο μέρος της παλιάς γενιάς των πρεζάκηδων ανάμεσα στα 1967-1973. Τότε η παλιά γενιά ηρωϊνομανών, έφερε το ποσοστό των έγκλειστων στα Βούρλα μ' αιτία τα ναρκωτικά πολύ χαμηλά. (20 τοξικομανείς για χασίς σε 120 κρατούμενους το 1970).

Σ' αυτή την περίοδο μέσα, ελάχιστοι και κύρια περαστικοί αλλοδαποί, ήταν αυτοί που κρατιόντου-

σαν για άλλες ουσίες εκτός του χασίς στις Ελλ. φυλακές.

Με τη μεταπολίτευση οι νέες κοινωνικές συνθήκες εμφανίζουν τη νέα γενιά ηρωϊνομανών στην Ελλάδα, με κοινωνικό-οικονομικό υπόβαθρο διαφορετικό πια (στις περισσότερες περιπτώσεις) από κείνο των παλιών.

Παιδιά «μικρομεσαίων» κύρια, χωρίς βέβαια να αποκλείονται και τα παιδιά εργατών και πιο σπάνια αγροτών, καθώς και τα νέα λούμπεν στοιχεία, γεμίζουν τις φυλακές.

Παιδιά, που εξ' αρχής αντιμετωπίζονται από υπηρεσία και κρατούμενους, σαν η οικονομική αναζωογόνηση των φυλακών-φυλάκων και των κάθε λογής αχόρταγων.

Αυτή ακριβώς η γενιά όμως, με τα όπλα που πρόταξε για την επιβίωσή της (γνωριμίες-μέσα-χρήμα) κατάφερε να ξεφύγει στην περίοδο '77-'80 απ' το χώρο των φυλακών και ν' ανοίξει μια δίοδο για το ΔΑΦ-ΝΙ. Για το Δαφνί, όπου το 15ο περίπτερο (περίπτερο κρατούμενων) έκτιε την ποινή της, μ' ελεύθερο επισκεπτήριο, άχρηστα φάρμακα που όμως κανείς δεν υποχρεωνόταν να πάρει (κι' όλοι τα πετούσαν), ενώ σταματούσαν το σύνδρομο της στέρησης με το δικό τους απλό τρόπο. ...Συνεχίζοντας να παίρνουν ηρωίνη. Φτηνή όμως, μια και την έφερναν οι φίλοι τους στα ελεύθερα επισκεπτήρια χωρίς τη μεσολάβηση ΚΑΝΕΝΟΣ!

Καταφέρθηκ' ακόμα το 1978, να μπει σε λειτουργία το άρθρο 14 του Ν.Δ.743/70 για τα ναρκωτικά, ενώ μέχρι τότε τις ευεργετικές του δυνατότητες δεν είχε κατορθώσει να εκμεταλλευτεί κανείς.

Το συγκεκριμένο άρθρο, έδινε τη δυνατότητα στον καταδικασμένο τοξικομανή, να πάρει μ' αναστολή το υπόλοιπο της ποινής του, (όποιο κι' αν ήταν αυτό) από τη στιγμή της βεβαίωσης του θεράποντος στο ΔΑΦΝΙ γιατρού, ότι αποτοξινώθηκε.

Οκτώβρης 1978, και βγαίνει η πρώτη απόφαση από το Β' Τριμελές της Αθήνας, μια και το ΔΑΦΝΙ εφετειακά ανήκει εκεί.

Το ψυχιατρείο του Κορυδαλλού όμως, εφετειακά ανήκει στον Πειραιά.

Συγκεκριμένα κυκλώματα Υπουργείου-δικηγόρων-ψυχιατρείου φυλακών-εισαγγελίας Πειραιά, μπήκαν στον πειρασμό.

Φάκελλο που θα ζήλευε κι' η σήμανση με στοιχεία πολλά, έχουμε στη διάθεσή μας για την αγωνιώδη συγκέντρωση των τοξικομανών ξανά, στο ψυχιατρείο των φυλακών. Δεν το παραθέτουμε εδώ όμως, γιατί ο σκοπός αυτού του γραφτού δεν είναι τέτοιος.

Θεωρούμε όμως απαραίτητες τις παρατηρήσεις αυτές, γιατί ΚΑΙ η οικονομίστικη αντιμετώπιση των κρατούμενων στα ψυχιατρεία, στις φυλακές, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη

ΣΗΜΕΡΑ:

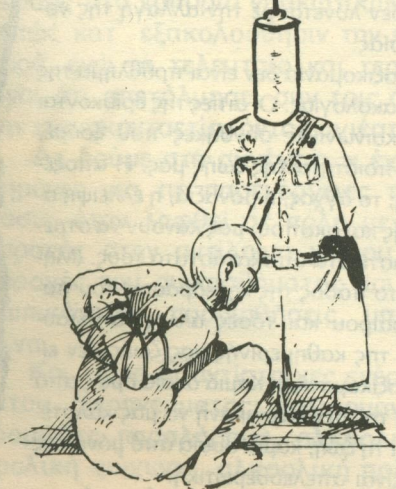
Το ΠΑΣΟΚ ακολουθώντας την ίδια λογική, βλέπουμε να έχει σχεδιάσει (πιθανό μέχρι την κυκλοφορία του περιοδικού να έχει υλοποιηθεί κιόλας) τη μεταφορά του ασθενέστερου οικονομικά κομματιού των κρατούμενων του ψυχιατρείου (τους ψυχασθενείς δηλαδή) στο ΔΑΦΝΙ, κάνοντας ταυτόχρονα μέλη για την ίδρυση αποτοξινωτικού κέντρου (το λένε

και ΔΕΝ ντρέπονται, μια κι' είναι πια πασίγνωστο, πως υποχρεωτική αποτοξίνωση δεν γίνεται), μέσα στις φυλακές, εγκλωβίζοντας έτσι στο χώρο αρμοδιότητας του Υπουργείου Δικαιοσύνης το οικονομικό ευρωστότερο εκείνο κομμάτι των κρατούμενων, δηλ. τους τοξικομανείς.

Υ.Γ. Το ΔΑΦΝΙ και το 15ο περίπτερο κρατούμενων υπάγεται στην αρμοδιότητα του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ.

απόσπασμα απο μπροσούρα της Ε.Σ.Ε.Α.Ν.

Σήμερα, που μεγαλώνει η αναζήτηση της ευφορίας ή της ηρεμίας, εξαιτίας του άγχους που προκαλεί η μηχανοποιημένη και απρόσωπη ζωή, μεγαλώνει και η κατανάλωση ουσιών που αλλάζουν τη Συνείδηση.

Η λύση δεν είναι η απαγόρευσή τους, ούτε η βίαιη επέμβαση στην ανάγκη των ανθρώπων να νιώσουν ήρεμα, ευχάριστα ή χωρίς άγχος.

Η τάση για αυξημένες ποινές στους χρήστες ορισμένων μόνο ουσιών (που μάλιστα πολλές τους δεν είναι και Нарκωτικά, όπως η Κάνναβη), πρώτα συντελεί στη μεγάλη κατανάλωση άλλων

βλαπτικών ουσιών, δεύτερο είναι χαρακτηριστική ενός μισαλλόδοξου πνεύματος, που στηρίζεται στην απαράδεκτη άποψη, ότι η Συνείδηση του ανθρώπων πρέπει, με το ζόρι και την τρομοκρατία, να προσαρμοστεί σ' έναν τρόπο ζωής καθορισμένο από τη συμβατικότητα, την υποκρισία και την υποταγή· τρίτο, η αυξημένη ποινικοποίηση ή και η απλή ποινικοποίηση της χρήσης, δεν οδηγεί στο σταμάτημα της Ηρωίνης, που μαζί με το Αλκοόλ και τα Ψυχοφάρμακα είναι το κύριο πρόβλημα, αλλά αντίθετα στην αυξημένη κατανάλωση όλων και ακόμα, σε μια αυξημέ-

νη εγκληματικότητα, καθώς το «πρεζάκι» θα διαρρήξει το φαρμακείο για να βρει τη δόση του ή θα πλασσάρει κι αυτός Ηρωίνη —και μάλιστα νοθευμένη— για να κερδίσει τη δικιά του.

Έχι έρθει πια η ώρα να καταλάβουμε όλοι μας, ποιοί είναι αυτοί που επιδιώκουν τον εξευτελισμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τη Νάρκωση της ατομικότητας και του αισθήματος ανεξαρτησίας και αυτοπεποίθησης· ποιοί είναι αυτοί, που για πολιτικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς λόγους, προωθούν την Ηρωίνη, τα Ψυχοφάρμακα, τὸ Αλκοόλ, καθώς και κάθε τι που δημιουργεί εξάρτηση-υποταγή: Είναι αυτοί, που θρεμμένοι στο μεσαιωνικό πνεύμα της Ιερής Εξέτασης, γνήσιοι α-

πόγονοι της ολοκληρωτικής ιδεολογίας, κόβονται καθημερινά για τιμωρία εκείνων που δεν αντέχουν τις κοινωνικές συνθήκες που οι ίδιοι οι διώχτες τους έφτιαξαν.

Η καταστολή, ο έλεγχος, η τρομοκρατία, η ωμή αστυνόμευση και επέμβαση στην ιδιωτική ζωή, είναι οι καταλληλότερες συνθήκες για ν' αυξάνουν τις τάσεις φυγής από την τέτοια εξουσιαστική πραγματικότητα· είναι οι καταλληλότερες συνθήκες για ν' αυξάνεται η κατανάλωση Ηρωίνης, Ψυχοφαρμάκων και Αλκοόλ...

Αυτό που οξύνει και διογκώνει το πρόβλημα «ναρκωτικά» είναι ακριβώς η ποινικοποίησή τους.

Η προσωπικότητα του τοξικομανή διαμορφώνεται περισσότερο από τις κοινωνικές συνθήκες στις οποίες αναγκαστικά εγκλωβίζεται παρά από την ουσία που χρησιμοποιεί. Το καθημερινό άγχος για να βρει λεφτά, η νόθευση της ηρωίνης με επικίνδυνες για τον οργανισμό ουσίες, το συνεχές κυνηγητό της αστυνομίας, η κοινωνική περιφρόνηση, οδηγούν τον τοξικομανή στην εξαθλίωση και τον θάνατο. Γι' αυτό είναι θετικά μέτρα:

- 1) Αποποινικοποίηση και ελεύθερη καλλιέργεια όλων των ουσιών.
- 2) Να χορηγείται δωρεάν ηρωίνη στους τοξικομανείς.
- 3) Να λειτουργούν επιτροπές για σωστή και υπεύθυνη πληροφόρηση.
- 4) Κέντρα αποτοξίνωσης για όποιον θέλει να αποτοξινωθεί.

Ωστόσο το πρόβλημα της τοξικομανίας δεν λύνεται με την αλλαγή της νομοθεσίας.

Η τοξικομανία δεν είναι πρόβλημα της φαρμακολογίας. Οι αιτίες της βρίσκονται στις κοινωνικές συνθήκες που ζούμε, στην ποιότητα της ζωής μας. Η αποξένωση, το άγχος, η μοναξιά, η έλλειψη αγάπης και σκοπού, μας κάνουν να στρεφόμαστε στα υποκατάστατά τους. (Μήπως το πάθος της τηλεόρασης, του ποδόσφαιρου και τόσες άλλες «απολαύσεις» της καθημερινής μας ζωής δεν είναι τοξικομανία;). Καμιά ουσία όμως από μόνη της δεν είναι ικανή να μας καλυτερέψει τη ζωή, καμιά ουσία από μόνη της δεν είναι απελευθερωτική.

90ΧΡΟΝΟΣ ΣΕ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ ΓΙΑ ΑΠΟΤΟΞΙΝΩΣΗ

Ο Ευάγγελος Κ. Μπαντής, ούτε λίγο ούτε πολύ 90 χρονών, πιάστηκε έχοντας στις τσέπες του ελάχιστη ποσότητα ακατέργαστου χασίς, καταδικάστηκε από το Πενταμελές Εφετείο Αθήνας και εγκλείστηκε στο Δημόσιο Ψυχιατρείο για να αποτοξινωθεί...

Μια ακόμα έμπρακτη απόδειξη του κράτους πρόνοιας και φροντίδας για τον πολίτη που θεμελιώνουν γύρω μας οι σκαπανείς του ελληνικού σοσιαλισμού. Τι καλύτερο μπορεί να περιμένει κανείς από τη ζωή του όταν πια φτάσει τα ενενήντα και είναι μια χαρά, από το να τον κλείσουν στο ψυχιατρείο για να τον απαλλάξουν από τις "βλαβερές τοξίνες"; Τι παραπάνω από το ν' ασχοληθεί η μεγάλη ελληνική δικαιοσύνη με τη "διαταραγμένη" του υγεία, αντί να κοιτάξει τη δική της που το βεβαρυμένο της ιστορικό δεν έχει το ταίρι του.

Επίσημη κατηγορία: χρήση χασίς, το ουσιαστικό του έγκλημα όμως έχει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις. Ο κατηγορούμενος, κύριοι ένορκοι και σεβαστοί δικαστές, όχι μόνο χρησιμοποιούσε κατά κόρον απαγορευμένη από το νόμο ουσία, ουσία της οποίας η χρήση τιμωρείται και το εμπόριο ανθεί, αλλά διέπραξε το βαρύ αδίκημα, όπως ομολόγησε θρασύτατα και ο ίδιος να βρίσκει χασίς χωρίς να το αγοράζει, χωρίς δηλαδή να αποφέρει κανένα κέρδος στο εμπόριο ναρκωτικών, ζημιώνοντας συνεπώς κατ' εξακολούθησιν την ελληνική μαύρη αγορά, ενώ το τελευταίο και τερατωδέστερο όλων είναι ότι απετόλμησε, συν τοις άλλοις, να υπερβεί την ενενηκονταετία, όντας υγιέστατος.

Ας δούμε στη συνέχεια τι έχουν να πουν οι ειδήμονες για τις παρενέργειες του "τοξικότατου" χασίς, όταν ληφθεί σε πολύ μεγάλες δόσεις: διαταραχές στην αντίληψη χώρου και χρόνου, διαταραχές του συναισθήματος και πιθανώς της προσωπικότητας, παραισθήσεις, υπερκινητικά φαινόμενα.

Και τώρα οι αντίστοιχες ενέργειες του νομιμότατου οινοπνεύματος: τοξικομανία, δηλητηρίαση, τρομώδης παραλήρημα, αλκοολική παράνοια, αλκοολική ψύχωση, αλκοολική πολυνευριτιδική ψύχωση, αλκοολική άνοια, διαταραχές του συνόλου των ψυχικών και σωματικών ενεργειών, μείωση

της αντίστασης στις λοιμώξεις, αύξηση της εγκληματικότητας και των τροχαίων ατυχημάτων κλπ. κλπ., κλπ.

Ο νομιμότερος των νομιμότερων καπνός έχει να επιδείξει με τη σειρά του: εθισμό, ψυχική και σωματική εξάρτηση, ταχυκαρδία, αύξηση της αρτηριακής πίεσης, αρτηριοσκλήρυνση, υποοξυγόνωση, μείωση του μυϊκού τόνου, καρκίνο του πνεύμονα, παθήσεις της στεφανιαίας, εμφύσημα και πολλά, πολλά άλλα.

Απέναντι στα άπειρα δεινά που συσσωρεύουν στο άτομο οι δυο τελευταίες ουσίες, οι ενοχοποιησεις του χασίς, αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό. Κι όμως το χασίς διώκεται, ενώ το οιονόπνευμα πατρονάρεται με κάθε επικερδή τρόπο και ο καπνός primoδοτείται. Η κρατική εξουσία επιμένει να τα καθαγιάζει και διαφημίζονται από ιδιωτικά και κρατικά μέσα μαζικής αποβλάκωσης, για να πραγματοποιεί αμύθητα κέρδη το μεγάλο κεφάλαιο.

Η ποινική δίωξη του χασίς στηρίζεται κατά μεγάλο μέρος σε καθαρά κοινωνικο-πολιτικούς λόγους, γιατί θεωρείται πως βγάζει το άτομο από τις παραγωγικές και καταναλωτικές νόρμες που επιβάλλει η ανταγωνιστική κοινωνία στον κόσμο του Μάλμπορο.

Και η ιατρική συντεχνία π.σ.τάση κρατά;

Την βρίσκουμε να επικροτεί υστερικές, θανατηφόρες απόπειρες εξυγίανσης, όπως ο εγκλεισμός του Ευάγγελου Μπαντή και να παρέχει μια χυδαία επιστημονική επίφαση στις επιλογές της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

90 χρόνια που δεν χύθηκαν στο πρότυπο καλούπι του "καθ' όλα φυσιολογικού νεοέλληνα", είναι σίγουρα μια άκρως τοξική δόση ζωής και είναι ώρα πια για αποτοξίνωση στο ψυχιατρείο, ώρα δηλαδή για ν' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση, πριν ταραχτούν επικίνδυνα τα θολά ύδατα.

Επιτέλους ο κοινός μας πόθος "Υγεία και Πρόνοια για όλο το Λαό" γίνεται χειροπεδ... — συγγνώμη — ... χειροπιαστή πραγματικότητα, όσον αφορά τουλάχιστον μια θέση στο ψυχιατρείο. Ο αγώνας μοιάζει να δικαιώθηκε για τα καλά και καλού-κακού σας υπενθυμίζω ότι αύριο στην πόλη της Αθήνας, εκτός ψυχιατρείου κυκλοφορούν τα μεγάλα.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΙΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

(από προκήρυξη των φυλακισμένων στη Γαλλία)

Τον Μάη του 1985, ξεσπάνε σ' όλες τις Γαλλικές φυλακές εξεγέρσεις.

Η ένταση και το πείσμα με τα οποία οι Γάλλοι κρατούμενοι αμύνονται απέναντι στο Κράτος. Η φοβερή μεταξύ τους αλληλεγγύη που μέχρι τώρα έχουν επιδείξει στους αγώνες τους. Και η ωριμότητα ενός κινήματος ΜΕΣΑ στις φυλακές, το οποίο φτάνει στο σημείο ν' αρνηθεί το συνδικάτο που το ίδιο ίδρυσε, αμέσως μόλις διαπιστώνει την παρέκκλιση απ' τους αρχικούς του στόχους: ειν' αυτά που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους και τις μάχες που έδωσαν, τον τελευταίο χρόνο. Υπάρχουν δύο είδη φυλακών στη Γαλλία: Οι CENTRALES και οι MAISON D' ARRET.

Στις πρώτες κρατούνται οι καταδικασμένοι σε ποινές μεγαλύτερες του ενός έτους. Στις CENTRALES, τους επιτρέπεται να εργάζονται. Αυτό σημαίνει ότι οφείλουν να εργαστούν και γι' αυτή την δουλειά παίρνουν ελάχιστα χρήματα. Παρ' όλ' αυτά, όσο απαίσια κι' αν είναι αυτή η εργασία, οι κρατούμενοι την προτιμούν, γιατί τους παρέχει τις δυνατότητες:

α) της μεταξύ τους επικοινωνίας και
β) του να μπορούν να αγοράζουν λίγα έστω πράγματα πρώτης ανάγκης που χωρίς αυτά, η επιβίωση τους θα ήταν πιο σκληρή.

Στις MAISON D' ARRET, κρατούνται οι υπόδικοι (40% του συνόλου των κρατούμενων), και οι υπότροποι (8%) και οι καταδικασμένοι σε λιγότερο από ένα χρόνο φυλάκισης.

Αλλ' ας κυττάξουμε λίγο τις κυριώτερες αιτίες, που έκαναν αυτή τη φορά τους κρατούμενους να εξεγερθούν: Η Γαλλική δικαστική εξουσία, λειτουργώντας ανενόχλητη σ' όλες τις Κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, καταδικάζει ευκολότερα αέφθονους, εμιγκρέδες κι έγχρωμους, έχοντας έτσι γεμίσει τις φυλακές με νέους ανθρώπους κι αλλοδαπούς. Οι κρατούμενοι στοιβάζονται κυριολεκτικά σε φυλακές προγραμματισμένες για πολύ λιγότερους ανθρώπους. 392 είναι οι ποινές ισόβιας κάθειρξης, κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου.

Σημαίνει περισσότερο από ένας ισοβίτης την ημέρα. Οι καταδικαστικές αποφάσεις δε, όσο αφορά το ύψος τους και την αυστηρότητά τους, αυξήθηκαν κατά το 1/3. Στα βασικά του σημεία, το Γαλλικό σωφρονιστικό σύστημα είναι απίστευτα απηρχαιωμένο και κάποιες έστω μεταρρυθμιστικές απόπειρες, έχουν παρακαμφθεί από την ανεξέλεγκτη εξουσία διοικήσεων των φυλακών και δεσμοφυλάκων. Η απόδειξη της δικαστικής κτηνωδίας, είναι τα 10 χρόνια κάθειρξης για την

κατοχή ενός όπλου στον Bati Remiti, τα 12 χρόνια για σύσταση συμμορίας στον Andre Coquet, η ισόβια για τη ληστεία ενός ρεστοράν με... αυτοσχέδιο πιστόλι στον Smain Lendent κλπ.

Όσο αφορά την απόδειξη της κτηνωδίας μέσα στις φυλακές, τα λίγα παρακάτω παραδείγματα είναι αρκετά.

Τον Ιούνιο του 1980 πέθανε ο Roger Kyriam κρατούμενος στις φυλακές SANTE, ενώ όλο το βράδυ χτυπούσε την πόρτα του κελιού του, ζητώντας βοήθεια.

Το 1984 συνέβη ακριβώς το ίδιο πράγμα στους κρατούμενους Jacques Levy και Bebert Chestet. Βάνυση κακοποίησης μπροστά στα μάτια των υπόλοιπων κρατούμενων, του δεμένου χειροπόδαρα Augusto Suares στις 5 Μαρτίου του '85.

Δύο όμως ήταν οι περιπτώσεις που ξεχείλισαν το ποτήρι:

Η πρώτη, στις αρχές Απρίλη του '85, ένας φύλακας της φυλακής στη Λυών, έφαγε λίγο ξύλο και οι συνάδελφοί του κατέβηκαν αμέσως σε απεργία σ' όλες τις φυλακές. Τό-

τε οι κρατούμενοι αναγκάστηκαν ν' αντιδράσουν. Γιατί αυτή η απεργία σήμαινε: Απαγόρευση περίπατου, σταμάτημα αλληλογραφίας και φυσικά καθόλου επισκέψεις. Πράγματα που χειροτέρεψαν τις ήδη άθλιες συνθήκες κράτησης.

Η δεύτερη: Μέσα στον ίδιο μήνα, η δολοφονία του BRUNO SULAK. Ήταν ένας γνωστός κλέφτης και ληστής κοσμηματοποιλείων. Είχε επίσης αποδράσει κατ' επανάληψη και γι' αυτούς τους λόγους μισούνταν πολύ από αστυφύλακες και δεσμοφύλακες. Τον Απρίλιο του 1985 και ενώ ήταν κρατούμενος στις φυλακές του FLERY MEROZIS αποπειράθηκε ξανά να αποδράσει. Λίγο πριν την έξοδο όμως, τον έπιασαν οι φύλακες. Τον ξυλοκόπησαν μέχρι αναισθησίας και τον πέταξαν από παράθυρο του δεύτερου όροφου. Πέθανε μετά από 10 μέρες, ενώ βρισκόταν συνεχώς σε κώμα. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, η αστυνομία και οι δεσμοφύλακες, ισχυρίστηκαν ότι πήδησε μόνος του από το παράθυρο, ενώ η δικαιοσύνη επιβεβαίωσε αυτόν τον ισχυρισμό.

Αμέσως ξεσηκώθηκαν η μία πίσ' απ' την άλλη, οι Γαλλικές φυλακές. Ήδη το καλοκαίρι του '84 μερικοί κρατούμενοι κόβουν από ένα δάχτυλό τους, και το στέλνουν στον Υπουργό Δικαιοσύνης, ενώ το Σεπτέμβρη του '84 ξεσπάνε απεργίες πείνας στις MAISON D'ARRET* γύρω απ' το Παρίσι και στη συνέχεια στην επαρχία. Τα αιτήματά ήταν: Κατάρτιση των συνθηκών κράτησης. Δηλαδή:

α) Λιγότερος έλεγχος στα κελλιά, β) αύξηση του χρόνου επικοινωνίας, γ) δυνατότητα για σεξουαλική επαφή, δ) βελτίωση της ιατροφαρμακευτικής πρόνοιας.

Τον Φλεβάρη του 1985 ιδρύεται μυστικά το συνδικάτο των κρατούμενων το S.P.F.

Αρχικά το συνδικάτο λειτούργησε στην παρανομία και τα μέλη του ήταν άγνωστα.

Απρίλιος 1985: Δολοφονία του SULAK. Ανοιχτή επιστολή 73 κρατούμενων της FLERY-MEROGIS με κριτική για τις συνθήκες στη παραπάνω φυλακή. Μικρή εξέγερση στη MAISON D'ARRET στη Λυών, που αποτελεί όμως το έναυσμα για τις υπόλοιπες εξεγέρσεις του υπόλοιπου χρόνου.

4 Μάη 1985, Σάββατο: Εξέγερση σε μια ακτίνα της FLEURY-MEROGIS, φυλακής που «φιλοξενεί» 5.200 κρατούμενους, ενώ η πρόβλεψη της ήταν για 3.000. Οι κρατούμενοι αρνούνται να επιστρέψουν στα κελλιά τους, και δέχονται την επίθεση των «ειδικών δυνάμεων» (C.R.S.), οι οποίες τραυματίζουν πολλούς. Οι κρατούμενοι καταστρέφουν γραφεία και ιατρεία, ενώ μερικοί λεηλατούν τα ντουλάπια με τα φάρμακα.

Κυριακή 5 Μάη, '85: Η εξέγερση επεκτείνεται σε δύο ακόμα ακτίνες. Συλλαμβάνεται δεσμοφύλακας, όμηρος. Την ίδια μέρα, στη Maison d'Arret του Bois d'Arcy (προάστιο του Παρισιού) οι κρατούμενοι διαμαρτύρονται χτυπώντας τα κάγκελα με διάφορα αντικείμενα, προκαλώντας δαιμονισμένο θόρυβο.

Δευτέρα 6 Μάη 1985: 700 κρατούμενοι της Maison d'Arret της Nice φυλακής ...280 θέσεων, εξεγείρονται.

Τρίτη 7 Μάη 1985: 12 έφηβοι στο «Bois d'Arcy» ανεβαίνουν στη στέγη και διαμαρτύρονται για αφόρητες συνθήκες κράτησης. Την ίδια μέρα γίνονται ταραχές στις φυλακές του METZ, και διαμαρτυρία 100 κρατούμενων στη φυλακή της AMIENS.

Τετάρτη 8 Μάη: Εξεγίρεται ομάδα 10 κρατούμενων στη LOOS LESLILLE ενώ κηρύσουν απεργία πείνας οι κρατούμενοι στη BASTIA της Κορσικής.

Οι 12 του «Bois d'Arcy» βρίσκονται στη στέγη και η αστυνομία δεν αποφασίζει να τους κατεβάσει, γιατί φοβάται μη τυχόν κάποιος από τους νεαρούς «πέσει» συμπαρασύροντας μαζί του κάποιον αστυνομικό.

Πέμπτη 9 Μάη: 80 κρατούμενοι ανεβαίνουν στη στέγη της φυλακής στη FRESNES, ενώ ένας πέφτει και σκοτώνεται, 50 ανεβαί-

νουν στη στέγη στην φυλακή του ROUEN και 6 στην COMRIEGNE.

Την ίδια μέρα αρχίζουν ταραχές στη «SANTE» στο Παρίσι και στην ANGERS.

Την Παρασκευή ανεβαίνουν κρατούμενοι στις στέγες: 40 στην AMIENS, 60 στη NICE, 30 στη ROMEN, και τρεις στη DOUAI.

Την Κυριακή 12 Μάη καταστρέφεται ολοσχερώς (με αποτέλεσμα να μη μπορεί μετά να χρησιμοποιηθεί για βδομάδες) η φυλακή το MONTRELLIER από εξέγερση 80 κρατούμενων. Στο MONTRELLIER η φυλακή βρίσκεται στο κέντρο της πόλης και κατά τη διάρκεια της εξέγερσης δέχτηκε έμπρακτη υποστήριξη από φίλους και συγγενείς των κρατούμενων, οι οποίοι επέκτειναν τη σύγκρουση και στους δρόμους.

Το ασυνήθιστο αυτό ξέσπασμα στις Γαλλικές φυλακές, είναι το ότι ήταν ένα κίνημα «χωρίς αιτήματα» που είχε σκοπό, την άμεση απελευθέρωση χιλιάδων κρατούμενων. Μια τέτοια «αμνηστία» θάταν δυνατόν θεωρητικά να δώσει και το κράτος. Ο Υπουργός δικαιοσύνης όμως, δεν αποφασίζει κάτι τέτοιο, γιατί αποφεύγει τη ρήξη με το Γαλλικό δικαστικό κατεστημένο, το οποίο λειτούργει ακόμα στο γράμμα του καταργηθέντος νόμου «ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Αναμενόμενο ήταν τ' ότι οι σοσιαλιστές κι εκεί δεν θα δίσταζαν σε τίποτα προκειμένου να πνίξουν τις στάσεις. Οι τεχνοκράτες του Υπουργού Δικαιοσύνης αν και σκεφτόντουσαν κάποιες μεταρρυθμίσεις, με δείκτη το Σουηδικό πρότυπο, στην ώρα αυτή, προτίμησαν την «πεπατημένη». Έχουν εξ' άλλου μεγαλύτερη σημασία γι' αυτούς, οι εκλογές του 1986.

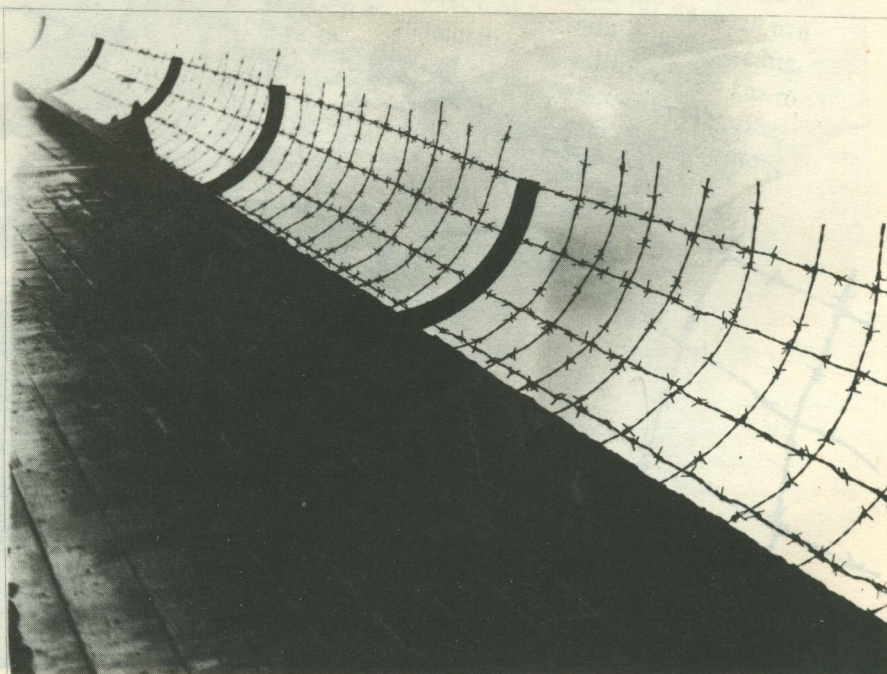
Απόσπασμα προκήρυξης από τη φυλακή της FRESNES

.....ματωμένα πρόσωπα αγωνιζόμενων κρατούμενων...

να το αποτέλεσμα εύστοχων βολών με δακρυγόνα χειροβομβίδες. Μια απ' αυτές πετυχαίνει κατευθείαν στο πρόσωπο τον κρατούμενο Pinot Alein, ο οποίος χάνει την ισορροπία του και πέφτει απ' την ύψους 7 μέτρων στέγη, κάτω, Βρισκόμαστε σε μικρές ομάδες πάνω στη στέγη και προσπαθούμε ν' αμυνθούμε. Ήμαστε ήδη εδώ μισή ώρα, 300-400 κρατούμενοι όλων των φυλών και ηλικιών. Βαλλόμαστε από δυο μεριές. Πολλοί από μας, τραυματίζονται στο πρόσωπο, στη ράχη, στα πόδια... Έτσι ακριβώς πέτυχαν και τον Alein... μετά από τις κραυγές μας διαμαρτυρίας, οργής και απελπισίας και μετά από είκοσι λεπτά, έφτασαν τέσσερις C.P.S. για να μεταφέρουν τον Alein. Τον πήραν σέρνοντας από χέρια και πόδια ενώ το τραυματισμένο του κεφάλι, χτυπούσε συνεχώς στο έδαφος.

Μετά από 3-4 ώρες ανελέητης μακρογάνωτης αντίστασης, και παρά τη θέλησή μας να συνεχίσουμε μ' όποιονδήποτε αντίτιμο, καταμετρήσαμε πολλούς τραυματίες. Εκτός αυτού, άρχισε να μας καταπονεί η κούραση και τ' αέριο.

«Μετά την περίπτωση του Alain, έπαψε να υπάρχει κι η παραμικρή αμφιβολία, ότι οι εχθροί ήταν έτοιμοι να μας εξοντώσουν».

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ:

Οι εφημερίδες, μιλώντας αρχικά για δυο, τρία μέλη της Action-Directe* με συνεχείς αναφορές στα ίδια και ίδια ονόματα, προσπάθησαν να περικλείσουν εκεί, το νόημα της εξέγερσης. Η αλήθεια είναι, ότι οι συγκεκριμένοι άνθρωποι δεν έπαιξαν κανένα σπουδαίο ρόλο. Μερικά άλλα όμως μέλη της οργάνωσης, είχαν ρόλο σ' αυτούς τους αγώνες και με την ευκαιρία, σ' αυτό το χρονικό σημείο, η ηγεσία της οργάνωσης, «ομολόγησε» πως τέσσερα από τα κρατούμενα μέλη της πυροβόλησαν αστυνομικούς, βρισκόμενοι σε αυτοάμυνα, ενώ μέχρι τότε η ACTION-DIRECTE και οι κρατούμενοί της, είχαν αρνηθεί τέτοιους χαρακτηρισμούς-ρόλους.

Οι περισσότεροι απ' τους εξεγερμένους προέρχονται από επαρχίες και προάστεια του Παρισιού, όπου το καλοκαίρι του 1982 είχαν σημειωθεί δυναμικές συγκρούσεις με την αστυνομία. Νεαροί στην πλειοψηφία τους Γάλλοι και Άραβες κλείστηκαν στις φυλακές από τότε με διάφορα προσχήματα και άλλοι. Πολλοί απ' αυτούς κρατούνται στις φυλακές της LYON και του Bois d'Arcy. Αυτοί αποτέλεσαν την καρδιά του κινήματος και των εξεγέρσεων στις φυλακές. Στη συνέχεια τα μέτρα για τους εξεγερθέντες ήταν βέβαια σκληρά. Όλοι οι κρατούμενοι χωρίς εξαίρεση, ξυλοκοπήθηκαν άγρια και πολλοί οδηγήθηκαν στην απομόνωση. Διαχωρίστηκαν σε διάφορες φυλακές για να σπάσει η μεταξύ τους επικοινωνία κι αλληλεγγύη.

Τις ρεφορμιστικές τρικλοποδιές αντιμετωπίζουν θετικά όμως οι Γάλλοι «ποινικοί» και τα φαινόμενα των «πολιτικών» κρατούμενων

το αντιμετωπίζουν στο κλίμα που η παρακάτω διακήρυξη βγάζει:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

«Οι αποκαλούμενοι «πολιτικοί κρατούμενοι»! Τα άτομα τα οποία θέλουν να φορούν μια ετικέτα, με την οποία θα μπορούν να ξεχωρίζουν απ' τους υπόλοιπους κρατούμενους, έχουν γίνει σήμερα θύματα της ίδιας τους πολιτικής πρακτικής τους.

Αλλά η προσπάθεια να θαφτεί το κίνημα μέσα από τα ψέμματα, ναυάγησε, από την αμεσότητα και τον δυναμισμό του.

Ενώ αυτοί αρπάχτηκαν απ' ότι τους ήταν ευκολότερο. Δηλ. από αυτά που κάνουν τη ζωή στη φυλακή πιο ανεκτή. (Φαρμ. περίθαλψη, ελεύθερο επισκεπτήριο κλπ.). Οι εξεγερμένοι της FLEURY-MEROGIS διακηρύττουν ότι δεν αποποιούνται αυτή ή την άλλη πλευρά της φυλακής, αλλά την φυλακή σε ιδέα.

Όλοι όσοι ανέβηκαν πάνω στις στέγες, ήθελαν να ικανοποιήσουν πρώτ' απ' όλα μια ανθρώπινη ανάγκη, που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί καμμία «εξανθρωπισμένη» φυλακή. Ν' αναπνεύσουν τον αέρα της ελευθερίας».

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Κρατούμενοι FLEURY-MEROGIS

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΙΣ ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

«Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει χειρότερη δομή απ' της «Association Syndicale», η οποία έχει τη φιλοδοξία

ν' αναγνωριστεί απ' το κράτος. Το να θέλει κανείς να καταστρέψει τη φυλακή, με τη βοήθεια και μέσα από μια μεταρρύθμιση, πριν απ' όλα, φανερώνει μιαν αφέλεια, πολύ επικίνδυνη για να ναι αληθινή. Πρέπει να πολεμήσουμε ενάντια σ' αυτή την αντίληψη, ενάντια σ' ότι επιδιώκουν οι Σοσιαλδημοκράτες. Το κόμμα των κρατούμενων ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ. Καμμία μεγαλύτερη αντίφαση στην επανάσταση απ' τον Κορπορατισμό.

A.T.FRESNES Ιούνης 1985

Τα μέλη του συνδικάτου των κρατούμενων πια, μετά τις εξεγέρσεις του '85, έγιναν γνωστά. Στο συνδικάτο προστέθηκαν κι άνθρωποι εκτός φυλακής καθώς και διάφοροι «εξέχοντες» πολίτες, όπως ο Jean Lopeyrie και ο Lesage de le Heye. Η διοίκηση των φυλακών, συνηθισμένη πως ένα επίσημο συνδικάτο θα της ήταν χρήσιμο για την χειραγώγηση των κρατούμενων (μέσα από διαπραγματεύσεις) ειδικά όταν στις φυλακές FLEURY-MEROGIS και αλλού άρχισε μαζική απεργία πείνας κατά της καταπίεσης και του στιβάγματος στις φυλακές.

Ανοιχτή επιστολή των 73 από FLEURY-MEROGIS

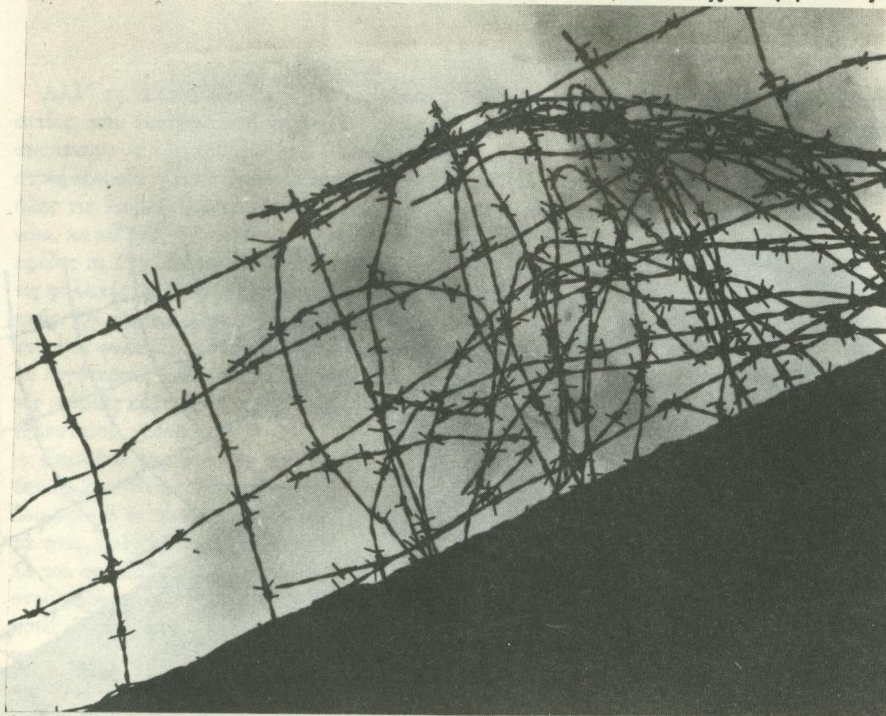
...Χθες δολοφονήθηκε ο MESRIN κι ολόκληρη η Αριστερά αναστατώθηκε...(!)

...Σήμερα δολοφονήθηκε ο BRUNO SULAK με τα σιδερένια ρόπαλα που έχουν στις νυκτερινές βάρδιες οι φύλακες, για να ελέγχουν τα κάγκελα. Ασκήθηκε τόσο μεγάλη βία στο ιατρικό προσωπικό, ώστε στους συγγενείς του επέτρεψαν να δουν μόνο το πρόσωπο του —για να τον αναγνωρίσουν— και αυτό πίσω από γυάλινο διαχωριστικό... Ο Sulak όπως ο Mirval...

...και η ουμανιστική Αριστερά αποδεικνύεται όσο αφορά την καταπίεση, περισσότερο αποτελεσματική από τη Δεξιά. Καταπιεστική και δολοφόνος.

...ο MICHEL FOUCAYLT, πέθανε χαιρετώντας τον BADINTER (Υπουργός Δικαιοσύνης) σ' ατμόσφαιρα πλήρους εμπιστοσύνης! Ο SARTRE φώτισε τη μαύρη βίβλο για το σωφρονιστικό σύστημα, με μερικές αχτίδες ελπίδων... Ζήτω η Αριστερά...!

Οι διανοούμενοι τρων απ' τα χέρια των σοσιαλιστών κυρίων... και σιωπούν... Το έργο μιας Αριστεράς η οποία θέλει ν' αποκαθαρθεί απ' την αδράνειά της οδήγησαν σε μια άγνωστη μέχρι σήμερα στη Γαλλία, καταπιεστική πραγματικότητα...

αποσπάσματα προκηρύξεων των κρατούμενων στη flery merogis κατά τη διάρκεια και μετά την εξέγερση του 1985

«...Ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνουν τα συνδικάτα έξω (από τις φυλακές). Χρησιμοποιούν ώστε τις εξεγέρσεις να τις μεταβάλουν σε αγώνα για μεταρρυθμίσεις. Οι κρατούμενοι δεν αγωνίζονται πλέον για μεταρρυθμίσεις, γιατί έμαθαν πια, ότι αυτές είναι αυταπάτες και φαντασιώσεις...»
«...Όλοι εκείνοι, που στη φυλακή επικαλούνται τα δικαίωμά τους, αυτόματα αποκλείουν τον εαυτό τους από τις εξεγέρσεις. Γιατί οι κρατούμενοι είναι υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουν βία, αν θέλουν να πετύχουν τους σκοπούς τους.
Ο αγώνας του συνδικάτου, διεξάγεται στη νομιμότητα και για τη νομιμότητα, με βήματα ασφαλή και σε νομική βάση...»

«...Οι δίκες και η φυλακή είναι σχεδόν πάντα ιδιωτικές υποθέσεις, όπου ο καθένας παραμένει αδύναμος, στην απομόνωσή του. Αυτό και για τους «μέσα» που περιμέναν καρτερικά τη μέρα της δίκης τους και για τους «έξω», που τις περισσότερες φορές δεν μπορούν να κάνουν τίποτε παραπάνω, απ' το να πηγαίνουν να τους βλέπουν ή να στείλουν χρήματα.
Οι εξεγέρσεις ανέπτυξαν αιτήματα τα οποία σε τελευταία ανάλυση αποσκοπούν στο ν' αφεθούν ελεύθερα όσο το δυνατόν περισσότερα άτομα. Αυτά τα αιτήματα είναι της επιθετικής τακτικής των κρατούμενων κατά της απομόνωσης τους και μια υπενθύμιση στους έξω, να συντείνουν όσο μπορούν σ' αυτό.
Πρέπει να «ταγκλήσουμε» κατά κάποιο τρόπο τον κόσμο ο οποίος γύρω από τις φυλακές τους δε θέλει ν' ακούει τίποτα...»

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΕΣ 18.5.1985

«...Το κάλεσμα στην απεργία πείνας της 13.4.85 ήταν υπόθεση των ίδιων των κρατούμενων. Ήταν η απάντηση στις εκκλήσεις βοήθειας των συντρόφων μας, οι οποίοι ήταν τιμωρημένοι με απομόνωση, μεταγωγές κλπ. Γι' αυτούς οι οποίοι κακοποιούνταν και τιμωρήθηκαν με 30,40,45 μέρες απομόνωσης, σχηματίσαμε μέσα στη φυλακή μια επιτροπή άμυνας για να τους υποστηρίξουμε και για να φρενάρουμε τη φοβερή καταπίεση. Κατά τη διάρκεια αυτών των γεγονότων, τις εξεγέρσεις τις ιδιοποιήθηκε η ASPF (το συνδικάτο των κρατούμενων, όπως αυτό διαμορφώθηκε μόλις νομιμοποιήθηκε) και εμφανιζόμενη στη τηλεόραση, επιζήτησε τη διασημότητα, ενώ την ίδια ώρα οι οικογένειες των κρατούμενων διαδίδωναν μπροστά στη φυλακή, περικυκλωμένες από δυνάμεις, έτοιμες να επιτεθούν. Η A.S.P.F. χρησιμοποιεί τη LIBERATION και το RADIO-LIBERTAIRE για να μας αποκαλεί εγκληματίες. Χρησιμοποιεί, όπως η βολεύει, το κίνημα συμπαράστασής μας...»

Από μία έκκληση των «υποκινητών» στην εξέγερση του Φλερύ Μεροζί

...Για άλλη μια φορά η εξέγερση στις φυλακές αντιμετωπίζει μια αυταρχική — δεσποτική απάντηση. Οι σύντροφοί μας δολοφονήθηκαν, τραυματίστηκαν, βασανίστηκαν, χαρακτηρίστηκαν, «υποκινητές» και κλείστηκαν στα πειθαρχεία. Ζητάμε την παραγραφή όλων αυτών των ποινών γιατί **είμαστε όλοι υποκινητές**.

Σύντροφοι της Φρεν, της Σαντέ, του Φλερύ (σ' όλα τα κτίρια, άντρες, γυναίκες, ανήλικοι) και στις άλλες φυλακές της Γαλλίας, σας ζητάμε από την Δευτέρα 13 Μάη να κατέβετε σ' απεργία πείνας να προσπαθήσετε να την κρατήσετε τουλάχιστον οχτώ μέρες και να είστε όσο πιο πολυάριθμοι γίνεται. Πρέπει να εξαναγκάσουμε το υπουργείο να βγάλει τους συντρόφους μας από το πειθαρχείο. Ζητάμε δυο συναντήσεις με τους υπεύθυνους. Στη μια θα πρέπει να εξηγήσουν τις πραγματικές αιτίες της αύξησης των ποινών, στη δεύτερη θα πρέπει να υποσχεθούν ότι όσοι καταδικάστηκαν με τα νέα μέτρα στην προφυλάκιση.

Εάν η προϋπόθεση της αθωότητας των κατηγορουμένων ισχύει πράγματι στην Γαλλία, τότε όσοι βρίσκονται προφυλακισμένοι πάνω από ένα χρόνο πρέπει να αφεθούν αμέσως προσωρινά ελεύθεροι.

Ζητάμε την επεξεργασία μιας πλατφόρμας που με βάση αυτή θα συζητήσουμε την άμεση μεταρρύθμιση των συνθηκών κράτησης.

Ζητάμε από τους υπεύθυνους των φυλακών να δώσουν τις οικονομίες που συσώρευσαν από τις πολυήμερες απεργίες πείνας μας σε ανθρωπιστικούς οργανισμούς.

Αρνιόμαστε την κατασκευή νέων φυλακών και ζητάμε το κλείσιμο των φυλακών του τύπου Φλερύ Μεροζί.

Οι υποκινητές του Φλερύ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΦΥΛΑΚΗ-ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Τριάντα φυλακές ξεσηκωμένες, χιλιάδες εξεγερμένοι κρατούμενοι, πληθώρα καταστροφών, πέντε νεκροί από τους οποίους ο ένας δολοφονημένος, δεκάδες τραυματιών και σήμερα μια άγρια καταπίεση και καταστολή που εξαπολύεται ενάντια σε όσους τόλμησαν να εκδηλώσουν την οργή τους: ο εξανθρωπισμός σε στυλ Μπαντινιέρ έδειξε το αληθινό του πρόσωπο, ένα πρόσωπο που πάνω του είναι χαραγμένα η βία και η καταπίεση.

Αυτή τη βία, αυτή την καταπίεση, την γνωρίζουμε όλοι: Είναι οι μαζικές απολύσεις, οι απελάσεις και οι δολοφονίες των εμικρέδων, οι μαζικές συλλήψεις στις συνοικίες ή στο κέντρο, οι αυθαίρετοι έλεγχοι και εξακριβώσεις στο δρόμο ή στο μετρό· είναι η ποινικοποίηση του κάθε αγώνα, η σύλληψη των αγωνιστών, η έκδοση των προσφύγων.

Αυτή η βία και η καταπίεση είναι η μόνη απάντηση που η εξουσία μπορεί να δώσει στην εξαθλίωση και στη στέρξη που γεννήθηκαν από την περίφημη πολιτική της «κρίσης» και της «οικονομικής ανόρθωσης».

Είναι η μόνη απάντηση που μπορεί να δώσει στην εξέγερση αυτών που τους έχουν αφαιρεθεί τα πάντα, σ' αυτούς που αρνούνται τη μοίρα που τους έχει επιβληθεί, σ' αυτούς που με την ατομική εξέγερση ή με τον μαζικό αγώνα παραβιάζουν τους νόμους του παιχνιδιού αυτής της κοινωνίας.

Όχι, η φυλακή δεν είναι μια «ανωμαλία» δεν είναι μια νησίδα βαρβαρότητας μέσα σε μια φιλελεύθερη κοινωνία. Είναι το εργαλείο της καταπίεσης μέσα σε μια καταπιεστική κοινωνία. Είναι το εργαλείο για τον κατευνασμό των αγώνων, την εξουδετέρωση της εξέγερσης.

Είναι η μόνη απειλή που κρέμεται πάνω από τα κεφάλια εκείνων που θέλουν να πούνε «ΟΧΙ», είναι το μαστίγιο που δαμάζει όσους τόλμησαν να το κάνουν.

ΟΧΙ, δεν υπάρχει φυλακή χωρίς βία. Δεν μπορεί να υπάρξει. Για τον πολύ απλό λόγο, ότι δεν μπορείς να επιβάλλεις σε κάποιον να κλειστεί σ' ένα κελλί για 30 χρόνια, χωρίς να τον εξαναγκάσεις, χωρίς να επινοήσεις και να χρησιμοποιήσεις χίλιους τρόπους καταπίεσης και τρομοκρα-

τίας. Γιατί η λειτουργία της φυλακής δεν είναι απλά ο εγκλεισμός αλλά κύρια η καταπίεση, η βίαιη επιβολή των κανόνων του συστήματος σε όσους τους αρνούνται ή σε όσους δεν μπορούν πια να τους σεβαστούν, η εξόντωση όσων που παρ' όλη τη βία που ασκείται πάνω τους δεν μπορούν να υποταχθούν ή να «αναμορφωθούν» και να επανενταχθούν.

Η εξέγερση των φυλακισμένων δεν έχει να κάνει με το φαινόμενο του υπερπληθυσμού στις φυλακές που θα λυνότανε χτίζοντας καινούριες φυλακές. Δεν έχει να κάνει με το πρόβλημα κάποιων «καθοδηγητών» που θα ρυθμιζόταν απομονώνοντας τους «σκληρούς» από τους υπόλοιπους. Η εξέγερση των φυλακισμένων είναι η εξέγερση που στόχο έχει την συντριβή των ατόμων, είναι η εξέγερση ενάντια σ' όλο το κοινωνικό σύστημα που η κύρια λειτουργία του είναι η επένδυση στην καταπίεση και στον πόλεμο.

Οι κρατούμενοι άρχισαν τον αγώνα. Έναν αγώνα που είναι και δικός μας.

Για την απελευθέρωσή τους που είναι και δική μας, εμείς οι εργάτες, οι εμικρέδες, οι άνεργοι, οι νέοι του περιθωρίου, οι απόκληροι, συμμετέχουμε στον αγώνα τους, με την ομαδοποίησή μας, με την καθημερινή αντίστασή μας στο εργοστάσιο, στο σχολείο, στη πόλη, στη συνοικία, στο πεζοδρόμιο και στη φυλακή.

- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ Η ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ
- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
- ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ
- ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ
- ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
- ΥΦ' ΟΡΟΥΣ ΑΠΟΛΥΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ.

Άλλο ένα γράμμα από τους φυλακισμένους. Πρέπει κάποια στιγμή να μάθετε σε τι εισαστε υπεύθυνοι όταν οι φυλακές σας εκραγούν.

Μιλάτε, θεωρητικοποιείτε, καταδικάζετε αλλά δεν γνωρίζετε τίποτα. Τίποτα γι' αυτό το καταραμένο μέρος όπου μας πετάτε. Μας κλείνετε μέσα για να ικανοποιήσετε τις απαιτήσεις ενός νόμου που δεν ικανοποιεί κανένα αλλά που εφαρμόζετε όλα αυτά από έλλειψη καλλίτερου, έλλειψη κατανόησης, έλλειψη θέλησης για κατανόηση.

Ποιοί βρίσκονται στη φυλακή; Ο άνεργος, ο εμμικρές, το πρεζόνι, ο γκάγκστερ, ο παραφθαρμένος ήρωας ενός κακού γουέστερν. Αλλά ο τσαρλατάνος γιατρός που σκοτώνει την ώρα της εγχείρησης είναι πολύ σπάνιο, όσο για τον μπάτσο που δολοφονεί ας μη το συζητάμε καλλίτερα. Είναι ανύπαρκτος ανάμεσά μας. Το πολύ-πολύ κανένας υποδιευθυντής φυλακής, που πληρώνει τα διάφορα σπασμένα. Είναι όμως η παραφωνία.

Κι' από αυτούς τους ανθρώπους που βρίσκονται κλεισμένοι εδώ μέσα, κάποιοι δεν καταλαβαίνουν πια το γιατί βρίσκονται εδώ. Μετά από τόσο καιρό και για τόσο καιρό ακόμη...

...Κάποιοι λυπούνται, κλαίνε, απελπίζονται και αυτοκτονούν. Άλλοι, οι λιγότεροι, νοιώθουν ότι έχουν παίξει ένα παιχνίδι όπου έχασαν, πίστευαν ότι μπορούσαν να αλλάξουν τη δεδομένη τάξη των πραγμάτων. Δεν κλαίνε, ή αν κλαίνε, κλαίνε μόνοι τους τα βράδια όταν δεν μπορεί να τους δει ο δεσμοφύλακας.

Όμως όλοι από τον αρχηγό της συμμορίας μέχρι το χαμίνι αρνούνται να κατέβουν στο επίπεδο των ζώων. Στα σκυλιά σας φέρεστε καλλίτερα απ' ότι σε μας.

Φυλακή σημαίνει κλείσιμο 21 ώρες το 24ωρο μέσα σε κελιά 6τμ² στη χειρότερη περίπτωση, και 13τμ² στη καλλίτερη. Ούτε καν η κουζίνα σας. Κι' εκεί τρώμε, κοιμόμαστε, πλενόμαστε, γράφουμε, μιλάμε, εργαζόμαστε, μελετάμε, ονειρευόμαστε, κάποιες φορές βρίζουμε και πάντα πλήτουμε και καταθλιβόμαστε.

Φυλακή, σημαίνει ένα προαύλιο, όπου και συναντιόμαστε και όπου περπατάμε γύρω, γύρω. Πλακόστρωτο που και που, χόμα συχνότερα και λάσπη όταν βρέχει. Όσο για τα γήπεδα που αναφέρουν οι διάφοροι ειδικοί στη τηλεόραση λες και πρόκειται για κάποιο θείο δώρο που θα μπορούσαν να μας προσφέρουν, είναι ανύπαρκτα.

Φυλακή, σημαίνει φαγητό προετοιμασμένο από δέκα κρατούμενους με υλικά που είναι κατάλληλα για 250 άτομα, ενώ είμαστε πεντακόσιες. Σημαίνει κρέας πολυκαιρισμένο, και μαγειρεμένο τρεις μέρες νωρίτερα, καφές μπαγιάτικος, φρέσκο γάλα υποτίθεται που δίνεται την επομένη, πατάτες νερόβραστες, κακομαγειρεμένα μακαρόνια, ελάχιστο ρύζι... Αλλά ναι, ξέρουμε, έξω υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν καν να φάνε...

Φυλακή σημαίνει χειμώνας χωρίς θέρμανση, χωρίς νερό ζεστό. Σημαίνει οχτώ ώρες δουλειά την ημέρα για διακόσια ή τριακόσια φράγκα τον μήνα. Αλλά, φυσικά, έξω υπάρχουν

2.500.000 άνεργοι. Γιατί δάπρεπε τα παραπονιόμαστε;

Φυλακή σημαίνει μια προβολή ταινίας την εβδομάδα αν έχει κανείς τα λεφτά να πληρώσει τη θέση του και απαγόρευση του να υπάρχει τηλεόραση στους δαλάμους. Αλλά και γι' αυτό υπάρχουν λογικές αντιρρήσεις. Σίγουρα κάποιοι έξω δεν έχουν τα λεφτά να αγοράσουν μια συσκευή.

Φυλακή σημαίνει αναγκαστική συγκατοίκηση επιβεβλημένος συνωστισμός. Πόσοι και πόσοι δεν έχουν χρόνια εντερικά προβλήματα επειδή δεν μπορούν να πάνε στην τουαλέτα μπροστά στους συγκρατούμενούς τους ή μπροστά στους δεσμοφύλακες που ανοίγουν κάθε λίγο και λιγάκι την πόρτα. Ναι, αυτό είναι φυλακή.

Φυλακή σημαίνει ακόμη το να περιμένεις, την αλληλογραφία που δεν έρχεται, που για δυο τρεις μέρες περνάει από τον Άννα στον Καϊάφα, που το αν θα φθάσει στα χέρια σου εξαρτάται από τη καλή θέληση ενός δικαστή. Κι' όταν φθάσει έχει τόσο πολύ διαβαστεί, ξαναδιαβαστεί, φωτοαντιγραφηθεί και λογοκριθεί που αυτό το σ' αγαπώ που μεταφέρει δεν σημαίνει πια τίποτα.

Φυλακή σημαίνει μισή ώρα επισκεπτήριο, τρεις φορές την εβδομάδα στην καλλίτερη περίπτωση εάν ο δικαστής και ο

διευθυντής το επιτρέπουν κι εάν φυσικά υπάρχει κάποιος δικός σου άνθρωπος που μπορεί να σε επισκέπτεται. Ένα μισάωρο για να μιλήσεις, για να αναπνεύσεις το απαγορευμένο, για να σε θυμηθούν οι άλλοι και ο εαυτός σου, για να μπορείς να θυμηθείς τον άλλον άνθρωπο, την μυρωδιά του και το κορμί του, όταν θα ξαναβρεθείς μόνος στο κελί σου, μόνος με τον εαυτό σου, μόνος στο κρεβάτι σου. Γιατί είναι κι αυτό η φυλακή. Κι επιπλέον η οικονομική εξαθλίωση γιατί όλα πρέπει να τα αγοράσεις εδώ. Από το χαρτί υγείας μέχρι το σαμπουάν, από τα τσιγάρα μέχρι τους χαρτοφάκελους, από τον καφέ σου μέχρι ένα μικρό ραδιόφωνο για τους πλουσιότερους.

Οι περισσότεροι από τους μισούς κρατούμενους είναι άποροι: καθόλου λεφτά, κανένα επισκεπτήριο και φυσικά η έλλειψη συννεύσεως με τους φύλακες, γιατί υπάρχουν πολλοί κρατούμενοι, όχι αρκετό προσωπικό ή μάλλον ένα προσωπικό με χαμηλό πνευματικό επίπεδο (μόρφωση γυμνασιακή, καμμία κατάρτιση, 5.000 φράγκα μισθός τον μήνα σε αντίθεση με την Ελβετία, όπου γίνεται ειδικέυση δυόμισι χρόνια που περιλαμβάνει νυχτοφαρμακευτική κατάρτιση και 10.000 φράγκα τον μήνα μισθό). Και υπάρχει πάντα η βία, το ξύλο, η απομόνωση και το πειδαρχείο όταν δεν αντέχουμε άλλο κι αντιδρούμε γιατί αν και θα θέλαμε την ειρήνη και την ηρεμία δεν μπορούμε

να την έχουμε. Με τον τρόπο που μας φέρονται, μας την απαγορεύουν.

Σταματείστε λοιπόν τις γελοίες σας συγκρίσεις: μην παραινέστε..., δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Παραδεχτείτε καλύτερα ότι όλα πάνε στραβά, η φυλακή, η δικαιοσύνη, η επιβολή των ποινών. Η φυλακή είναι χρήσιμη μόνο για ένα σκοπό: βοηθάει στο να ελέγχει και να κατευθύνει την εγκληματικότητα προς κάποιες παρανομίες αντί για κάποιες άλλες, για να ικανοποιεί τα πολιτικά συμφέροντα της κάθε στιγμής. Αυτό είναι όλο. Δεν υπάρχει κυβερνήσεις πιο ανθρωπιστικές και πιο ανεκτικές από άλλες. Μόνο οι συγκυρίες και οι συσχετισμοί δυνάμεων καθορίζουν τις αποφάσεις.

50% προφυλακισμένοι. Δεν θα σταματήσουμε ποτέ να το επαναλαμβάνουμε. 22.000 άτομα φυλακισμένα ενώ υποτίθεται ότι σύμφωνα με το νόμο θεωρούνται αδώοι μέχρι να βγει καταδικαστική απόφαση. Προφυλάκιση για έξι μήνες, ένα χρόνο, μέχρι και πέντε χρόνια. Να υπάρχουν κρατούμενοι που περιμένουν πέντε χρόνια όχι το να βγούν. Και φυσικά όταν τελικά γίνει η δίκη, η ποινή καλύπτει τουλάχιστον την μέχρι τότε φυλάκιση έτσι ώστε να μην εκτίθενται μεταξύ τους δικαστές και εισαγγελείς.

Κι υπάρχουν ακόμη όσοι έχουν είκοσι, ή 36 χρόνια, όπως ο Τσάρλυ Μπάουερ. Οι «ισοβίτες». Κι ας μη μιλήσουμε για μείωση ποινής. Γιατί ισοβίτης στην καλλίτερη περίπτωση, με μείωση σημαίνει 36 χρόνια. Μπορείται να φανταστείτε τι σημαίνει να είσαι κλεισμένος 36 χρόνια σ' ένα κουτί; Ποια σχέση υπάρχει με την τιμωρούμενη πράξη σου, τριάντα έξι χρόνια αργότερα;

Κι έτσι φυσικά η φυλακή εκρήγνυται. Μετά από τόσους αυτοκτονισμούς, τόσες εκκλήσεις, τόσες αυτοκτονίες, τόσες ανοιχτές ή κλειστές επιστολές στις εφημερίδες, στο ραδιόφωνο που στόχο είχαν να ευαισθητοποιήσουν την κοινή γνώμη, μια κοινή γνώμη που στρουθοκαμηλίζει, απορούμε το πως μπορούσαμε να κρατηθούμε τόσο καιρό.

Και τώρα η έκρηξη έγινε, τώρα τα CRS και άλλες ειδικές μονάδες έχουν αναλάβει δράσει: Σκεφτήκατε ποτέ εκείνα τα 10 δεκατετράχρονα παιδιά που είχαν ανέβει στις στέγες των φυλακών ενώ από κάτω 200 άνδρες των CRS, πάνοπλοι, τα περίμεναν; Μην ζητάτε να χτιστούν κι άλλες φυλακές. Θα δίνετε στους δικαστές τη δυνατότητα και το δικαίωμα να κλείνουν μέσα περισσότερους. Να είστε ρεαλιστές. Όσο περισσότερες φυλακές, τόσο περισσότεροι κρατούμενοι.

Αν κάτι πρέπει να σκεφθείτε και να αναθεωρήσετε είναι η ίδια η δικαιοσύνη σάν δεσμός και οι συνθήκες κράτησης. Δεν θέλουμε μια ή δυο ευγενικές μεταρρυθμίσεις. Θέλουμε να βγούμε έξω και για όσους μείνουν, γιατί κάποιοι θα μείνουν, ζητάμε να γίνεται σεβαστή η προσωπική τους αξιοπρέπεια.

Να καταργηθεί η προφυλάκιση, να δίνεται σε όλους υψ' όρους απόλυση, δύο κρατούμενοι το ανώτατο όριο σ' ένα κελί, η ανώτατη ποινή που μπορεί κανείς να καταδικαστεί να είναι δέκα χρόνια (Το 1791 αυτό συνέβαινε, η χάρη και η υψ' όρους απόλυση λειτουργούσαν ήδη). Και όσοι ζητάνε να ξανανοίξουν οι φυλακές υγίσης ασφάλειας (QHS), ίσως αγνοούν ότι δεν έχουν καταργηθεί ποτέ...

Θέλουμε μόνο ένα πράγμα στην ουσία: να βγούμε από την αδιαφορία.

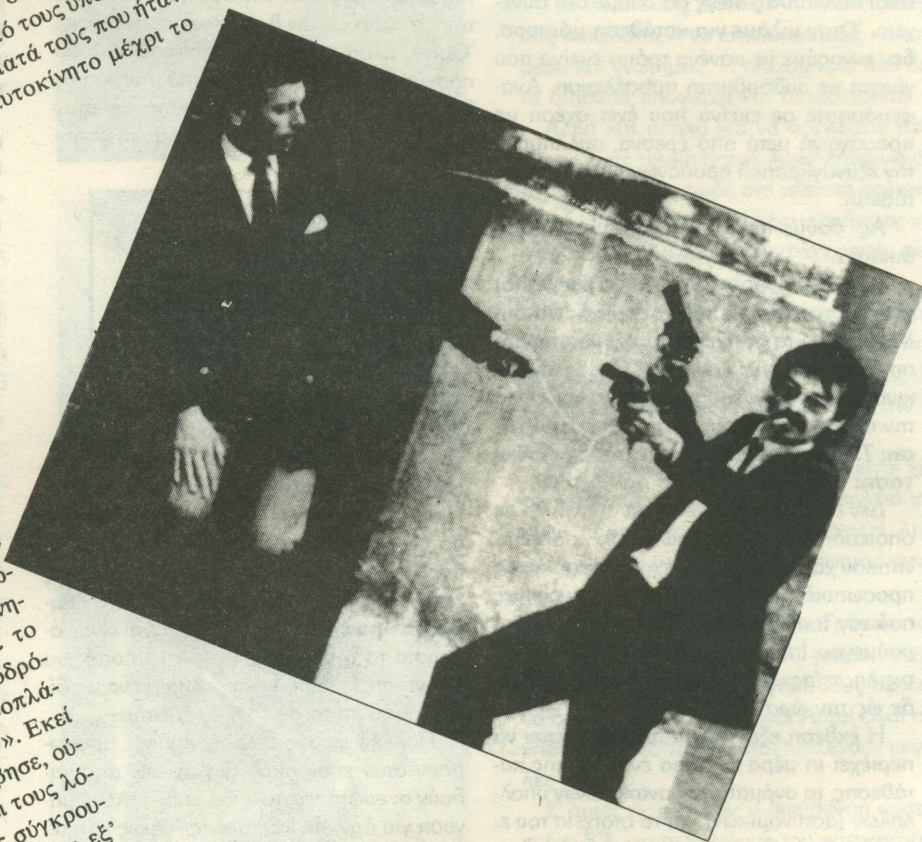
Έγινε τον περασμένο Δεκέμβρη στο κακουροδικείο της Νάντης (Δυτ. Γαλλία) όπου δικαζόταν για ληστεία τέσσερα άτομα (Ζωρζ Κουρτουά, Πατρίκ Τωλέ, άλλος ένας άντρας και μία γυναίκα). Κατά τη διάρκεια της δίκης ένας σύντροφος τους ο Κορίμ Χαλκί εισέβαλε στην αίθουσα κρατώντας ένα πιστόλι και μια χειροβομβίδα, απόπλησε τους φρουρούς αστυνομικούς, έδωσε τα όπλα τους στους κατηγορούμενους και κρατώντας ομήρους τους δικαστές και τους αστυνομικούς (αφήςαν ελεύθερους 15 φοιτητές της Νομικής και 2 δημοσιογράφους) ζήτησαν και φυσικά τους έδωσαν, τηλεοπτική κάλυψη.

Έτσι το ίδιο βράδυ, οι τηλεθεατές αντί για τις συνηθισμένες διαφημίσεις τους, παρακολούθησαν τους δικαστές δεμένους με χειροπέδες, από τους υπόδικους και άκουσαν τα αιτήματά τους που ήταν να τους δοθεί ένα αυτοκίνητο μέχρι το

αεροδρόμιο κι' από εκεί ένα αεροπλάνο να τους μεταφέρει ασφαλώς σε άλλη χώρα. Και άκουσαν τον Καρίμ Χαλκί να δηλώνει «Θέλω να δώσω ένα ράπισμα στο σύστημα της γαλλικής δικαιοσύνης». Τελικά μαζί με τους ομήρους αποχώρησαν από το δικαστήριο με αυτοκίνητο που ευγενώς τους παραχώρησε το γαλλικό κράτος, έφτασαν στο αεροπλάνο όπου τους περίμενε ένα αεροπλανομοί ο οποίος «ευγενώς προσελάβησε, ουδεν ξέρουμε τι ακριβώς μεσολάβησε, ούτε καμμία εφημερίδα αναφέρει τους λόγους που παραδόθηκαν χωρίς σύγκρουση. Ίσως και να μην την ήθελαν εξ' αρχής.

Πάντως και το ράπισμα το έδωσαν με την ψυχή τους και κάποιο άλλο δρόμο υπενθύμισαν, πώς υπάρχει για όσους μαθαίνουν πολύ καλά στο εδάφιο του κατηγορούμενου το σύστημα της γαλλικής και κάθε άλλης «δικαιοσύνης».

με μια
χειροβομβίδα
και απόφαση
πολη

Είναι ένας τρόπος που χρησιμοποιούν οι αστυνομικοί για να αποδώσουν κατηγορίες σε κάποιον, παραβιάζοντας ταυτόχρονα το νόμο.

Παρόλο που αυτός ο τρόπος έχει χαρακτηριστεί παράνομος κατά καιρούς, εν τούτοις, με το πρόσχημα της «διευκόλυνσης» του προανακριτικού έργου ή της «πάταξης της τρομοκρατίας» η παράνομη διαδικασία της ανωμοτί εξέτασης εξακολουθεί να τηρείται.

Η έκθεση εξέτασης μάρτυρα χωρίς όρκο (ανωμοτί) δεν διαφέρει ουσιαστικά σε τίποτα από την ένορκη. Η βαρύτητα τους είναι ίδια για τα αστυνομικά όργανα και τις δικαστικές αρχές.

Οι παραβιάσεις που γίνονται από τα αστυνομικά όργανα με το πρόσχημα της ανωμοτί ή της ένορκης κατάθεσης μάρτυρα είναι πολλαπλές όπως θα δούμε στη συνέχεια. Όταν μιλάμε για κατάθεση μάρτυρα, δεν εννοούμε με κανένα τρόπο εκείνη που γίνεται με αυθόρμητη προσέλευση. Αναφερόμαστε σε εκείνη που έχει σχέση με προσαγωγή μετά από έρευνα, σύλληψη ή την εξαναγκαστική προσαγωγή μόνο για κατάθεση.

Ας δούμε πιο συγκεκριμένα τη διαδικασία.

Από τη στιγμή που κάποιος εξετάζεται σαν μάρτυρας είναι υποχρεωμένος να δηλώσει μόνο τα στοιχεία του και να απαντήσει (αν το επιθυμεί και είναι βέβαιος ότι δεν κινδυνεύει να ενοχοποιηθεί) τι γνωρίζει για την υπόθεση που εξετάζεται. (π.χ. **Ερώτηση: Τί γνωρίζεις για τη ληστεία τάδε; Απάντηση: Την έμαθα από το ραδιόφωνο**).

Δεν είναι υποχρεωμένος να απαντήσει σε οποιοσδήποτε άλλες ερωτήσεις παραπλανητικού χαρακτήρα, που έχουν σχέση με τις προσωπικές του πεποιθήσεις ή σε εκείνες που τον τοποθετούν στη θέση του κατηγορούμενου (π.χ. «πού ήσουν κατά την ώρα της ληστείας;» ή «τί έκανες από την ώρα τότε ως την ώρα δείνα;»).

Η έκθεση εξέτασης μάρτυρα πρέπει να περιέχει τη μέρα και ώρα έναρξης της κατάθεσης, τα ονόματα των ανακριτικών υπαλλήλων (αστυνομικών) και τα στοιχεία του εξεταζόμενου. Οι ερωτήσεις πρέπει να είναι γραπτές και σαφείς, όπως και οι απαντήσεις (αν υπάρχουν).

Σε καμιά περίπτωση ο εξεταζόμενος δεν είναι υποχρεωμένος να υπογράψει την κατάθεσή του (ανωμοτί ή ένορκη). Ο λόγος είναι ότι μια κατάθεση χωρίς υπογραφή είναι ευκολώτερο να καταρριφθεί στο δικαστήριο.

Εκτός από αυτό, τέτοιες καταθέσεις παίρνονται πάντα κάτω από την ψυχολογική ή σωματική πολλές φορές βία.

Ακόμα συμβαίνει οι αστυνομικοί είτε να γράφουν εκείνα που θέλουν ή να διαμορφώνουν τα όσα λέγονται με τέτοιο τρόπο ώστε ο μάρτυρας να γίνεται κατηγορούμενος.

Ας σημειωθεί ότι η ακύρωση της κατάθεσης είναι δυνατή, όμως στο βαθμό που έχουν προκύψει ενοχοποιητικά στοιχεία εις βάρος του εξεταζόμενου, αυτά παραμένουν...

Το σημαντικό σημείο της ανωμοτί κατάθεσης είναι ότι ο εξεταζόμενος υποχρεώνεται να καταθέσει εναντίον του εαυτού του. Γι' αυτό πρέπει να έχει πάντοτε υπόψη του ότι δεν είναι μάρτυρας, αλλά υπογύφιος κατηγορούμενος.

Έτσι, δεν πρέπει να απαντά στις ερωτήσεις που του υποβάλλονται με την ελπίδα ότι θα ξεμπλέξει. Το αντίθετο θα συμβεί. Οι αστυνομικοί βέβαια θα προσπαθήσουν να του δημιουργήσουν την εντύπωση ότι μετά την «καταδεσούλα» θα τον αφήσουν ήσυχο. Όμως, μέσα από την «καταδεσούλα» θα προκύψουν τόσα ενοχοποιητικά στοιχεία σε βάρος του που θα τρίβει τα μάτια του όταν αρχίσουν να του απαγγέλλονται οι κατηγορίες.

για την ανωμοτί εξέταση

Γι' αυτό όσες απαντήσεις δοθούν θα πρέπει να είναι γενικές, αόριστες ή αρνητικές. Ποτέ συγκεκριμένες και λεπτομερειακές. Οι αστυνομικοί γνωρίζουν τη δικονομία και ξέρουν τι επιδιώκουν. Οι εξεταζόμενοι όμως είναι αδύναμοι. Μετά, οι ερωτήσεις είναι παραπλανητικές, με αποτέλεσμα να είναι άγνωστο το τι θα προκύψει ύστερα από μια απάντηση. Γι' αυτό είναι καλύτερα να μη δίνεται απάντηση σε τέτοιες ερωτήσεις.

Πολλές φορές οι αστυνομικοί προχωρούν στον εκβιασμό. Ότι αν δεν απαντηθούν οι ερωτήσεις τους θα υποβάλλουν μήνυση για άρνηση κατάθεσης. Όμως κάτι τέτοιο δεν έχει αποτελέσματα σημαντικά γι' αυτούς στο δικαστήριο μια και δεν υπάρχει νομιμότητα στην κλήση για κατάθεση (προφορική, τηλεφωνική ή βίαιη προσαγωγή χωρίς κλήση). Ακόμα, κάτι τέτοιο μπορεί να αποφευχθεί εφ' όσον ο εξεταζόμενος απαντά με αόριστο τρόπο όπως: «δεν έχω τίποτα να δηλώσω», «δεν έχω ακούσει τίποτα», «δεν θυμάμαι» κ.λ.π.

Η ανωμοτί κατάθεση παραμένει ένα σημαντικό μέσο με το οποίο παραβιάζεται η δικονομία και τα δικαιώματα του ατόμου.

Μπροστά σ' όλη αυτή την κατάσταση και επειδή είναι απαράδεκτο οι αστυνομικοί να είναι ταυτόχρονα ανακριτικοί υπάλληλοι και κατηγορούσα αρχή και εφ' όσον μέσα στην όλη διαδικασία εμπεριέχεται η ολοκληρωτική παραβίαση των ίδιων των νόμων, είναι απαραίτητο **να αφαιρεθούν οι ανακριτικές και προανακριτικές αρμοδιότητες από τα χέρια των αστυνομικών**.

Να δοθούν οι αρμοδιότητες στα δικαστικά όργανα άμεσα και να παραχωρηθούν πλήρη δικαιώματα στο άτομο (άμεση επικοινωνία με δικηγόρο, επικοινωνία με οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον, προετοιμασία υπεράσπισης κλπ.).

Ας δούμε ένα ακόμα κραυγαλέο παράδειγμα της παρανομίας που γίνεται με το υπάρχον καθεστώς:

Αν κάποιος συλληφθεί για κάποια αξιόποινη πράξη, η νόμιμη διαδικασία είναι να του απαγγελθεί η κατηγορία και στη συνέχεια να απολογηθεί παρουσία του δικηγόρου που ο ίδιος θα επιλέξει.

Ακριβώς αυτό θέλουν να αποφύγουν οι αστυνομικοί: Μέσω του νόμιμου δρόμου ο κατηγορούμενος έχει τη δυνατότητα να αποφύγει την καταδίκη ή να δικαστεί με μια ελαφριά ποινή.

Οι αστυνομικοί όμως προβαίνουν σε μια τεράστια μεγέθους παρανομία. Εξαναγκάζουν τον συλληφθέντα να καταθέσει εναντίον του εαυτού του περισσότερα επιβαρυντικά στοιχεία, παίρνοντας του μια ανωμοτί «καταδεσούλα» σαν μάρτυρα και στερώντας του το δικαίωμα να υπερασπισθεί τον εαυτό του μέσω του δικηγόρου του. Ασκούν μια ψυχολογική βία και την ελπίδα στον κατηγορούμενο ότι μετά την κατάθεση θα αφεθεί ελεύθερος. Κάτι που φυσικά, δεν πρόκειται να γίνει.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα η σύλληψη της Κατερίνας Αποστολάκου με 11 φακέλακια ναρκωτικά.

Συλλαμβάνεται στις 23⁴⁵ της 16/11/85 για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών. Συντάσσεται έκθεση σύλληψης. Συνεπώς είναι κατηγορούμενη. Πρέπει συνεπώς να εξετασθεί παρουσία του δικηγόρου της. Τί γίνεται όμως;

Στις 23⁵⁶ της 16/11/85 καλείται να καταθέσει (ανυπεράσπιστη) σαν μάρτυρας εναντίον του εαυτού της. Όπου βέβαια κάτω από τις συνθήκες αυτές τα επιβαρυντικά στοιχεία έρχονται το ένα μετά το άλλο.

Ακολούθως συντάσσεται έκθεση εξέτασης μηνυομένου στις 8³⁰ της 17/11/85 και η ήδη κατηγορούμενη επιβεβαιώνει τη κατάθεση της με όλα τα επιβαρυντικά στοιχεία που την εξανάγκασαν να φορτώσει στον εαυτό της.

Η αποδέωση της αστυνομικής παρανομίας!

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

Το να μην σου επιτρέπουν να κάνεις τίποτα όταν είσαι στη φυλακή είναι πραγματικά βασανιστικό. Διαμορφώνεις έτσι ένα περίεργο τρόπο σκέψης αναγκαστικά γεμάτο φαντασιώσεις —που αποφεύγει το συγκεκριμένο— αποσπασματικό και ασύνδετο.

Όσο σε πιάνει νευρικήτητα τόσο η σκέψη τρέχει από το ένα θέμα στο άλλο κάπως σα θυμωμένη μέχρι που στο τέλος είναι σαν να ζαλίζεσαι.

Έτσι η πλειοψηφία αυτών που έχουν κάνει κρατούμενοι αποκτάει το λιγώτερο μια αγχώδη καταθλιπτικότητα, για να μην πούμε σχιζοφρένεια. Είναι άλλωστε γνωστό ότι το άτομο που κλείνεται σε αποκρουστικό περιβάλλον «σχιζοφρενιάζει».

Με τον «ευεργετικό υπολογισμό» αφαιρούνται από τη ποινή οι εργάσιμες ημέρες. 23 ημέρες αν δουλεύεις στην κλειστή φυλακή, 30 ημέρες στην αγροτική.

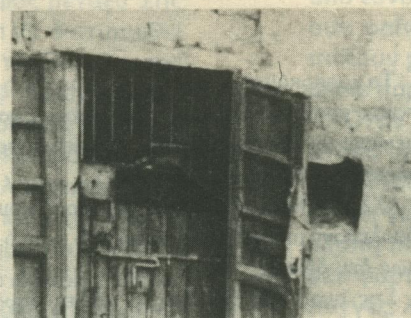
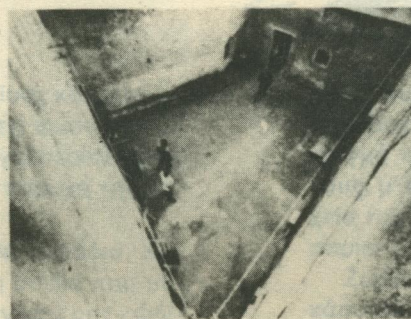
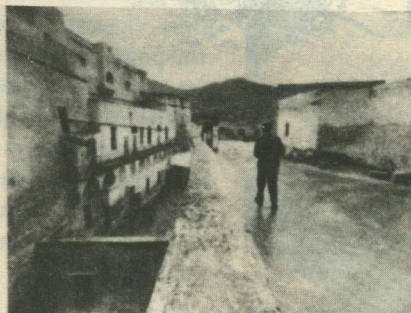
Ο χρόνος αυτός αναστέλλεται σαν ποινή όχι για τρία χρόνια (όπως συμβαίνει στις συνθησισμένες αναστολές) αλλά για 5 χρόνια!

Αυτό σημαίνει ότι αν καταδικαστεί μέσα στα πέντε χρόνια σε μια ποινή πάνω από 6 μήνες, ακόμα κι αν δεν πας φυλακή για αυτή, θα πρέπει να φυλακιστείς για να εκτίσεις το χρόνο που εργάστηκες. Το ότι δούλεψες και μάλιστα δωρεάν δεν σημαίνει τίποτα· πάλι τους χρωστάς.

Ο σχετικός νόμος (ν. 2058/52) είναι γεμάτος ασάφειες. Έτσι κάθε εισαγγελία τον μεταφράζει όπως αυτή θέλει, με αποτέλεσμα —με τις ίδιες προϋποθέσεις— για άλλους να εκδίδονται εντάλματα για να εκτίσουν τα ημερομίσθια και για άλλους όχι. Αόριστος είναι ακόμα ο χρόνος της παραγραφής τους, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται συνεχή προβλήματα στην εφαρμογή του.

Ο θεσμός της εργασίας κατά τη διάρκεια της κράτησης έχει γίνει δεκτός από όλα τα σωφρονιστικά συστήματα για το θετικό της ρόλο.

Η Ελληνική όμως σωφρονιστική υπηρεσία και το Υπουργείο Δικαιοσύνης έχει άλλη άποψη για την εργοθεραπεία, και δεν θέλει να την χρησιμοποιήσει αναμορφωτικά αλλά σαν εκδιασμό εναντίον του κρα-

τούμενου.

Πρώτα - πρώτα, δεν του την δίνει.

Το ποσοστό εργαζομένων στις κλειστές φυλακές είναι περίπου 10%, ενώ επί συνόλου 4.000 κρατούμενων οι εργαζόμενοι στις αγροτικές είναι περίπου 500 με αυξομειώσεις που εξαρτώνται από τις ανάγκες της παραγωγής (σοδειές κ.λπ.) και όχι από τις ανάγκες των ανθρώπων για απασχόληση. Καταλαβαίνουμε εύκολα το κλίμα ρουφιανιάς και ραδιουργίας που επιβάλλεται και καλλιιεργείται από το συναγωνισμό που δημιουργούν τα παραπάνω μικρά νούμερα που αναφέραμε.

Για να πιάσεις δουλειά ή πρέπει να γίνεις καταδότης ή να κινητοποιήσεις κάποια μέσα και γνωριμίες. Η πλειοψηφία που δεν τα διαθέτει υποφέρει και διαφθείρεται.

Αλλά και τυπικά για να δουλέψεις πρέπει να έχεις τελική ποινή. Αυτό σημαίνει ότι περνάει πολύς καιρός στη κλειστή φυλακή, αφού οι προφυλακίσεις είναι τεράστιες και ο χρόνος που μεσολαβεί για το εφετείο φτάνει και τα δύο χρόνια.

Ο κανονισμός επίσης θέλει ο κρατούμενος να εκτίσει ένα μεγάλο μέρος της ποινής του στη κλειστή φυλακή ελπίζοντας ότι θα έχει αποβλακωθεί εντελώς από την ασφυξία της κλειστής φυλακής.

Στη κλειστή φυλακή η δουλειά είναι χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Είναι δουλειά κυρίως καθαριότητας που απασχολεί λίγο αλλά πρέπει να είναι κανείς έτοιμος συνεχώς για καμιά αγγαρεία.

Μόνο σε δύο φυλακές στα Τρίκαλα και στη Χαλκίδα υπάρχουν πολύ μικρά συνεργεία με ελάχιστα πόστα, για όσους θέλουν να δουλέψουν βιοποριστικά. Αυτοί είναι συνήθως οι ισοδίτες κι αυτοί που έχουν μεγάλες ποινές.

Σ' αυτές τις φυλακές η διεύθυνση κρατάει ένα 5% για τη βελτίωση του φαγητού, αλλά κι αυτό δεν φαίνεται γιατί και εδώ το συσσίτιο είναι της ίδιας κακής ποιότητας με τις άλλες φυλακές.

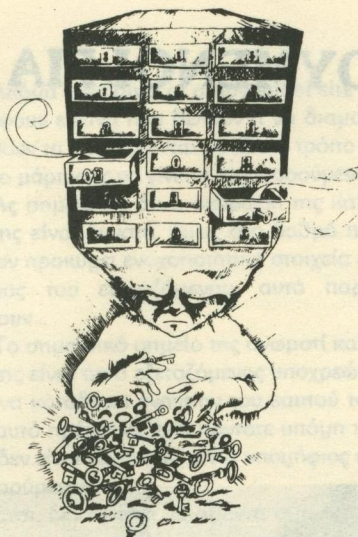
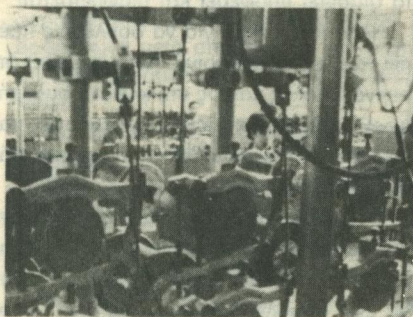
Για τις αγροτικές ισχύει το ίδιο. Παρότι οι κρατούμενοι δουλεύουν —άρα κουράζονται— και παράγουν πολλά, το συσσίτιο είναι το ίδιο όπως σε όλες τις άλλες φυλακές.

Δεν έχουμε στοιχεία για την οικονομία των αγροτικών αλλά βάζουμε στοιχείο ότι

είναι προβληματικές κι αυτές παρ' όλο ότι είναι τεράστιες επιχειρήσεις με δωρεάν εργατικά χέρια.

Σα συμπέρασμα τονίζουμε ότι θα πρέπει να αλλάξει το σημερινό σύστημα. Χωρίς να επιβληθεί η υποχρεωτική εργασία να υπάρχει δυνατότητα για όλους τους κρατούμενους που θέλουν να δουλέγουν να απασχοληθούν. Να καταργηθούν όλες οι σημερινές απαγορεύσεις στους υποτρόφους, ισοβίτες και υποδίκους για εργασία.

Να καταργηθεί και η αναστολή του χρόνου που έχει υπολογιστεί ευεργετικά. Οι κρατούμενοι που δούλεγαν στη φυλακή τον άξιζαν τον χρόνο αυτό.

Τα «μεροκάματα» είναι δεσμός με τον οποίο ο κρατούμενος μπορεί δουλεύοντας να μειώσει την ποινή του, ανάλογα αν είναι σε κλειστές ή αγροτικές φυλακές.

Ο Σ. Κώδικας προβλέπει γι' αυτούς που δουλεύουν μια κάποια αμοιβή που ποτέ όμως δεν δίνεται.

Στις αγροτικές φυλακές οι μέρες δουλειάς υπολογίζονται, η μία ίση με δύο. Δηλαδή μια μέρα δουλειάς μειώνει κατά δύο μέρες την ποινή. Έτσι ένας κρατούμενος με ποινή 2 χρόνια π.χ., αποφυλακίζεται στον ένα χρόνο.

Στις κλειστές φυλακές μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1976 ίσχυε το εξής καθεστώς: Με ένα μήνα δουλειάς ο κρατούμενος μείωνε την ποινή του κατά 7½ μέρες. Εξαίρεση ο αρχιμάγειρας και αρχιφούρναρης που έ-

παιρναν 15 μέρες. Μετά το 1976 τα μεροκάματα ανέβηκαν από 7½ μέρες σε 22½ μέρες και από 15 σε 30. Κανονικά, κατά τον Σ. Κώδικα, όλοι οι κρατούμενοι δικαιούνται δουλειάς, εκτός από τους υπόδικους και τους ισοβίτες. Η υπηρεσία εξαιρεί όμως αυτούς που κατά τη διάρκεια της ποινής τους έχουν υποπέσει σε πειδαρχικά αδικήματα, και στους υπότροπους χρησιμοποιώντας έτσι το δεσμό εκβιαστικά.

Οι ισοβίτες και οι υπόδικοι αν και δεν δικαιούνται δουλειάς, πολλές φορές δουλεύουν — ανάλογα με την εύνοια του διευθυντή. Τα μεροκάματα αυτά τους γράφονται μόνο σε περίπτωση που τα ισόβια «σπάσουν» δηλ. μειωθούν σε 20-25 χρόνια. Εάν η ποινή δεν μειωθεί, τα μεροκάματα αυτά χάνονται.

Επίσης πολλοί υπόδικοι δουλεύουν μόνο και μόνο για να έχουν την εύνοια της υπηρεσίας — αφού τα μεροκάματα αυτά δεν μετριοούνται στην ποινή τους.

Έχει συμβεί πολλές φορές ο διευθυντής ή ο γραμματέας της φυλακής να πουλάνε τα μεροκάματα αυτά σε άλλους κρατούμενους με αντάλλαγμα λεφτά.

Ο κρατούμενος μειώνει μεν την ποινή του αλλά τα μεροκάματα αυτά τα «χρωστάει» επί 5 χρόνια μετά την αποφυλάκισή του. Δηλαδή, σε περίπτωση που καταδικαστεί σε ποινή πάνω από 6 μήνες μέσα στα 5 αυτά χρόνια, είναι υποχρεωμένος να εκτίσει πρώτα τα μεροκάματα που χρωστάει, χωρίς να δικαιούται χάρη ή αναστολή, και μετά την ποινή του. Ακόμα κι αν η ποινή είναι εξαγοράσιμη κι' ο κατηγορούμενος δεν μπει στη φυλακή βγαίνει ένταλμα για τα μεροκάματα που χρωστούνται εφ' όσον η απόφαση είναι τελεσίδικη (δηλ. απόφαση του Άρειου Πάγου) και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να τα μετατρέγει και να τα πληρώσει ακόμα και όταν πρόκειται για δυο ή τρεις μήνες, αλλά θα πρέπει να τα «βγάλει» σε κλειστή φυλακή ολόκληρη. Ούτε μπορεί να δουλέψεις για να τα μετριάσεις αλλά ούτε μπορεί να πάρεις άλλα ευεργετήματα δηλ. αναστολή, χάρη κ.λπ.

Αυτό βέβαια είναι πολύ σκληρό όταν μάλιστα σκεφτεί κανείς ότι ο «ευεργετικός υπολογισμός» δεν έχει δοθεί χάρισμα, αλλά είναι αποτέλεσμα σκληρής και απλήρωτης δουλειάς του κρατούμενου.

Συνηθίζεται μάλιστα — όταν δουλεύει κανείς στη φυλακή — να μην παίρνει κανένα άλλο ευεργέτημα, όπως π.χ. αναστολή στα 2/3 της ποινής του, αλλά να συμπληρώνει, με τον ευεργετικό υπολογισμό ολόκληρη τη ποινή του.

«Υφ' όρον απόλυσις»
άρθρο 105, ποιν. κώδικα

άρθρο 106, προϋποθέσεις χορηγήσεως
της απολύσεως.

Η υφ' όρον απόλυση χορηγείται μόνον, αν ο κατάδικος κατά το διανυθέν διάστημα της ποινής του επέδειξε καλήν διαγωγήν, εξεπλήρωσεν, εφ' όσον ηδύνατο, τας προς τον παρόντας δικαστικώς βεβαιωθήσας υποχρεώσεις του και εάν εκ της ερτύνης του παρελθόντος βίου του, και των εν γένει ατομικών και κοινωνικών του περιστάσεων και της επί τη βάση τούτων διαγνώσεως του χαρακτήρος του, παρέχει την προσδοκίαν εντίμου εν τω μέλλοντι βίου.

Κατά καιρούς διάβασα σε εγκυκλίους και εισηγητικές εκθέσεις, γνώμες και προτάσεις φωτισμένων φυλακολόγων και κριμναδολόγων, για περίπλοκους μηχανισμούς και διαδικασίες, για την παροχή της υφ' όρων απολύσεως.

Η ασχετοσύνη όλων αυτών σπάει καρύδια. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη σοφία που περιέχουν τα άρθρα 105-110 του ποινικού μας κώδικα. Λείπει μόνο μια μικρή παράγραφος μεταξύ 2ης και 3ης του άρθρου 110 π.κ. Πρέπει να διατυπωθεί κάπως έτσι: «Όταν υπάρχει έκθεσή της διεύθυνσης του καταστήματος απορριπτική ή υφ' όρων απόλυσης να παρέχεται οπωσδήποτε». Η ρύθμιση αυτή του θεσμού θα τον κάνει σοφότερο και σκοπιμότερο όργανο, για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας. Γιαυτό άλλωστε πρέπει να υπάρχει και όχι όπως εσφαλμένα χαρακτηρίζεται, ευεργέτημα για τον κρατούμενο. Να βιάσεις λέει κάποιον και επειδή τούδωσες χαρτί να σκουπιστεί, να το παίζεις ευεργέτης.

Δεν είναι καθόλου υπερβολή αυτό, αν λάβεις υπ' όψιν σου όλους τους παράγωντες του παιχνιδιού. Αδίκημα, καταδίκη, συνθήκες εκτίσεως της ποινής, αναστολή. Πι χι, το 72 συλλαμβάνουμε επ' αυτοφώρω, αποπειρούμενος κλοπή ευτελούς αξίας. Κουβαλάω ένα πιστόλι ικανό να καθηλώσει ένοπλη δύναμη, λόχου περίπου, και προτιμώ να συληφθώ από ταξιτζήδες παρά να ρίξω στο ψαχνό και να διαφύγω. Πυροβόλησα βέβαια, αλλά κάτω, για εκφοβισμό.

Είχα όμως να κάνω με ταξιτζήδες και λαχανοπώλες, που δεν ξέρω πώς διάολο γίνεται και πίστευαν

όλοι, πως είναι σε ευθεία γραμμή απόγονοι του Μπαϊρακτάρη. Να μην το κάνω σήριαλ επειδή κάποια στιγμή που σκέφτηκα να αρχίσω να ρίχνω απάνω τους, μ' έκοψε κρύος ιδρώτας, βρέθηκα στα πειθαρχεία του λόχου ΕΣΑ του 3ου σώματος στρατού, να παριστάνω το φρεσκοαλεσμένο κυμά.

Ζωηρά παιδιά εκείνοι οι εσατζήδες. Συνάντησα κάποιον απ' αυτούς μερικά χρόνια αργότερα, κάτω από ευνοϊκότερες συνθήκες για μένα. Τους εκπαιδεύουν φαίνεται στο παιχνίδι της βίας αλλά για να το παίζουν μόνο με σημαδεμένη τράπουλα. Σε μια σπαθένια παρτίδα τα κατεβάζουν πριν τους το ζητήσουν.

Όταν λοιπόν τον Οκτώβριο του '79 αποφυλακίστηκα από την Κέρκυρα κατόπιν αναστολής του υπολοίπου της ποινής, εκ 4 ετών περίπου, είχα πληρώσει για το κακούργημα της απόπειρας και για μια κλοπή που δεν διέπραξα μεν αλλά με αστείο τρόπο μου φόρτωσαν με: Αρκετές χιλιάδες γκλοπιές, με φάλαγγες, λογκ-πλαίυ, με ηλεκτρικές εκενώσεις στα αρχίδια μου και άλλα σημεία του σώματος εξαιρετικά ευαίσθητα, σ' αυτό το σπορ, με πολύωρα παραφρονικά σταυρώματα στους χαλκάδες της Κέρκυρας, με ατέλειωτα εικοσαήμερα σε σκοτεινά χωρίς οξυγόνο πειθαρχεία, με 2 χρόνια και 8 μήνες εξουθενωτική και συνεχόμενη απομόνωση στην Κ' ακτίνα της Κέρκυρας, με εκατομμύρια στιγμές ψυχικής και ηθικής καταράκωσης, κυρίως όμως με 7 χρόνια και 2 μήνες απ' τη ζωή μου, που άνοιξαν μια τρύπα σ' αυτήν πιο ανεξερεύνητη κι από αυτές του διαστήματος. Εγώ δε συζητώ περί αντικειμενικής και υπο-

κειμενικής ανταπόδοσης σε σχέση με το κακό που έκανα, ούτε και αναρωτιέμαι αν χρωστάω ή μου χρωστάει η πολιτεία. Θέλω να μου πει κάποιος ποιον πρέπει να ευχαριστήσω σαν ευεργέτη μου για την αναστολή που τώρα θα εκτίσω αθροιστικά, για να του επιστρέψω το χαρτί που μου έδωσε να σκουπιστώ.

Μεγάλο π.χ. αυτό, αλλά θα έσκαγα αν δεν το έβγαζα.

Αυτή λοιπόν η γνωμοδότηση της φυλακής όταν ερμηνεύεται, όπως εγώ προτείνω, απ' το συμβούλιο που κρίνει την αίτηση περί αναστολής του κρατουμένου, αποτελεί πανίσχυρο τεκμήριο ότι ο απολυόμενος είναι διαμάντι ήθους και κοινωνικότητας, ικανός να διάγει βίο έντιμο και τακτικό ακόμη και στα Σόδομα και Γόμορα. Είναι το απόλυτο πιστοποιητικό ακαιρέότητας και ήθους.

Εκτός του ότι αυτό που το σωφρονιστικό προσωπικό εννοεί καλή διαγωγή αρχίζει απ' το γλύψιμο και τελειώνει στο σύρσιμο, ή οποιαδήποτε διαγωγή ενός καλού κρατουμένου οφείλεται σ' έναν πιθαναγκασμό που δεν υπάρχει στον ελεύθερο βίο.

Αυτός που δεν έχει αυτή την «καλή διαγωγή» είναι κατά τεκμήριο, αξιοπρεπής, παρέχοντας έτσι μια εγγύηση ότι μπορεί να σεβαστεί κάτι που αξίζει σεβασμό. Τους κανόνες του κοινωνικού βίου π.χ. αν αξίζουν να τους σεβαστεί κανείς. Τώρα θα σκέφτεσαι ότι, κάτι μας λείπει ο εξυπνάκιας.

Δεν ισχυρίζομαι ότι κομίζω γλαύκα εις Αθήνας, αλλά άλλο δεν σου λεν ή να διαβάξεις, πως σέρνεται ένας κροταλιάς, κι άλλο να τον νοιώθεις να σε ριανάνει ολοζώντανος στο στήθος σου. Για να είναι ατελής ο θεσμός της υπ' όρον απόλυσης, όχι μόνο δεν εκπληρώνει τον σκοπό της ύπαρξής του, αλλά στα χέρια των ανθρωποφυλάκων έχει αποκατασταθεί σε όργανα εκμαυλίσσεως και εξουθενώσεως ψυχών. Όταν λοιπόν τον παρομοιάζω με κροταλιά, είναι γιατί στο φτωχό μου γλωσσάριο δεν βρίσκω καταλληλότερη λέξη για να αποδώσω σωστά την κατοποιό δράση του θεσμού της αναστολής όπως εφαρμόζεται σήμερα.

Μέχρι που μπορεί να φθάσει ένας άνθρωπος προκειμένου να κερδίσει την ελευθερία του είναι γνωστό. Πολλά σπουδαία και ηρωικά έχει να αναφέρει η ιστορία, που έκαναν άνθρωποι για την ελευθερία τους. Μόνο που στη φυλακή εκτός απ' την απόδραση, όλοι οι άλλοι τρόποι περνούν απ' την εύνοια των ανθρωποφυλάκων που για να την κερδίσει κανείς πρέπει να κάνει πράγματα για τα οποία θα ντρέπεται σ' όλη του τη ζωή. Χώρια που μπορεί να του γίνει βίτσιο ο τρόπος συμπεριφοράς που του επιβλήθηκε, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Απ' αυτού ξεκινάει η υποτροπή όσων αποφυλακίζονται από μια μακροχρόνια κάθειρξη. Είναι αδύνατη η προσαρμογή τους σ' οποιοδήποτε περιβάλλον κανονικών ανθρώπων και σπεύδουν να βρουν τους ομοίους τους, τους πρώην συγκρατούμενους τους που αλληλοκατανούνται στην ελεεινότητα των ενστίκτων που α-

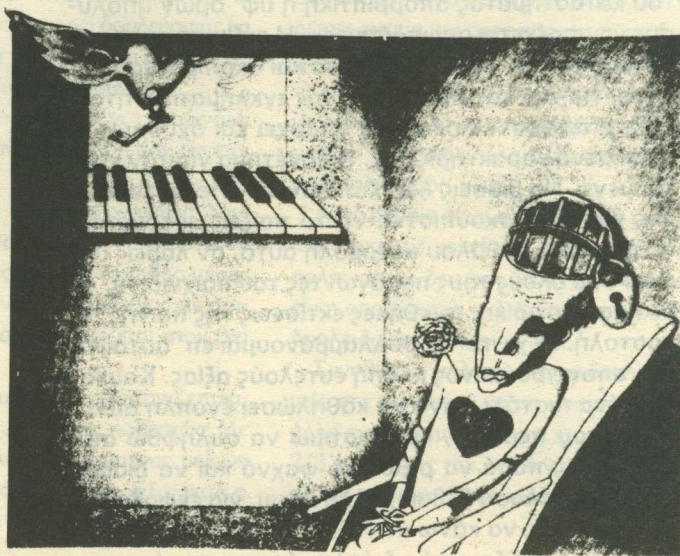
πόχησαν στη φυλακή. Κοίτα τώρα από ποιους εξαρτάται να κρίνουν αν έχει ή δεν έχει ένας κρατούμενος τις προϋποθέσεις του άρθρου 105 για να πάρει ή να μην πάρει αναστολή και θα καταλάβεις τι εννοεί με τον όρο «έξι για αντικοινωνικότητα».

Από τον ανθρωποφύλακα που είναι βαποράκι στη διακίνηση ναρκωτικών και άλλων απαγορευμένων ειδών, ή τον άλλον που για σοβαρά παραπτώματα, διώχτηκε απ' το λιμενικό ή άλλο σώμα ασφαλείας και φιλόστοργα τον δέχτηκε στις τάξεις της η σωφρονιστική υπηρεσία. Η τέτοια προέλευση θεωρείται ουσιαστικό προσόν για γρήγορη ανέληξη στο βαθμολογικό τους πίνακα. Τα βαποράκια τα τιμωρούν ξέρεis όποτε πιάνονται απ' το πειθαρχικό με επίπληξη, με το ελαφρυντικό προφανώς ότι ωθούνται στις πράξεις τους από φιλέσπλαχνα αισθήματα ή για την ψυχή των προγόνων τους.

Μια άλλη μεγάλη μερίδα σωφρονιστικών υπαλλήλων είναι από κείνους που στο πιστοποιητικό του αστυνομικού τμήματος της γειτονιάς τους σημειώνεται ότι ρέπουν στην οικοφυχία ή την ομοφυλοφιλεία ή άλλες συναφείς έξεις και ροπές και δεν μπορούν να προσληφθούν πουθενά. Σπεύδουν λοιπόν εδώ και προσλαμβάνονται πριν καταθέσουν τα πιστοποιητικά τους.

Πες πως από μια επιτροπή που αποτελείται από ψυχιάτρους και κοινωνιολόγους περνούν όλοι οι ανθρωποφύλακες, οι του φυλακτικού προσωπικού που λέμε. Οι διοικητικοί είναι άλλη ιστορία, οδυνηρότερη. Για ένα 30% η επιτροπή θα αποφανθεί ότι πρέπει, αυθωρή και παραχρήμα να κλειστούν στο 18 περίπτερο του Δαφνιού, και να ενισχυθούν τα κάγκελα.

Σ' αυτό το περίπτερο έχουν τους μανιακούς, τους εξαιρετικά επικίνδυνους και ανθυγεινούς για τη δημόσια ασφάλεια. Για ένα 40% ότι μπορούν να διάγουν κατ' οίκον, αλλά υπό επιτήρηση. Για ένα 20% ότι δεν μπορούν να συμπεριληφθούν στους καταλόγους των υποψηφίων φυλάκων νεκροταφίων. Για ένα 7% ότι μπορούν να υπηρετήσουν σαν φυλακτι-

κό προσωπικό στις φυλακές. Να μετρούν δηλαδή και να ανοιγοκλείνουν τις πόρτες, καμιά άλλη επαφή με τους κρατούμενους. Για το υπόλοιπο 3% η ουτοπική αυτή επιτροπή θα αποφανθεί ότι έχουν τα τυπικά προσόντα να είναι σωφρονιστικοί υπάλληλοι, με την προϋπόθεση ότι θα αποκτήσουν και επαγγελματικά τοιούτα, με φοίτηση σε σχολή με πανεπιστημιακούς δασκάλους των σωφρονιστικών επιστημών, πριν αναλάβουν υπηρεσία.

Όχι όπως διδάσκονται τώρα οι σωφρονιστικές επιστήμες στη σχολή του Κορυδαλλού, από πρώην αρχιφύλακες της Γυάρου.

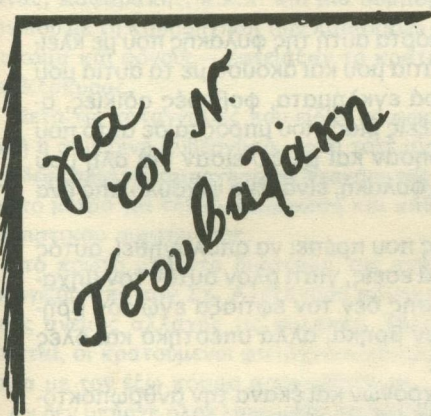
Έφτασα να πιστεύω ότι είναι και οι παπάδες στο κόλπο, και το παίζουν σύνθετο. Σαν κι αυτούς δηλαδή, που μπερδεύονται σε μια πορεία ειρήνης και σπάνουν βιτρίνες ή βάζουν φωτιές. Πώς αλλιώς να εξηγήσω τη συμμετοχή του παππά στο συμβούλιο της φυλακής που γνωμοδοτεί για την αναστολή. Αυτή τη γνωμοδότηση έχει μπροστά του το συμβούλιο των πλημειοδικών που κρίνει μια αίτηση αναστολής, κι αν λάβεις υπ' όψιν σου ότι οι δικαστές που το απαρτίζουν είναι κάποιου ανώτερου-κοινωνικού επιπέδου από τους ανθρωποφύλακες, με αυξημένες ως εκ τούτου βιωτικές ανάγκες, η μεγαλύτερη ταρίφα που έχουν προκειμένου να πουν το ναι, είναι μια

πολύ φυσική συνέπεια.

Τώρα με την υποτίμηση της δραχμής και τις πληθωριστικές τάσεις της οικονομίας μας, κύριος είδε πόσα πρέπει να ξηλωθεί κανείς για να πάρει την αναστολή που δικαιούται.

Καλά σε διασκέδασα μ' όλα αυτά, που ξέρω ότι καταλαβαίνεις πως πίσω από το σαρκασμό τους, κρύβεται η απελπισία μου, που μόνο σε σένα μπορώ να εκδηλώνω χωρίς να ντρέπομαι. Θα αναρωτιέσαι όμως τι έχω να προτείνω εγώ περί αναστολής. Τι σόϊ φυλακολόγος θα ήμουν χωρίς αυτό.

Η γνώμη μου χωράει σε μια μόνο φράση, που παύει την ισχύ μερικών τόνων νομοθετιμάτων, νομολογιών και εγκυκλίων, λύνοντας ριζικά και σωστά το περίπλοκο αυτό νομικό πρόβλημα: «Να χωρηγίται η αναστολή αυτόματα θέλει δεν θέλει ο κρατούμενος μόλις συμπληρώσει τις προϋποθέσεις της παραγράφου 1 του άρθρου 105 π.κ.». Θα είναι έτσι ένα ισχυρό ανασταλτικό η αναστολή για κάθε αποφυλακιζόμενο. Από μόνη της βέβαια δεν είναι πανάκεια, για την πρόληψη της υποτροπής, σε συνδυασμό όμως με μια έκτιση ποινής εγώ την εννοώ, μπορεί άφοβα κανείς να στοιχηματίζει το κεφάλι του, ότι πιο πιθανό είναι να κάνει αρκουδιά ο άγιος Πέτρος παρά ένας πρώην κατάδικος.

Ως τότε η αστυνομία — με τους δικούς τους νόμους που είναι η άσκηση βίας προς καθένα που διεκδικεί μερίδιο απ' τη ζωή, η τρομοκρατία καθενός που απαιτεί να έχει τα δικαιώματα του πολίτη — θα κατευθύνει τη συμπεριφορά του Υπουργείου Δικαιοσύνης και ειδικότερα το Τμήμα Εκτέλεσης Ποινών;

Ως τότε οι διευθύντριες Τζέρμπη, Μητροπούλου και η τμηματάρχης Φραγκιαδάκη θα απαιτούν τη ταρίφα των 50.000-100.000 δρχ. έναντι των «κοινωνικών υπηρεσιών» που προσφέρουν, τις εγκρίσεις δηλ. για τις μεταγωγές

γές κρατούμενων στις Αγροτικές Φυλακές;

Τι άλλαξε στις Ελληνικές Φυλακές από το 1981 έως σήμερα; Το ΠΑΣΟΚ δικαιούται να διεκδικεί την ισοφάριση με τη Δεξιά στις αυτοκτονίες-δολοφονίες κρατούμενων μέσα στις φυλακές και μάλιστα επιδιώκει να προηγείται.

Άραγε και τη Κολιτσοπούλου εκεί την οδηγεί;

Παρακολουθούμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τα καθημερινά συμβαίνουν στις φυλακές που τυγχάνουν μικρές αγγελίες για τα «επίσημα» όπια και καταγγέλλουμε τις υπεύθυνες Φραγκιαδάκη-Τζέρμπη-Μητσοπούλου για τη σύγχρονη τέχνη τους να δημιουργήσουν μια φωλιά φασισμού μέσα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης με την πλήρη κάλυψη της πολιτικής ηγεσίας.

Ο Ν. Τζουβαλάκης βρίσκεται κλεισμένος επί μια 10ετία στα κελιά του κράτους επειδή διεκδίκησε το δικαίωμα στη ζωή. Επί μια 10ετία η ελληνική αστυνομία του αφαιρεί και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα επειδή τραυμάτισε όντας σε άμυνα μπάτσο και χαφιέδες. Όλες οι αιτήσεις του για μεταγωγή σε

Αγροτική Φυλακή απορρίπτονται παρά τη διαβεβαίωση της «κυρίας» Φραγκιαδάκη ότι έχει επιδείξει όλα αυτά τα χρόνια άριστη διαγωγή μέσα στις φυλακές και τελικά την αποπληρωμένη απάντησή της στο τηλεφώνημα ότι το αίτημα αυτό δημιουργεί γραφειοκρατία. Όλες οι αιτήσεις του πετάνονται στον κάλαθο των αχρήστων και ούτε τυπική και παράλληλα εμπειρισταμένη απάντηση δεν έχει λάβει. Πρόσφατα μάλιστα, έστειλε και άλλη αίτηση για να μεταφερθεί στις Αγροτ. Φυλακές της Αγιάς Χανίων.

Μήπως τα τελευταία 10 χρόνια μέσα στις φυλακές διαρπάττει ένα νέο «έγκλημα» καταγγέλοντας τους αργούς δανάτους κρατούμενων, γεγονός μάλιστα που φέρνει το όνομά του στον μαύρο πίνακα του Υπουργείου Δικαιοσύνης;

Τέλος σημειώνουμε ότι δ' απαιτήσουμε δυναμικά πια το ίδιο το Υπουργείο που υπηρετεί την αστική Δικαιοσύνη να τηρήσει τουλάχιστον τους νόμους της· δεδομένου ότι ο Ν. Τσουβαλάκης εκπληρώνει όλες τις υποχρεώσεις του έναντι της κοινωνικής ισορροπίας συμπληρώνοντας τα 2/3 της ποινής τους λίαν συντόμως.

Φίλοι του Ν. Τσουβαλάκη

να καταργηθεί η φυλακή της Κέρκυρας

Η σκευωρία ξεσκεπάστηκε!

Ότι τελικά απομένει απ' αυτήν είναι πως στήθηκε απέναντι σ' ένα άτομο που συνδύαζε τον αγώνα για τα δικαιώματα τόσο αυτών που βρίσκονταν έξω από τις φυλακές όσο και για τα δικαιώματα των φυλακισμένων.

Όσο απαράδεκτος είναι ο χωρισμός των ανθρώπων άλλο τόσο πιο αρνητικός είναι ο χωρισμός των κρατουμένων σε κατηγορίες του είδους ποινικοί-πολιτικοί.

Με αυτή τη σκευωρία ξαναήρθε στην επιφάνεια τόσο το ζήτημα των φυλακισμένων όσο και το κτηνώδες σωφρονιστικό σύστημα που επικρατεί.

Ξανάρθε στη μνήμη η ανάγκη για την άμεση κατάργηση των φυλακών με πρώτο το Νταχάου της Κέρκυρας όπου η καταπάτηση και των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων είναι καθηστώς.

Οι δύο δραπετέες του Νταχάου εκδικητικά στάλθηκαν πάλι στο χώρο του μαρτυρίου τους και τόσων άλλων συντρόφων τους.

Ο αγώνας είναι και σημαντικός και αναγκαίος.

Άμεση κατάργηση του Νταχάου της Κέρκυρας.

απολογία

Ερώτηση: Αποδέχεται την κατηγορία της απόδρασης;

Απάντηση: Ναι, την αποδέχομαι.

Ερώτηση: Αποδέχεσαι την κατηγορία της οπλοφορίας του όπλου S.W.N. 38 που σε συνέλαβαν οι αστυνομικοί να το έχεις μέσα εις την τσάντα;

Απάντηση: Ναι το αποδέχομαι.

Ερώτηση: Αποδέχεσαι την κατοχή των όπλων;

Απάντηση: Ναι την αποδέχομαι, επίσης έχω να προσθέσω ότι τα μεν δύο δίκανα είναι κοινά κυνηγετικά όπλα και κατά συνέπειαν δεν μπορούν να θεωρηθούν επικίνδυνα, όσον αφορά για τα άλλα αντικείμενα πωλούνται ευρέως εις την αγορά και επίσης δεν έχουν την έννοια του όπλου.

Ερώτηση: Την κλοπή των χρημάτων την αποδέχεσαι;

Απάντηση: Όχι δεν την αποδέχομαι, διότι τα χρήματα ήσαν της μάνας μου, επίσης έχω να προσθέσω ότι η μητέρα μου είναι ψυχασθενής, έχει πολλές φορές νοσηλευθεί εις το δημόσιο ψυχιατρείο και προφανώς επειδή φοβάται τις αστυνομικές αρχές, αποφεύγει να μιλήσει ευθέως και να πει την αλήθεια, ότι τα χρήματά μου τα έδωσε εκείνη.

Επίσης θέλω να προσθέσω ότι κανένα άτομο δεν με βοήθησε να αποδράσω και κανένα άτομο δεν συμμετείχε σε όλη την υπόθεση της αποδράσεώς μου, την δε κ. Ιατροπούλου, την γνωρίζω ως δικηγόρο μου.

Επίσης έχω να προσθέσω ότι οι πράξεις αυτές που με κατηγορεί ο κ. Εισαγγελέας είναι συνέπεια 1) της εξοντωτικής και άδικης ποινής της ισοβίου καθέρξεως, που μου επέβαλαν επί δικτατορίας το έτος 1973,

χωρίς να μου παρέχουν το δικαίωμα έφεσης και κανένα άλλο νόμιμο μέσο. 2) Οι ξεφτελισμοί, οι ταπεινώσεις, η βαρβαρότητα, η κτηνωδία, ο καννιβαλισμός που επέστηκα από 18 ετών πρώτα εις τα αναμορφωτήρια, μετά εις τις φυλακές της Κέρκυρας, όπου μέσα εκεί τσαλαπατιέται κάθε έννοια ανθρωπισμού, δολοφονείται κάθε έννοια ανθρώπινης αξιοπρέπειας, μέσα εις τις σκληρές απομονώσεις και μέσα εις τα φοβερά πειθαρχία της, όπου μέσα εκεί διατηρούνται εν ενεργεία συνεχείς καθηλώσεις με αλλυσιωδεσίματα.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου τη λέξη «μίσος» την εγνώρισα εις το αναμορφωτήριο, την αδικία, την βία την γνώρισα εις τις φυλακές και την ολοκληρωτική ταπείνωση και τον ολοκληρωτικό εξευτελισμό τον γνώρισα εις την Κέρκυρα.

Και κακούργος και εγκληματίας δεν είμαι εγώ, αλλά κακούργοι και εγκληματίες και αδίστακτοι δολοφόνοι είναι αυτοί που με έκλεισαν εκεί μέσα, είναι αυτοί που με δημιούργησαν, είναι αυτοί που με κατασκεύασαν, για να διαιωνίζω την ύπαρξη αυτών των βάρβαρων θεσμών.

Η κοινωνία μου έκλεισε όλες τις πόρτες της ζωής, της μόρφωσης και της ηθικής και κοινωνικής διαπαιδαγώγησης και μου άνοιξε μόνο μία πόρτα, την πόρτα της φυλακής.

Μέσα από την πόρτα αυτή της φυλακής που με κλείσανε, είδα με τα μάτια μου και άκουσα με τα αυτιά μου να γίνονται φοβερά εγκλήματα, φοβερές αδικίες, ακατανόμαστες πράξεις βίας, που μπροστά σε αυτό που εμένα με κατηγορήσαν και με έκλεισαν για όλη μου τη ζωή μέσα εις τη φυλακή, είναι ένα ψίχουλο από ένα καρβέλι ψωμί.

Αν είναι κάποιος που πρέπει να απολογηθεί, αυτός δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς, γιατί όλον αυτόν τον μηχανισμό της καταπίεσης δεν τον έφτιαξα εγώ τον βρήκα και όχι απλά τον βρήκα, αλλά υπέστηκα και όλες τις συνέπειές του.

Όταν ήμουν 20 χρονών και έκανα την ανθρωποκτονία και με κατηγορήσατε, ενήργησα με την ηθική που εσείς με διδάσκατε στα σχολεία, η ηθική που μου λέγατε να μην επιτρέψω σε οποιοδήποτε άνθρωπο να βιάσει, να κτυπήσει και να εξευτελίσει την μητέρα μου, δεν εγνώριζα τότε, ότι δια να είσαι σωστός με την σημερινή ηθική της κοινωνίας, είναι άλλη μια τρανή απόδειξη της σημερινής ηθικής, που πίσω από αυτό το θέατρο προσπαθεί έντεχνα να κρύψει η σημερινή κοινωνία την ενοχή της και να καλύψει την συνείδησή της απέναντι σε όλα αυτά, που γίνονται εις βάρος των φίλων μου, εις βάρος των συγκρατουμένων μου και εις βάρος όλων των φυλακισμένων, που με το πρόσχημα και τους τίτλους των κακοποιών τους αφήνει εις την περιφρόνηση και εις την εγκατάλειψη, στη βία, στην απόγνωση, στην αυτοκτονία και στο θάνατο και ξαναεπαναλαμβάνω κάποιος που είναι ένοχος και που πρέπει να απολογηθεί για τις πράξεις του δεν είμαι εγώ, αλλά εσείς.

υπογραφή Γ. Πετρόπουλος

Για την κατάργηση των φυλακών της Κέρκυρας

Το 1976 ο υπουργός Δικαιοσύνης Στεφανάκης αναγόρευε τις φυλακές της Κέρκυρας σε πειθαρχικές. Είναι γνωστή η ιστορία της φρίκης και αίματος που εδραίωσε τη φυλακή σαν πειθαρχική: πρωταγωνιστές ήταν οι μακρονησιώτες φύλακες-χωροφύλακες Παγκράτης, Ζέρβας, Καμπάνας, Καφαράκης, κ.λ.π. και μια συμμορία κρατούμενων που με τη καθοδήγηση των παραπάνω με εγκλήματα—ακόμα και φόνους—έφτειαξαν το κράτος του τρόμου της Κέρκυρας.

Μετά τις καταγγελίες που είδαν το φως εκείνη την εποχή η σημερινή κυβέρνηση—και τότε αντιπολίτευση—είχε δεσμευθεί να καταργήσει το Νταχάου της Κέρκυρας σαν πρώτο μέτρο για την αναμόρφωση και κάθαρση του Σωφρονιστικού συστήματος.

Στο πρώτο μάλιστα διάστημα της ανάληψης του Υπουργείου από τον Στ. Αλεξανδρή φάνηκε να πνέει κάποιος άνεμος αλλαγής τις φυλακές. Τηλέφωνα εγκαθίστανται, οι κρατούμενοι φτειάχνουν επιτροπές, η επικοινωνία με τον έξω κόσμο αποκαθίσταται...

Αν δεν υπήρχε ολοκληρωμένη άποψη για το σωφρονισμό—και δεν μιλάμε για εκπονημένο πρόγραμμα—, ήταν τότε φανερό ότι έπρεπε να απομακρυνθούν επώνυμοι βασανιστές, φύλακες και αρχιφύλακες και να κλείσουν μια σειρά από μεσαιωνικά άντρα βασανισμού. Να κλείσουν οι φυλακές που δεν επιδέχονταν ούτε κτιριακή βελτίωση, ούτε το προσωπικό τους ήταν δεκτικό αναμόρφωσης, καθώς ήταν υπόλογο για βασανισμούς, ατασθαλίες, βιασμούς κρατουμένων κ.λ.π.

Στο μαυροπίνακα αυτό η Κέρκυρα κρατούσε την πρώτη θέση κι ακολουθούσαν οι φυλακές του Επταπύργιου (Γεντί Κουλέ)—όπου ο ήλιος δεν φτάνει ποτέ στην αυλή της φυλακής— και η μικροσκοπική φυλακή της Αίγινας.

Ήδη μετά την γενική κατακραυγή από τις καταγγελίες των κρατουμένων και του κινήματος συμπαρατάσεως τους, ο αριθμός των κρατουμένων είχε κατέβει στη φυλακή της Κέρκυρας το 1981 στους 40 περίπου ενώ για τη φύλαξή τους παρέμενε ένας δυσανάλογος αριθμός φυλάκων (105).

Ήταν η στιγμή ώριμη για τη κατάργησή τους.

Και πράγματι το 1982 ψηφίστηκε με νόμο η κατάργησή τους και πανηγυρίστηκε από πρώην επώνυμους πολιτικούς κρατούμενους (που την είχαν γνωρίσει στην επταετία) από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Οι φύλακες όμως, Κερκυραίοι όλοι, ρουσφετολογικά διορισμένοι από τον Γκίκα είχαν κάθε λόγο να δυσανασχετούν με τη προοπτική της πρόωρης συνταξιοδότησής τους ή τη μετάθεση σε άλλες φυλακές. Πολλοί απ' αυτούς ήθελαν και για άλλους λόγους τη διατήρηση της φυλακής αφού είχαν πάρει στα χέρια τους το κερδοφόρο μονοπώλιο της τροφοδοσίας των φυλακών διατηρώντας μπακάλικα και μπουστάνια.

Αυτά τα μικροσυμφέροντα συνέβαλαν αποφασιστικά στη διατήρηση της φυλακής.

Παρά τις εισηγήσεις των αρχιτεκτόνων «ότι κτιριακά η φυλακή δεν επιδέχεται καμμία βελτίωση» και για την... εξυπηρέτηση Αθηναίου αρχιτέκτονα αποφάσισαν τον «εξωραϊσμό» της από την άποψη της θέρμανσης και του φωτισμού της.

Κανένας φύλακας δεν τιμωρήθηκε και κανένας δεν συνταξιοδοτήθηκε υποχρεωτικά.

Η Κέρκυρα δέχτηκε ξανά τους «απειθαρχους» που εξεγέρθηκαν στον Κορυδαλλό για την υπαναχώρηση—προδοσία—της Κυβέρνησης για την απονομή της αμνηστίας. ('82 Φεβρουάριος). Εξέγερση, που έληξε με την αιματηρή επέμβαση των ΜΑΤ και σήμαινε οριστικά την δεξιά στροφή του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και την υιοθέτηση των «σωφρονιστικών αντιλήψεων» της δεξιάς που είχε τόσο καταγείλει σαν αντιπολίτευση.

Σ' αυτό το σύστημα, το πειθαρχείο και η πειθαρχική Φυλακή—φόβητρο—και το έμψυχο υλικό που θα αποτελούσε τον αποδιοπομπαίο τράγο ήταν αναγκαιότητα.

Η φυλακή της Κέρκυρας, αν και δεν είναι η μόνη φυλακή «μειζονος ασφαλείας» ή η μόνη που έχει βαρυποινίτες, φιλοξενούσε και φιλοξενεί αυτούς που οι μηχανισμοί της Αστυνομίας και της υπηρεσίας των σωφρονιστικών ιδρυμάτων έχουν επιλέξει για να τους χαρακτηρίσουν «επικίνδυνους» και στη συνέχεια «ασωφρόνιστους» και «απειθαρχους».

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί συνοδεύουν τους κρατούμενους που αντιστέκονται στην ισοπέδωσή τους και παθητικοποιήσή τους.

Από τους πιο γνωστούς «ασωφρόνιστους» ήταν ο Δ. Βενάρδος που η διαβίωσή του για μια σειρά χρόνια στο πειθαρχείο της φυλακής της Κέρκυρας τον οδήγησαν στην «αυτοκτονία» το 1984.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι οι παραπάνω χαρακτηρισμοί ανταποκρίνονται στην εκδικητικότητα των κρατούντων, που στηρίζουν το «έργο» της φύλαξης της φυλακής στους κάθε λογής Κρυστάλληδες και τρέφουν μίσος για όσους δεν «συνεργάζονται» μαζί τους.

Σπάνια όμως κρίθηκε «απειθαρχος» κάποιος που είχε κάποια οικονομική και κοινωνική επιφάνεια. Και σπάνια κρατήθηκε στην Κέρκυρα πάνω από χρόνο, ενώ για χρόνια, πολλοί είναι θαμένοι εκεί, ο Βλάσης Ψωφάκης, ο Γιάννης Παπαδόπουλος, ο Γιάννης Πετρόπουλος, ο Χάρης Τεμπερεκίδης και τόσο άλλοι.

Η φυλακή της Κέρκυρας είναι η μόνη που λειτουργεί εφαρμόζοντας το Σωφρονιστικό Κώδικα που έχει πέσει σε αχρηστία σε όλες τις άλλες φυλακές με άγρυπνο φρουρό

του τον διευθυντή, Ιωσήφ Κόλλα.

Οι συνθήκες κράτησης είναι ιδιότυπες.

● Η επικοινωνία με τον έξω κόσμο —συγγενείς και δικηγόρους—, και εξ αιτίας της απόσπασης, είναι ανύπαρκτη.

Ο κρατούμενος που περνάει την πύλη της φυλακής έχει προορισμό να ταφεί στη σιωπή.

Η αλληλογραφία είναι κουτσουρεμένη από τη λογοκρισία.

Το ένα τηλέφωνο που εξυπηρετεί τους κρατούμενους με διάφορα προσχήματα δεν επιτρέπεται, και αν πραγματοποιηθεί κάποτε κάποια τηλεφωνική επαφή, υπάρχει πάντα το αυτί του αρχιφύλακα παρόν στη συζήτηση που παρακολουθεί κάθε λέξη.

Αν ο κρατούμενος εκφράσει κάποια δυσaréσκεια ή παράπονα για τις συνθήκες της κράτησής του, του απαγορεύεται να επικοινωνήσει πάλι με το ίδιο πρόσωπο.

● Το επισκεπτήριο του γίνεται με την ασφυκτική παρουσία των φυλάκων που παρεμβαίνουν στις ιδιωτικές στιγμές του.

● Τηλεόραση, κασετόφωνο, γκαζάκια για τον καφέ που βρίσκονται σ' όλες τις φυλακές, απαγορεύονται, όπως απαγορεύονται και όλα τα βιβλία που δεν είναι αστυνομικά τύπου βίπερ και σταυρόλεξα.

● Για λόγους εξευτελισμού επιβάλλονται ποινές ξεχασμένες όπως η «κουρά εν χρώ», και το πειθαρχείο λειτουργεί συνεχώς για όλη τη γκάμα των αστείων παραπτώματων που περιγράφεται στο άρθρο 94 του Σ.Κ. Έτσι πρόσφατα τιμωρήθηκε ο κρατούμενος Γ. Παπαδόπουλος σε 20μερη μόνωση διότι «φωνασκούσε και τραγουδούσε άσματα» που δεν άρεσαν στο διευθυντή της φυλακής.

● Οι μηνύσεις και οι αναφορές των κρατουμένων σπάνια φτάνουν στον προορισμό τους ή και όταν φτάνουν θεωρούνται «κατασκευές» των κρατουμένων και ακολουθούν την οδό προς το Αρχείο.

● Πέρα όμως από βασανιστήρια η Κέρκυρα έχει εκσυγχρονισθεί και με νέες μεθόδους καταστολής μέσω των ψυχιατρικών φαρμάκων που χορηγεί αφειδώς στους κρατούμενους. Υπολογίζεται ότι το ένα τρίτο των κρατουμένων βρίσκονται σε εξάρτηση από τα ψυχοφάρμακα.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Λευτέρη Καββίδα που ενώ είναι δέκα χρόνια κρατούμενος στην Κέρκυρα, εμφανίζεται στα επίσημα έγγραφα της φυλακής «πολυτοξικομανής» που πρέπει να υποστεί ειδική θεραπεία αποτοξίνωσης.

Μέσα στη σιωπή που λειτουργεί το κράτος της αυθαιρεσίας της Κέρκυρας, εκτός από τις μεσαιωνικές συνθήκες διαβίωσης που επιβάλλει στην πλειοψηφία των κρατουμένων οργιάζουν ανενόχλητα τα ρουσφέτια και τα σκάνδαλα.

● Οι μεταγωγές σε άλλες φυλακές είναι παιχνιδάκι γι' αυτούς που έχουν χρήματα να τις πληρώνουν.

● Οι ρουφιάνοι έχουν προνομιακή μεταχείριση ανεβοκατεβαίνουν σε άλλες φυλακές και κρατούν τις ελάχιστες θέσεις για δουλειά. Δεν είναι τυχαίο ότι ο μοναδικός Ιταλός μαφιόζος κρατούμενος στις ελληνικές φυλακές είναι ο καφετζής της φυλακής.

● Αναστολή και χάρη παίρνουν αυτοί που θα βοηθηθούν από τη γραμματεία και τον Διευθυντή οι οποίοι και εισηγούνται στους εισαγγελέις τη θέλησή τους. Δεν φτάνει μόνο αυτό αλλά σε περιπτώσεις ευνοούμενων τους φτάνουν στο

σημείο να πλαστογραφούν έγγραφα και να βεβαιώνουν διαφορετικούς χρόνους έκτισης και υπολοίπου ποινής έτσι ώστε να βεβαιώνουν ότι δήθεν ο ευνοούμενος τους διαθέτει και τα τυπικά προσόντα (περίπτωση Σετίβ Δραγουμάνοβιτς) και να πάρει αναστολή του υπολοίπου της ποινής.

● Δεν είναι επίσης τυχαίο ότι η ίδια η υπηρεσία της φυλακής έχει συγκαλύψει κατά τρόπο σκανδαλώδη επικίνδυνες σωματικές βλάβες (μαχαιρώματα) και ακόμα τις δολοφονίες κρατουμένων από τους ανθρώπους τους, πείθοντας την Εισαγγελία της Κέρκυρας —όταν οι ιατροδικαστικές εκθέσεις ήταν αποκαλυπτικά συντριπτικές σε βάρος των ανθρώπων της— ότι το μαχαιρώμα συνέβη εξ αμελείας!!! και ο νεκρός είχε αποφασίσει να επιφέρει πολλαπλά... κατάγματα στο κρανίο του χτυπώντας το με ορμή στο δάπεδο της φυλακής....

Μακρύς και θλιβερός ο κατάλογος των εγκλημάτων σε βάρος των κρατουμένων της Κέρκυρας, έτσι που η συνεχής επίκληση των ψευτοβεβλητώσεων στα κτίρια από μέρους του Υπουργείου Δικαιοσύνης να αποτελεί εμπαιγμό στη στοιχειώδη ευαισθησία των πολιτών.

Η εμμονή του στην απόδοση μιας άτυχης επένδυσης (εγκαταστάσεις ηλεκτρικών καλοριφέρ) και η παραγνώριση όλου του μεσαιωνικού πλέγματος που λειτουργεί επιδεικτικά στη φυλακή της Κέρκυρας έχει καταστήσει το Υπουργείο Δικαιοσύνης έκθετο στην κοινή γνώμη.

Τι άλλο άραγε σήμαινε και η μεταφορά σε χρόνο μηδέν των Γ. Πετρόπουλου και Χ. Τεμπερεκίδη στις φυλακές της Κέρκυρας από όπου πάνω από την πίεση των βασανιστηρίων είχαν πρόσφατα αποδράσει, στα χέρια των βασανιστών τους —τι άλλο από τη συνειδητή αποδοχή του αφανισμού τους «σωματική και ηθική»— και την επιβράβευση των μεθόδων «σωφρονισμού» των βασανιστών τους.

Σε μας όλους απομένει να μην επιτρέψουμε τα βασανιστήρια τις καινούριες δολοφονίες και «αυτοχτονίες» που εξυφαίνονται πίσω από τα μεσαιωνικά τείχη της φυλακής της Κέρκυρας και να ζητήσουμε την ουσιαστική κατάργησή τους.

● Να καταργηθούν οι πειθαρχικές ποινές και τα πειθαρχεία.

● Να καταργηθεί τώρα το Νταχάου της Κέρκυρας.

Ιούλης '86

ΤΟ πάθος για την ελευθερία είναι ισχυρότερο από τους τοίχους των φυλακών

Η ελευθερία που διεκδικήσαμε
δεν ήταν μόνο δική μας,
αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

Γ. Παπαδόπουλος

Τον Δεκέμβρη του 1985 ο ισοβίτης-δραπέτης Γιάννης Πετρόπουλος συλλαμβάνεται από την Αστυνομία, αφού προηγουμένως έχει ελευθερώσει τον φίλο του ισοβίτη Γιάννη Παπαδόπουλο, κρατούμενο των πειθαρχικών φυλακών Κέρκυρας.

Η ένοπλη επίθεση του Γιάννη Πετρόπουλου στο Νοσοκομείο κρατουμένων της Κέρκυρας και η απελευθέρωση του φίλου του κλονίζουν τον μύθο των φυλακών υψίστης ασφάλειας. Το ανελέητο ανθρωποκύννηγτό επί τρια μερόνυχτα καταλήγει στην σύλληψη των δυο δραπέτων. Οι διωκτικές Αρχές θριαμβολογούν για την σύλληψη των δυο κατάδικων, πιστεύοντας πως έτσι αποκαθιστούν το καταρακωμένο τους γόητρο, ενώ ταυτόχρονα η αποτυχία αυτής της απόδρασης, με μια κατάλληλη προπαγάνδα, χρησιμοποιείται για να καμφθεί το ηθικό των υπόλοιπων κρατουμένων.

Το μήνυμα είναι σαφές, όποιος σκεφτεί ή προσπαθήσει να αποδράσει ματαιοπονεί.

Η εκδικητικότητα των διωκτικών αρχών και της σωφρονιστικής υπηρεσίας αναλαμβάνει τώρα την συνέχεια: τα βασανιστήρια, ψυχικά και σωματικά, πρέπει τώρα να γονατίσουν αυτούς που τόλμησαν να σηκώσουν το αναστημά τους ενάντια στην βαρβαρότητα. Πρέπει να ταπεινωθούν και να εξεφτελιστούν αυτοί που έχουν γίνει σύμβολα της αντίστασης στην κρατική θηριωδία.

Ωστόσο έχουν και οι κρατούμενοι να αναλάβουν κάτι ακόμα πιο σπουδαίο: να κρατήσουν, να αντέξουν, να μην περάσει το σχέδιο των γουρουβιών.

Κάποτε φέρνουν τους κατάδικους στο κολαστήριο της Κέρκυρας. Μπαίνουν στην φυλακή, όχι όμως με τον τρόπο που θάθελαν οι φύλακες και η Αστυνομία, μπαίνουν με το κεφάλι ψηλά. Οι κρατούμενοι τους υποδέχονται με χειροκροτήματα.

Ο Δρόμος τώρα όμως είναι δύσκολος. Πειθαρχείο, απομόνωση, το κάτεργο είναι βαρύ αλλά και το πάθος για ελευθερία δυνατότερο.

Λίγους μόνο μήνες αργότερα μια είδηση στα ψιλά των εφημερίδων μας πληροφορεί ότι ο θρίαμβος αυτή τη φορά είναι των κρατουμένων Γιάννη Πετρόπουλου και Χάρη Τεμπερεκίδη. Ένα απόγευμα αφού πάλεψαν με τα σίδερα και τον πανύψηλο τοίχο των 7 μέτρων νίκησαν. Οι δρόμοι της ελευθερίας είναι τώρα ανοιχτοί: στρωμένοι όμως με αγκάθια, σε κάθε τους βήμα και ένα καρτέρι θανάτου.

Το Κράτος δεν έχει άλλο τρόπο να τους αντιμετωπίσει, η λύση που του επιβάλλεται, εκ των πραγμάτων, είναι μια: η θανάτωσή τους, για να τελειώσει μια και καλή μαζί τους.

Η κοινωνία που εμπεδώνει τον φιλοτομαρισμό, την ατομικοποίηση, την αποξένωση, την αδιαφορία του ενός για τον άλλο, την έλλειψη αλληλεγγύης και ανθρωπιάς, αυτή η κοινωνία έχει ακόμα μια ελπίδα να κερδίσει και να ξαναζήσει τις χαμένες αξίες της ανθρωπιάς, της φιλίας και της αλληλεγγύης.

Αυτή την ελπίδα την δίνουν οι «Κακοί» Γ. Πετρόπουλος, Γ. Παπαδόπουλος, Χ. Τεμπερεκίδης.

Η υπεράσπισή τους, η φυσική τους παρουσία, το δικαίωμά τους να ζήσουν χωρίς το κυνήγι του θανάτου είναι εγγύηση για όλους μας. Είναι η ύστατη και ελαχιστότατη ένδειξη ευαισθησίας, είναι το ελάχιστο που μπορεί να κάνει αυτή η κοινωνία για να λέγεται ανθρώπινη.

Και αυτό σημαίνει:

Καμμία συνεργασία με τις Διωκτικές Αρχές για τον εντοπισμό των Γ. Πετρόπουλος και Χ. Τεμπερεκίδης.

σημαίνει επίσης:

Να απαιτήσουμε την αμνήστευσή τους και το σταμάτημα των διώξεών τους.

Άρση της ισόβιας καταδίκης τους για κάτι που ούτε οι ίδιοι θυμούνται και που φαντάζει πια τόσο ξένο μ' αυτό που μέσα από σκληρούς αγώνες ενάντια στην κρατική καταστολή, και με μια βασανιστική πορεία προσωπικής αυτοδιαμόρφωσης-αντιπροσωπεύουν σαν προσωπικότητες, σαν αδούλωτα άτομα, σήμερα.

ένας φίλος....

Οι καταναγκαστικές και αρρωστημένες δυνάμεις που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου και με υποχρέωσαν από ανήλικη ηλικία να αντιταχθώ στις διαθέσεις των χωρίς συνείδηση πουλημένων μισθοφόρων — κρατικών οργάνων είναι: Το πολιτικό-κοινωνικό σύστημα, — εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, εκμετάλλευση, καταπίεση, ανέχεια, φτώχεια, φυλακή, σίδερα, πειθαρχεία, καθηλώσεις, άγριοι ξυλοδαρμοί, ψυχοπνευματικοί βασανισμοί, θανατηφόρες στερήσεις, καταρράκωση της προσωπικότηας, ΕΞΟΝΤΩΣΗ.

Από τα λίγα τραγικά και νεανικά προσωπικά βιώματα σαν ελεύθερος πολίτης — που με οδήγησαν στη φυλακή — και τις φοβερές εμπειρίες της μέχρι τώρα δεκάχρονης παραμονής μου σ' αυτές, υπεύθυνα και κατηγορηματικά Δηλώνω:

Οι φυλακές είχαν και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα, συντρίβουν ό,τι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Εκτός από τη στέρηση της ελευθερίας, με όλα τα μέσα βασανισμού — καταστολής ποδοπατούν και ξεσκίζουν κάθε ανθρώπινη αξία.

Με τις εξοντωτικές καταδίκες — με τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το «αύριο» — σκεπάζουν το καφτό φάσμα της ανισότητας.

Στα μεσαιωνικά και περιφρονημένα απομονωτήρια προσπαθούν με αφανή σωφρονιστικό υπόβαθρο να μας αναμορφώσουν. Η προμελετημένη και εγκληματική ρουτίνα αρπάζει της ζωής μας το χρόνο και τη ζωή μας. Η στέρηση της Ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης και κάθε ψυχαγωγίας μας οδηγούν αργά αλλά σταθερά αν όχι στο θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλα.

Με αντάλλαγμα την ελευθερία μας και κάθε μορφής ευεργέτημα — μεροκάματα, ευμενείς μεταγωγές, ιδιαίτερες συνθήκες κράτησης, αναστολή — επιχειρούν να εξαγοράσουν τις συνειδήσεις μας.

Με μακροχρόνια παντελή έλλειψη οικογενειακής και κοινωνικής επαφής, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά μας προβλήματα, πιστεύουν ότι θα μας κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα μας επανεντάξουν — αν ζούμε — στην κοινωνία. Με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά επιδιώκουν συστηματικά να καθυποτάξουν, ναρκώσουν και σκοτώσουν τον οργανισμό και τη φωνή μας. Όσο για στόχους, ιδέες και ελπίδες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής αλλά και της απλής έκφρασης, είναι γι' αυτούς ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα μελλοντικό ΑΥΡΙΟ πραγματικής δικαιοσύνης, ισότητας και κοινωνικής αρμονίας.

Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται «απροσάρμοστοι» στο σωφρονιστικό σύστημα σταδιακά εξοντώνονται με «αυτοκτονία», «υπερβολική δόση ναρκωτικών» και την ΠΛΗΡΗ απομόνωση και υποσιτισμό στο ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Αυτοί οι τελευταίοι — όσοι αντέξουν — θα κριθούν σαν ασυμβίβαστοι

και «άκρως επικίνδυνοι» και θα μπουν στη λίστα με σκοπό την ολοκληρωτική εξόντωσή τους. Η φυλακή-κάτεργο της Κέρκυρας διαθέτει αρκετή και πλούσια πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά:

1. Σ' αυτή δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται, πάνω στους «σκληρούς ποινικούς» τα μέτρα που εφάρμοσαν και θα εφαρμόσουν στους πολιτικούς κρατούμενους. (Εδώ βέβαια συλλογικά ευχόμαστε ποτέ να μη συλληφθούν — κι ως μείνει ο Μαγκάκης με τις προθέσεις του).

2. Απ' όλους όσους διατηρούν και στηρίζουν την «ΚΕΡΚΥΡΑ» κανείς τους δεν θα άντεχε σαν κρατούμενος σ' αυτή. Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε να μη μπορεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος οργανισμός, μετά από ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, ν' αντέξει στα μαρτύρια που καθημερινά υποβάλλεται. Αυτό το ξέρουν καλύτερα απ' οποιοδήποτε και οι ίδιοι. Άλλωστε και ο σκοπός του «κ.» Μαγκάκη, όταν ανέλαβε το Υπουργείο «Δικαιοσύνης» δεν ήταν να δώσει λύσεις στα ζωτικής φύσεως προβλήματά μας, αλλά να φιμώσει και να ακινητοποιήσει τις ορθές και δίκαιες κοινωνικές διεκδικήσεις των κρατούμενων.

3. Η έσχατη και μοναδική αλήθεια είναι ότι στη φυλακή — κολαστήριο της Κέρκυρας ταπεινώνονται και εξευτελίζονται όλοι και φυσικά περισσότερο απ' όλους ο Μαγκάκης.

Είναι βέβαια ομολογουμένως «αποδοτική» για τα τεράστια αντικοινωνικά απάνθρωπα και φτηνά συμφέροντα που εξυπηρετεί, και ικανοποιεί εντελώς τους παρανοϊκούς και σαδιστές.

Μ' αυτήν, (τη φυλακή της Κέρκυρας), οι «εκάστοτε» της εξουσίας στοχεύουν να επιβάλουν τη θέλησή τους, με το θράσος μάλιστα να επικαλούνται ότι εκτελούν «κοινωνικό έργο».

Σ' όλες τις φυλακές κρατούνται μόνο απλοί και αδύνατοι άνθρωποι της Λαϊκής τάξης — και γω απ' αυτούς προέρχομαι — και αυτοί είναι οι συνειδητοί ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ της.

Επειδή καθημερινά ξερνάνε απ' αυτές αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα — διεφθαρμένους — μαχαιρομπήχτες — πρεζάκηδες — χαπάκηδες, ισοπεδωμένα και ανίσχυρα για οτιδήποτε άτομα — που μη έχοντας καμιά επιλογή θα στραφούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού. Οι δυνατότητές τους άλλωστε — που τους άφησαν — είναι τέτοιες και τόσες ώστε τα εγκλήματά τους είναι προβλέψιμα, ότι δηλ. δε θα στραφούν ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς τους αλλά στους ομοίους τους.

Τα θύματά τους βέβαια θα ζητήσουν την προστασία από το Κράτος — που τους κατασκεύασε — με αποτέλεσμα την αστυνομοκρατία, την αυθαιρεσία, τις φυλακές — κάτεργα και τη συνέχιση της κρατικής βίας και της εκμετάλλευσης.

Στις φυλακές πάλι οι φτωχοί και τα παιδιά τους «δράστες και θύματα» ξεγελασμένοι και προδομένοι θα δημιουργήσουν τους «ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ».

Ο μόνος φόβος που διακατέχει τους «ατώτερους» — τσιράκια των ισχυρών — εί-

ναι να μη τους ξεφύγει ο έλεγχος της «πνευματικής υποτέλειας» που σκόπιμα καλλιεργούν.

Κι αυτό γιατί γνωρίζουν ότι ο στοχασμός και η συνειδητοποίηση είναι ένα βήμα πριν από την «πράξη».

Αυτό που εξυπηρετεί η ύπαρξη των φυλακών σήμερα είναι μια κοινή αντίληψη ότι αποτελούν ένα «ομαδικό-λαϊκό-κοινωνικό ΕΓΚΛΗΜΑ».

Αηδιασμένος από την καθημερινή φρικιαστική πραγματικότητα, πιεζόμενος από την κρατική ωμότητα και την ηθική μου υποχρέωση σαν άνθρωπος, προσπάθησα με τη βοήθεια του φίλου μου — παράδειγμα — Γιάννη Πετρόπουλου, να ορθώσω το ανίστημά μου στο «σωφρονιστικό σύστημα» και τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Στόχος μου να κερδίσω τη Ζωή μου και την Ελευθερία.

Ο Γιάννης Πετρόπουλος μετά από 10χρονη φυλάκιση αφού είχε κερδίσει την ελευθερία του για δυο χρόνια, και ήδη βρισκόταν πολύ μακριά, ξαναγύρισε για τη φίλιά μας και την υπόσχεσή του σε μένα, και κυρίως γιατί αυτός γνωρίζει την πραγματικότητα των βασανιστηρίων ψυχικών και σωματικών, και δεν άντεχε να μην κάνει κάτι, έστω το λιγότερο δυνατό.

(Ειλικρινά ήταν για λύπηση ο αστυφύλακας όργανο της κρατικής βίας και του «νόμιμου εγκλήματος», λαϊκής καταγωγής κι αυτός, που την ώρα της απόδρασής μου από το κρατητήριο του Νοσοκομείου της Κέρκυρας υποχρέωσε το φίλο μου να τον τραυματίσει).

Εμείς, που χαρακτηρίστηκα από την αστυνομία και τον κατευθυνόμενο τύπο «άγρια θηρία», «επικίνδυνοι εγκληματίες» κ.λπ. και με αρκετά χρόνια παραμονής στις χειρότερες φυλακές του κόσμου σεβαστήκαμε τη ζωή του.

Για μας το γεγονός (της 4.12.85) της απόδρασής μας, είναι όαση ανθρωπιάς, σεβασμού της ανθρωπίνης ζωής, απόδειξη σπάνιας φιλίας, αναβίωση ξεχασμένων αξιών.

Σε αντίθεση με τον τρόπο της σύλληψής μας από τα όργανα της έννομης τάξης που για μια ακόμη φορά έδειξαν την κτηνωδία τους.

Ασπλοι, υποστήκαμε ομαδικό ξυλοδαρμό και εικονικές εκτελέσεις, χειροπόδαρα δεμένοι, δεχόμαστε δεκάδες σφαίρες δίπλα μας και πάνω από τα κεφάλια μας, ακόμα και μέσα στα περιπολικά υποστήκαμε τις γροθιές, τις αγκωνιές και τις απειλές με τα αυτόματα ότι θα μας εκτελέσουν, για να μας φέρουν, σαν στρατός κατοχής, με θριαμβευτική είσοδο στην πιο κεντρική πλατεία της Κέρκυρας (Σαρόκου) σαν τρόπαιο.

Σαν καννίβαλοι «επί του έργου» και φυσικά συνεχίστηκε ο χορός και στο «ιερό σπίτι του νόμου» το Αστυνομικό τμήμα.

Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα, και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θ' ανακυκλώνεται:

Η απόδρασή μας δεν ήταν απλή και συνηθισμένη αλλά και «μήνυμα» που αντι-

προσωπεύει κάθε βασανισμένο και αδικημένο.

Η ελευθερία που διεκδίκησα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

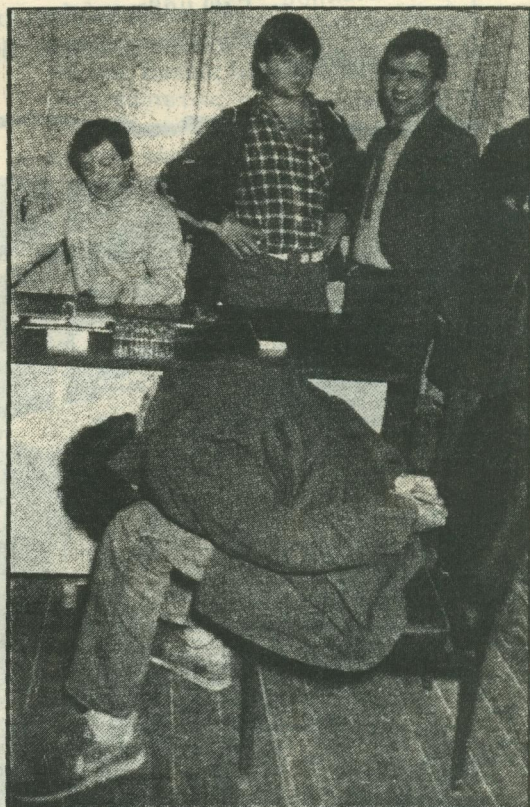
Αυτό ήταν το σπάραγμα της ψυχής μου και των συναισθημάτων μου και το «απευθύνω» στις ιθύνουσες προσωπικότητες αυτού του τόπου.

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελεύθερων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοι είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

Ιανουάριος '86

Γιάννης Παπαδόπουλος
Ισοβίτης Κρατούμενος
των φυλακών Κέρκυρας

απολογία

Πρόκειται για μία παρεξήγηση και τίποτα άλλο. Όταν μπήκαμε στο ταξί κάθησε δίπλα μου ο Σπύνας και μπροστά ο Τρουμπεκάκης. Μόλις πήραμε το δρόμο στην άνοδο ήτανε ανώμαλος. Επειδή είχα κτυπήσει πρόσφατα το κεφάλι μου σε αυτοκινητιστικό με πονούσε αλλά και επειδή ήμουνα φτιαγμένος του ζήτησα να πάει πιο σιγά. Ήμουνα με τα χάρια στην τσέπη. Εκείνος μου είπε «δεν θα μου πεις εσύ τι να κάνω». Σε μια στιγμή που ήμουνα σχεδόν ξαπλωμένος και είχα κλείσει και τα μάτια μου αυτός άνοιξε την πόρτα την μπροστινή και την δική μου. Μου πρότεινε να κατεβώ για να μαλώσουμε και μου είπε και κουβέντες που με έβρισε. Εγώ δεν περίμενα να γίνει κάτι τέτοιο. Αυτός έβαλε το χέρι του μέσα και με τράβαγε έξω με βίαιο τρόπο. Αγκαλιαστήκαμε. Ίσως να μην γινότανε τίποτα να με άφηνε να βγω έξω και δεν μου είχε κλείσει την πόρτα, με το σώμα του. Εν τω μεταξύ εκείνη την στιγμή είδα και τους άλλους εκεί που νόμισα ότι ερχόντουσαν για μένα και τον κτύπησα. Έχω μάθει να είμαι επιφυλακτικός την νύκτα και γιαυτό τον κτύπησα. Εγώ δεν τον γνώριζα καθόλου.

α) Εν Ελευσίνη Αττικής την 9ην Δεκεμβρίου 1978 και περί ώραν 11.40 πρωινήν εκ προθέσεως απέκτεινε έτερον και δη τον Γεώργιον Στυλ. Δούκαν, ετών 26, κάτοικον Ελευσίνος, οδηγόν ταξί, πλήξας αυτόν δι' αιχμηράς μαχαίρας εις το αριστερόν ημιθώρακιον πεντάκις, προκαλέσας εις αυτός τρώσιν του κάτω λοβού του πνεύμονος του περικαρπίου και της καρδιάς κατά την κορυφήν, εξ ων ως μόνης ενεργού αιτίας επήλθεν ο θάνατος αυτού. Η επιδιχθείσα δε υπό τούτου ψυχική ετοιμότης, η εν ψυχρώ και κατά τρόπον ύπουλον θανάτωσις του παθόντος, η προηγουμένη καταδίκη του, δι επικίνδυνον σωματικήν βλάβην, μαρτυρούν ότι ούτος (κατηγορούμενος) είναι άτομον ρέπον προς το έγκλημα, άνευ ηθικών αναστολών και ιδιαιτέρως επικίνδυνον δια την δημοσίαν ασφάλεια.

β) Κατά τον αυτόν ως άνω τόπον και χρόνον και κατά την διάπραξιν την ανωτέρω ανθρωποκτονίας εν προθέσεως εποίησατο χρήσιν αιχμηράς μαχαίρας, της οποίας η χρήσις δεν αποτελεί, κατ' ειδικήν διάταξιν του νόμου στοιχείον του αδικήματος.

απόφαση

Το Δημοτικό Συμβούλιο της Ελευσίνας σε έκτακτη συνεδρίαση ομόφωνα ψήφισε την καταδίκη του Γιάννη Παπαδόπουλου.

Μετά το δάσκαλο του δημοτικού σχολείου που τον επέλεξε για το «ρόλο» του κατάδικου, το δημοτικό συμβούλιο της Ελευσίνας βρήκε στο πρόσωπό του τον «αποδιοπομπαίο τράγο» του, επιχείρημα για την εκστρατεία στα «κακόφημα» κέντρα, μοναδική αιτία, κατά τη γνώμη του, για όλα τα δεινά που συνέβησαν στην πόλη.

Κοντόφθαλμα — εξωστράκισαν τον συμπολίτη τους «σαν προϊόν του αμερικανικού τρόπου ζωής» έχτισαν το μύθο του «κακού» και οχυρώθηκαν πίσω από τον συντηρητισμό τους που θέλει τη ζωή να μπαίνει στα σχήματα της εργασίας (και υποταγής που εξυπηρετούν την εξουσία (λατρεία εν ονόματι της «απειλής») που αποτελούσε, τη νόμιμη εξόντωσή του.

Ο Γιάννης Παπαδόπουλος φυλακίστηκε για πρώτη φορά όταν ήταν μόλις 16 χρόνων για κλοπές. Στις φυλακές ανηλίκων έμεινε τρία ολόκληρα χρόνια.

Δυο μήνες μόνο μετά την αποφυλάκισή του τραυμάτισε και σκότωσε έναν άγνωστο του ταξιτζή στην Ελευσίνα μετά από ένα επεισόδιο.

Γι' αυτή του την πράξη καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη. Κανένα ελαφρυντικό δεν του αναγνωρίστηκε παρόλο ότι ήταν μόλις 19 χρόνων, παρόλο που αποδεδειγμένα ήταν μεθυσημένος τη βραδιά εκείνη, παρόλο ότι η συμπεριφορά του θύματος ήταν προκλητική απέναντί του.

Το γεγονός της προηγούμενης καταδίκης του ήταν καθοριστικό για να χαρακτηριστεί

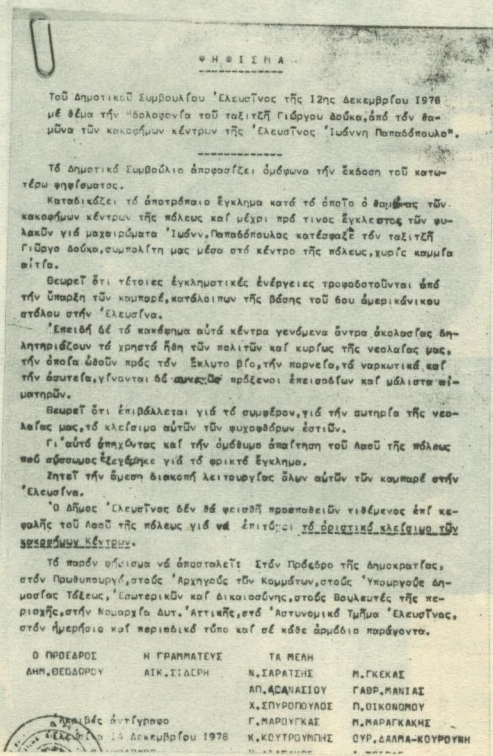
σαν «υπότροπος» και «επικίνδυνος στη δημόσια τάξη και ασφάλεια», χαρακτηρισμοί που ήταν καθοριστικοί για την ποινή που του επιβλήθηκε.

Το Δικαστήριο άλλωστε είχε σκοπό από την αρχή — με μια δίκη παρωδία — να ξεπερδέψει στα γρήγορα — και για τα καλά — μαζί του. Έτσι, παρόλο ότι ήταν γνωστό ότι μετά από δυο μήνες από το δικαστήριό του — θα ψηφιζόταν ο νόμος που θέσπιζε και δευτεροβάθμιο δικαστήριο στα κακουρήματα, του αρνήθηκε την αναβολή της δίκης του, που θα του έδινε και μια δεύτερη ευκαιρία.

Έτσι ο Γιάννης Παπαδόπουλος, μεγάλωσε στη φυλακή και φέτος — μόλις 26 χρόνων — συμπλήρωσε δέκα χρόνια στη φυλακή, και τα περισσότερα στη σκληρότερη φυλακή της Ελλάδας στην Κέρκυρα, χωρίς καμία επαφή και επικοινωνία με τον «έξω» κόσμο.

Αντίθετα με τις προσδοκίες των σωφρονιστών του για την ισοπέδωσή του και αντίθετα μ' αυτό που συμβαίνει συνήθως, ο Γιάννης Παπαδόπουλος διαμόρφωσε χαρακτήρα και προσωπικότητα που δεν έχουν καμία σχέση με τον απελπισμένο νεαρό που πρωτομπίκε στη φυλακή. Η μαχητικότητα, η τόλμη του, ο αυθορμητισμός του τον έφερνε πάντα επικεφαλής σε κάθε δίκαιο αγώνα στις φυλακές. Σ' αυτό συμφωνούν όλες οι μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν στη φυλακή — πολιτικών και ποινικών.

Γι' αυτό το νεαρό άντρα, που με την τελεσίδικη απόφαση της ισόβιας στέρησης της ελευθερίας, και κάθε παράθυρο του νόμου κλειστό, αντιμετωπίζει όρθιος τη φρίκη της φυλακής, διακινδύνευσε ο φίλος του δραπέτης — ισοβίτης Γιάννης Πετρόπουλος.

ΔΕΝ διαλέχτηκε τυχαία αυτό το απόμακρο νησί των «Φαιάκων» για να διαδραματίσει μέσα στο πέρασμα των χρόνων το ρόλο του αρχιδήμιου-φονιά στα χέρια της εκάστοτε καταπιεστικής εξουσίας. Έκτοτε ετοποθέτησε δυο από τα βασικά στηρίγματά της: μια μισητή Ασφάλεια, που γύρω της λούφαζαν τα πιο αχρεία υποκείμενα, και μια φυλακή κάτεργο του θανάτου που έμπηξε τα θεμέλιά της μες στο αίμα.

Αυτό το πανέμορφο νησί με τις ονειρικές ακρογιαλιές που θαμπώνουν τα μάτια, για να μη μπορούν να ξεδιακρίνουν την ανθρωπινή κτηνωδία της καταπίεσης που κρύβεται πίσω απ' τη φυσική ομορφιά, διάλεξε η άμυνα της καταπίεσης για να παίξει ξανά εκεί ένα από τα ζωτικά παιχνίδια της. Μέσα εκεί λοιπόν, πίσω από τις αραιές κορφές κάποιων ερημικών δένδρων, μακριά από τους πνιχτούς θυμούς της πόλης κάτι λίγα χιλιόμετρα, και κοντά στα λίγα θαμπά φώτα ενός φτωχικού χωριού, που το αγκάλιαζε η γαλήνη της ασύγκριτης ομορφιάς μιας βραδινής φύσης: Προχωρούσαν, σέρνοντας τις υπάρξεις τους, μετά από τέσσερα μερόνυχτα καταδίωξη, δύο ανύπαρκτες πια αντοχικές υπάρξεις πάνω στο δρόμο του στημένου θανάτου.

Ο ένας, ο πιο αδύνατος, το μόνο που είχε γνωρίσει απ' ολόκληρη την κοινωνία ήταν τα κελιά της, κι ένα μι-

κρό σκοτεινό δρομάκι που τα ένωνε με τις απομονώσεις των καθηλωτικών πειθαρχειών!

Κατόρθωσε κι άντεξε να κρατηθεί χρόνια ατέλειωτα, χωρίς στοργή, με μόνο μίσος, χωρίς αγάπη, με μόνο βία, χωρίς συντροφιά, με μόνο ερήμωση, περιφρόνηση, απομόνωση, θηριωδία και απανθρωπιά: κι άντεξε! Μέσα σ' αυτή την πρωτόγονη βαρβαρότητα, που καταναγκαστικά σε οδηγεί κατευθείαν στα άκρα της παρανόησης, στον παραλογισμό, στην τρέλα, στην Κρεμάλα!

Ο σύγχρονος «πολιτισμός» της υποδούλωσης το ασπάστηκε, και η ξετσίπωτη ηθική της «δικαιοσύνης» των τυράννων το επικύρωσε, παίρνοντας απ' αυτόν τον «πολιτισμό» όλα τα μέσα της εξέλιξής του, τα σύγχρονα μέσα της χτηνωδικής βίας και της εξοντωτικής καταστολής.

Ο άλλος που δίπλα του βάδιζε ήταν κοντός, και μάλιστα φαινόταν πολύ κοντός, μπροστά στον ψηλό φίλο του, όταν στις 8 του Δεκέμβρη, η εξαντλητική καταδίωξη είχε νικήσει κι έπεφτε για άλλη μια φορά μέσα στα αρπαχτερά νύχια της εξολοθρευτικής κρατικής βίας, με πρώτη τη μισητότερη όλων των λαών οργάνωση Αστυνομίας. Που τώρα, νικήτρια και θριαμβεύτρια, έπρεπε να αποδείξει για άλλη μια φορά στους αφέντες της πώς μεταχειρίζεται τους αιχμαλώτους της που πήγαν να

σηκώσουν κεφάλι, μιας και τόσα χρόνια αυτοί οι αιχμάλωτοι, κλεισμένοι μέσα στα κελιά του θανάτου, δεν διδάχτηκαν σωστά τα μαθήματα των επίσημων κοινωνικών τάξεων!

Αποδείχτηκαν πιο ισχυρές και από τις ατέλειωτες ριπές των όπλων, οι στεντόρειες ιαχές των θριαμβευτών, που έστησαν αμέσως εκεί στη στροφή του δρόμου το χορό της μεγάλης νίκης τους!

Τον χόρεψαν μάλιστα τόσο τέλεια, τόσο σεξουαλικά, και είχαν τόση ζωγραφιστή αναπαραστατικότητα οι κουνιστές κινήσεις τους, που μποροστά τους θα θαμπωνόταν κι ο ξακουστός μαρκήσιος Ντε Σαντ.

Οι εναρκτήριοι πρώτοι λόγοι των ανωτάτων με τ' άστρα στα στήθη προλείαναν το προετοιμασμένο από μέρες σκηνικό: Άντρες μου, αστυνομικοί μου, ήρωες, εύγε σας, για την τρανή και άξια προσφορά σας προς την πατρίδα, για την επιτυχία σας. Γι' αυτό κι εμείς οι ανώτεροι, σαν πρώτη ανταμοιβή, σας τους αφήνουμε «εν λευκώ» στα καθαρά χέρια σας, για να ικανοποιηθείτε και να αισθανθείτε την τέλεια ηδονή. Ναι, ξακουστά παιδιά, μπροστάρρηδες εσείς και λαμπροί οδηγητές της πλέον φωτισμένης δικαιοσύνης μας. Εμπρός λοιπόν παιδιά μου, ήρωες, πάρτε τους, σας τους χαρίζουμε, στην πιο τίμια ηθική, την ηθική σας, αρχίστε τώρα το μοναδικό σε μεγα-

λειότητα και τέχνη χορό και μη σταματήσετε ποτέ!!! Ποτέ!!! Ποτέ!!! Αχ ποτέ!!! Γδάρτε τους και φάτε τους ζωντανούς, με λαχταριστή ηδονική λύσσα, που μόνο σε σας ταιριάζει. Και ξαναεπαναλαμβάνω, ακάθεκτοι ορμήστε, ω ανθοί και λυγεροί μπράβοι της κοινωνίας μας! Αχ!! Μη σταματάτε ποτέ, τώρα ήρθε η πολυπόθητη για μας, η δικιά μας ιστορικά μεγάλη στιγμή. Αχ!!! Αχ!!! Σπλαχνικέ Χριστέ μου, μεγαλοδύναμε Θεέ μου, ας μου χάριζες αυτή τη λαχταριστή στιγμή ως την αιωνιότητα!!!...

Τα αφρισμένα ουρλιαχτά των κατωτέρων, καθώς είχαν ορμήξει πάνω στα αλυσσοδεμένα θηράματά τους, δεν επισκίασαν μονάχα τις ρητορικές απαγγελίες των ανώτερων, των σπουδασμένων στο βασανισμό και θάνατο, αλλά έφτασαν, όπως επιδίωκαν, μέχρι την καρδιά του χωριού, που πάγωσε, για να μπορούν άνετα αυτοί οι προσκυνητές της αδικίας, να ξεγυμνώσουν, να ξεθάψουν τα διεφθαρμένα πάθη τους, και να τα ξεχύσουν μέσα απ' τον πρωτόγονο ζωώδη κανιβαλισμό τους, πάνω σε δυο ρημαγμένα απ' την εξάντληση κορμιά.

Τώρα, η ιαχή «...Χτυπάτε με σίδερα, με ρόπαλα, με δόντια, τσακίστε με λαβές, με γροθιές, συντρίψτε με κλωτσιές, και ξεσκίστε την καρδιά και το σώμα τους με όλα του πολιτισμού μας, ευλαβικά και απ' τη χριστιανοσύνη α-

γιασμένα, ιερά, άγια μέσα...» δεν ακουγόταν πια, γιατί τα φοβερά μουγκρητά της ικανοποίησης των κατωτέρων εσκέπασαν τα πάντα, ενώ τα ηδονιστικά γρυλίσματά τους έβρισκαν προστασία στο σκοτάδι του δικού τους Θεού που τους κάλυπτε, απολαμβάνοντας ανάμεσα στα ουρλιαχτά τους, και ανάμεσα σε μια διεστραμμένη ψυχολογικά και διεφθαρμένη σωματικά κτηνώδη ευχαρίστηση, τα πεταμένα γυμνά κορμιά, που στραπατσαρισμένα κείτονταν μπροστά τους, που τους είχαν φέρει τώρα στον αρρωστημένο παράδεισο των ονείρων τους, σε τέτοια πρωτόγνωρα αγριεμένη έκσταση, που, σίγουρα, αν οποιοσδήποτε προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να τους αφαιρέσει την ομορφιά αυτού του θεάματος, θα τον σκότωναν.

Μα ας μιλήσουμε λίγο απ' την αρχή, γιατί μέσα σε εκείνη τη θύελλα του διεστραμμένου ερωτικού αστυνομικού οργανισμού, και μέσα στην ορμή της μαζοχιστικής ικανοποίησης, είναι δύσκολο να ξεδιακρίνεις με ακρίβεια όλη την ερωτική πράξη αυτών των ιεροτελεστών. Ένα είναι σίγουρο, πως οι αρχικές στροφές απ' τον πρώτο τους χορό πρέπει να στριφογύρισαν κάπως ανορθόδοξα. Ας είναι! Αυτή η ιστορία έχει ως εξής:

Στην αρχή τους ακινητοποίησαν —κάτω από δεκάδες πυροβολισμούς— μπρούμυτα στη

στροφή κάποιου απόμερου δρόμου, τους πλησίασαν και ασφυκτικά τους περικύκλωσαν με τρομερή λύσσα. Άσε που οι αδιάκοποι πυροβολισμοί τους είχαν ερεθίσει και εξαγριώσει αφάνταστα! Και με δόντια που έσταζαν αίμα, με «δρωτά» χέρια και με «αχνιστά» πόδια, άρχισαν να δίνουν τα πρώτα από τα φαρμακερά, τα όλο μίσος και εκδικητική μανία, κτυπήματα, που δινόντουσαν με τυφλότητα, με σαδισμό, αφαιρώντας σχεδόν αμέσως απ' τα θύματά τους κάθε εξωτερική επαφή με την πραγματικότητα. Και ας ήταν μονάχα η αρχή.

Τα πρώτα λοιπόν λυσσασμένα, τα πιο επικίνδυνα κτυπήματα, τα διαδέχτηκαν άλλα πιο σκληρά και πιο σκληρά μέχρι που λαχάνιασαν. Τότε τους αναποδογύρισαν ανάσκελα και ξαναόρμησαν τώρα πιο πολλοί και με περισσότερο θάρρος! Μα καθώς ήταν σκοτάδι, και τα άγρια απιστοργή και μίσος μάτια ήταν θολά, δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν αρκετά, και τα περισσότερα, τα πιο φαρμακερά μπορώ να πω, κτυπήματα, τα αντάλλαξαν... αναμεταξύ τους.

Τότε ήταν που παρουσιάστηκαν οι ανώτεροι, που έπρεπε να διδάζουν σ' αυτούς τους άξεστους κατωτέρους, τα μεγάλα μυστικά της μεγαλειώδους τέχνης τους. Βλέπεις, ήταν η στιγμή εκείνη που η άγια ιεροτελεστία πέρναγε στο στάδιο της τιμής της.

της Κέρκυρας με ισόβιες καταδίκες-αφού στιγματίστηκαν ως «στυγεροί φονιάδες» στα πρώτα μετεφηβικά τους χρόνια.

Νά τες, μια-μια οι απανωτές προκλήσεις τους:

• Λίγο πριν τα Χριστούγεννα ο Γιάννης Πετρόπουλος, δυο χρόνια δραπετής, δυο χρόνια ελεύθερος και ασφαλής επιστρέφει στην Κέρκυρα, όπου παραμένει δεσμώτης ο πιο δικός, ο πιο κοντινός του άνθρωπος. Παίζοντας τη ζωή του κορώνα-γράμματα κατορθώνει ν' απελευθερώσει τον Γιάννη Παπαδόπουλο εξουδετερώνοντας τον φρουρό, χωρίς να τον σκοτώσει. Η είδηση γι' αυτό το μοναδικό παράδειγμα φιλίας, συντροφικότητας, αλληλεγγύης και αλτρουισμού, γι' αυτή την ύψιστη εκδήλωση ανθρωπιάς περνάει στεγνά στα μονόσπηλα των εφημερίδων. Τα πολύσπηλα και τους χτυπητούς τίτλους τους τα διέθεσαν, λίγες μέρες αργότερα, για το αποκορύφωμα της κοινωνικής υποκρισίας: τις ετήσιες τελετές της Ακαδημίας, όπου επιβραβεύονται ως εκπληώσεις φιλαλληλίας κάποιες πραγματικές,

αλλά και κάποιες ανάλογες με εκείνη των προσκόπων, που πέρασαν τη γριούλα στο απέναντι πεζοδρόμιο.

• Ύστερα από ένα τετράημερο ανελέητο ανθρωποκυνηγητό, οι δυο νεαροί δραπετές έπεσαν στα νύχια των διωκτών τους. Η σαδομαζοχιστική κτηνώδεια των φρουρών της έννομης τάξης ξέσπασε πάνω στα δυο ανυπεράσπιστα κορμιά με ένα γιουρούσι ομαδικής ασέλγειας, που περιγράφουν παραστατικά στα γράμματα τους οι δυο ισοβίτες-προσδεδόντες τις ματωμένες σελίδες τους στη βιωματική φιλολογία ενός Χρόνη Μίσσιου ή ενός Περικλή Κοροβέση. Απ' αυτό το όργιο κανιβαλισμού τίποτα δεν είδε το φως της δημοσιότητας-για να τινάξει στον αέρα και να διαλύσει μεμιάς όλα τα παραμύθια και τα φούμαρα για «νέα σωφρονιστική πολιτική», για «νέες σχέσεις αστυνομίας-πολιτών, για νομοθετική απαγόρευση, τάχα, των βασανιστηρίων και ποινικό κολασμό των βασανιστών».

• Η τελευταία πρόκληση έφτασε πριν ένα μόλις μήνα: μέσα στη βαρεία ατμό-

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΟΤΣΗ

Μέσα στο τελευταίο εξάμνο απανωτές ήρθαν οι προκλήσεις από το «Νταχάου» της Κέρκυρας. Προκλήσεις στην κοινωνική μας συνείδηση, στην πολιτική μας ευαισθησία, στην ίδια την ανθρωπιά μας. Πρωταγωνιστές τους δυο νεαροί ισοβίτες, που, πριν τριανταρσίουν, έχουν κιόλας μια δεκάχρονη οδυνηρή εμπειρία και ξέρουν καλύτερα απ' τον καθένα γιατί τάρχουν ζήσει στο πετσί τους τι σημαίνει «ποινική καταστολή» και «σωφρονιστικό σύστημα». Γεννήματα της φτωχολογιάς, βέβαια, ο Γιάννης Πετρόπουλος και ο Γιάννης Παπαδόπουλος συνδέθηκαν με την πιο δυνατή ανθρώπινη σχέση συμπορευόμενοι στην κοινή τους μοίρα: Στα «αναμορφωτήρια», ολόκληρη την εφηβεία, βρέθηκαν να ανδρώνονται στο κολαστήρι

Αφού τους απομάκρυναν λίγο, τους διαχώρισαν σε δύο ομάδες, τους ειδικούς στις γροθιές τους κατάταξαν στους «ιδρωτούς» και τους ειδικούς στις κλωτσιές στους «αχιστούς». Και αμέσως άρχισαν να δείχνουν σ' αυτούς τι πραγματικά μεγάλοι άνδρες είναι όλοι του κόσμου οι παρασημοφορεμένοι. Ζήγωσαν στο αχρηστεμένο κορμί, και με μουσκεμένα απ' την αγωνία της ηδονής κρύα χέρια, το έπιασαν και άρχισαν με τις παγωμένες παλάμες τους, γδύνοντάς το σιγά σιγά, να το εξερευνούν με παράφορη σε σεξουαλικότητα διαστροφή, και να το λεηλατούν. Ναι, αυτή ήταν, είναι και για πάντα θα παραμείνει η στιγμή εκείνη, που το λεηλατημένο, πεταμένο γυμνό κορμί μίσησε μέχρι θανάτου τους άρχοντες και τους δούλους αυτής της κοινωνίας. Ήταν η στιγμή που έφτυσε την κοινωνία!

Τα αρπακτικά χέρια, που ο κορεσμός τους έβγαине μέσα από παγωμένες σταγόνες, άρχισαν ν' αποτραβιούνται, για να παραδώσουν το γυμνό τώρα κορμί στους μπράβους, που είχαν παρασυρθεί απ' την επίδραση της φλογερής των μεγάλων τέχνης! Στη δαικπεραίωση του κοινωνικού τους έργου! Σ' ένα άλλο είδος τέχνης.

Οι μισοί από τους «αχιστούς» έπιασαν τα δυο πόδια του γυμνού κορμιού και τ' άνοιξαν, ενώ οι μισοί από

τους «ιδρωτούς» το έπιασαν απ' τα χέρια, και όλοι μαζί ενωμένοι, το ετίναζαν στον αέρα και στη γη, και άρχισαν με φοβερό πάθος να το λυσσοτραβούν μέχρι να ξεκολήσουν και να διαμελίσουν σε κομμάτια τα άκρα του γυμνού κορμιού, ενώ ταυτόχρονα οι άλλοι μισοί «ιδρωτοί και αχιστοί» της ομάδας, το κτυπούσαν στον αέρα με ζηλευτή τέχνη και πάθος, το τεντωμένο απ' τα τέσσερα άκρα γυμνό κορμί.

Εκεί πάντως που πραγματικά άρριστευσαν ήταν όταν γινόταν η αντικατάσταση απ' τους μισούς, τους μουσκεμένους απ' το μαρτύριο του τραβηχτού ξεσκίσματος, στους άλλους μισούς, που άλλαζαν με πραγματική τέχνη πιάνοντας τα άκρα στον αέρα! Δίνοντας έτσι την ευκαιρία ν' αποδείξουν και οι άλλοι την επιδεξιότητα της αξιοσύνης τους καταφέροντας τα ζηλευτά κτυπήματά τους.

Μετά από τρεις ή τέσσερις εξαντλητικές αλλαγές, το εκσφενδόνισαν στη στροφή του δρόμου, για ένα γενικό, και από τους «ιδρωτούς» και από τους «αχιστούς» πλέον, δίδαγμα της μοναδικής τέχνης που είχαν απλά διδαχτεί, τον κανιβαλισμό, απ' τους μεγάλους, τους ανωτέρους τους, που τώρα όρθιοι εσήκωσαν τις θριαμβευτικές κορώνες τους στα μεγάλα ύψη.

Εμπρός, ανθοί της κοινωνίας μας, ήρωες, παιδιά μου, ξεσκίστε τους, πα-

λουκώστε τους, γδάρτε τους, βιάστε τους, αποτελειώστε τους. Αχ!!! Αχ!!! Αφέντη των αφέντων μου, Θεέ!!! Έφτασε επιτέλους για μας η μεγάλη ώρα της ευλογημένης από σένα τρανής δικαιοσύνης μας!!! Μα τι πρωτόγνωρη ηδονή είναι αυτή. Αχ!!! Αχ!!! Τι αξεπέραστο πάθος, τι φοβερός πόθος, τι ακράτητος οργασμός είναι αυτός!!!... Ελάτε, ελάτε, λοιπόν, γιατί άλλο δεν βαστιέμαι, άλλο δεν μπορώ να κρατηθώ, εμπρός λοιπόν, ελάτε ήρωες παιδιά μου, να στεφαναυθούμε, να χύσουμε, και να βροντοφωνάξουμε όλοι μαζί. Ζήτω... Ζήτω... η αστυνομική δικαιοσύνη μας!!!

Εξαντλημένοι πια, έπαιρναν απ' το μακάβριο θέαμα που είχαν φτιάξει μπροστά τους, κι από ένα κομμάτι της δικής τους συμμετοχής, για να το διηγούνται, να το περιγράφουν με περισσό καμάρι για πολλά χρόνια: Πώς ένα κομμάτι απ' τον αστυνομικό θρίαμβο που επισφραγίστηκε στη Στροφή του απόμερου δρόμου, ανήκει και σ' αυτόν! Γι' αυτό έπρεπε λοιπόν τώρα οι μεγάλοι να κρατήσουν τις μεγαλόστομες υποσχέσεις τους, και να τις υλοποιήσουν με μια άξια παρασημοφόρηση.

Πραγματικά, αυτή τη φορά ήταν υπέροχοι! Το θέαμα που πρόσφεραν ήταν φανταστικό, ποιος άλλος κόσμος έξω από το δικό τους, θα μπορούσε να

σφαιρα ζόφου από τα πυκνωμένα νέφη, ραδιενεργά και δακρυγόνα, να και μια είδηση, επί τέλους, ν' αγαλλιάσει η γυχή μας: ο Γιάννης Πετρόπουλος κατάφερε πάλι να δραπετεύσει, ξέφυγε από δεσμά και δεσμοφυλάκες, απέδειξε ότι παραμένει ορθός, αλύγιστος, τολμηρός, ανυπότακτος, παδιασμένος εραστής της ελευθερίας.

Στην πιο τελική και συνθλιπτική απομόνωση πλέον ο Γιάννης Παπαδόπουλος γράφει-μέσα από «την κοιλιά του κήτους»:

«Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θα ανακυκλώνεται. Η ελευθερία που διεκδικήσαμε δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου...» Κάπως ανάλογα τόχε γράφει, πριν μερικές δεκαετίες ο Τζων Ντος Πάσος-έξω από τα κάγκελα:

«Όσο θα υπάρχει μια τάξη κατώτερη, εγώ θα 'μαι δικός της. Όσο υπάρχει μια τάξη που ξεπέφτει σε υπόκο-

μο εγώ θα 'μαι δικός της. Όσο υπάρχει έστω και μια γυχή στη φυλακή, εγώ δεν θα 'μαι λεύτερος...»

Το μήνυμα-πρόκληση, που στέλνουν οι Διόσκουροι της Κέρκυρας, απευθύνεται σ' όλους μας.

Δεν ξεμπερδέγαμε με τις φυλακές, επειδή στις μέρες μας τυχαίνει να μην είναι (ακόμα) γεμάτες και από «πολιτικούς» κρατούμενους. Ο δεσμοφύλακας υπάρχει, ο δήμιος υπάρχει, ο βασανιστής υπάρχει, δικαστήριο κι αστυνομία λειτουργούν με τον ίδιο πάντοτε τρόπο.

Η ποινική καταστολή ήταν και παραμένει ταξική, ήταν και παραμένει πολιτική. Ακόμη και λειτουργοί της «δικαιοσύνης» το δέχονται πλέον:

«Η ποινική καταστολή-γράφει ο εισαγγελέας Βασ. Παπάς στο βιβλίο του «Το Ποινικό Πρόβλημα»-όπως λειτουργεί και βιώνεται επικυρώνει και διαιωνίζει τις κοινωνικές ανισότητες και αδικίες».

Σίγμα και όνειδος για την κοινωνία μας και ασφαλές μέτρο των ορίων της ε-

λευθερίας μας, το «Νταχάου» της Κέρκυρας, που συνθλίβει καθημερινά τις γυχές και κατατρώει τις σάρκες εκατό κολασμένων, πρέπει να κλείσει-στο χέρι μας είναι να γκρεμισθεί.

Δεν επιδέχεται βελτιώσεις και μεταρρυθμίσεις, δεν εξωραϊζεται-όπως βάλθηκαν να μας πείσουν οι μικρομεσαίοι της σημερινής εξουσίας.

Κάθε μέρα και νύχτα, κάθε ώρα, επιβεβαιώνεται δραματικά, σε δύση κι ανατολή, σε καπιταλιστικές και «σοσιαλιστικές» σε «φιλελεύθερες» κι αυταρχικές κοινωνίες η απλή αλήθεια, πούχει γράψει εδώ κι εκατό χρόνια ο Πιότρ Κροπότκιν:

«Η φυλακή σκοτώνει στον άνθρωπο όλα τα προσόντα που τον καθιστούν πιο επιδεκτικό για την κοινωνική ζωή. Αν με ρωτούσαν «τι μπορούμε να κάνουμε για να βελτιώσουμε το σωφρονιστικό σύστημα», θα απαντούσα: τίποτα. Δεν βελτιώνεται η φυλακή. Εκτος από κάποιες μικροβελτιώσεις δεν επιδέχεται τίποτα άλλο εκτός από την κατεδάφισή της».

προσφέρει άλλη τέτοια ομορφιά! είναι λοιπόν οι άξιοι της ιστορίας τους!!! Κρίμα σ' αυτούς τους άλλους, που δεν παραβρέθηκαν στην ιστορική πλέον γιορτή της Στροφής, πράγματι στάθηκαν φοβερά άτυχοι, τόσο πολύ μάλιστα που δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, μα ούτε και να τ' αντέξουν, και μάλιστα τώρα που τον είχαν μέσα στο δικό τους λημέρι, μέσα στη δική του φωλιά και ν' αναπνέει ακόμα... Α, όχι, αυτό είναι πια ανυπόφορο, είναι πρωτάκουστο, γι' αυτό, στη μανία τους επάνω, ζητούσαν να τον γδύσουν ξανά μες στα φώτα και μπροστά σε 50-60 ομοίους τους, μα ξεθυμασμένους όμως, να τον ξαναβιάσουν, ξέχωρα κάτι κοφτερά χτυπήματα και κάτι στραγγαλιστές λαβές... Όταν έξαφνα αντίκρισε να πετούν από ψηλά ένα κυριολεκτικά σμπαραλιασμένο σώμα, δεμένο πιστάγκωνα ολόκληρο μ' ένα χοντρό σκοινί· ήταν ο φίλος του, ο ψηλός, που παρ' όλη την τρομερή δοκιμασία που περνούσε, μπορούσε να διακρίνει βαθιά μέσα στα μάτια του το μίσος, που αισθανόταν γι' αυτούς που του πήραν, του άρπαξαν, την άγνωστη ακόμα ελευθερία. Τι σύμπτωση κι αυτή! Την άλλη, την προηγούμενη φορά, τον είχε ξαναδεί όταν —για την προστασία του σωφρονισμού εκείνη τη φορά— ένα μάτσο φύλακες με γκλομπς και ρόπαλα στα χέρια τον έσερναν μέσα στο διάδρομο της φυλακής, απ' το κε-

λί μέχρι τα πειθαρχεία. Ήταν η απάντηση που έδωσε τότε το υπουργείο στις διεκδικήσεις για... ελευθερία και δικαιοσύνη. Γι' αυτό τότε, τον ομαδικό διασυρμό τους μέσα στις απομονώσεις και στα πειθαρχεία, διέθynαν εισαγγελείς, που έδιναν κοφτές διαταγές στους δεσμοφύλακες πώς να χρησιμοποιούν με δύναμη και ευστοχία τα ρόπαλα και τα γκλομπς που κρατούσαν αλαφιασμένοι στα χέρια τους.

Πιστάγκωνα, λοιπόν, δεμένους, με φοβερούς πόνους, τους κουβάλησαν σε δυο ξεχωριστά δωμάτια του πάνω ορόφου, τους πέταξαν πάνω σ' έναν καναπέ, για το ξεκίνημα τώρα — όσο κι αν φαίνεται απίστευτο — ...δεύτερου γύρου.

...Που άρχισε με τις πιο πρόστυχες και χυδαιότερες και ελεεινότερες βρισιές, όχι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του, τον πεθαμένο πατέρα του, την άρρωστη ψυχικά μάνα του· τους έντυναν με λόγια που ο απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ούτε να διανοηθεί. Ενώ σιγά-σιγά τον περικύκλωναν, μα τώρα όχι στα τυφλά, αλλά με μια προμελετημένη δολοφονική πρόθεση, που την κινούσε ένα αδύναμο πληγωμένο κορμί, που όμως μπόρεσε κι άντεξε εκεί στη Στροφή του δρόμου όλη τη θύελλα του σημερινού, του δικού τους πολιτισμού, σε μια από τις πιο κακές στιγμές του.

Αγόγγυχα τώρα δεχόταν μια άλλη

θηριωδία, από παλιά γνωστή, ήταν βλέπεις ο φυσικός τους πλέον, ο κλασικός τρόπος διδασκαλίας, με τις αιώνιες κλωτσιές στην κοιλιά, στα πόδια, στο στομάχι, με τις γροθιές στο πρόσωπο, πίσω στο κεφάλι, τις μπηχτές στα πλευρά, στο λαιμό, στο πλάι, στη μέση και όπου αλλού τους διασκεδάζε και τους ευχαριστούσε. Για να φτάσει και η στιγμή του προμελετημένου, του φονικού χτυπήματος, όταν στην ανεμοζάλη των κτυπημάτων κατάφερε ν' αποφύγει μια τρομερή σε δύναμη και πάθος κλωτσιά, βρέθηκε αμέσως η αιτία, που εξαγρίωσε το θηρίο που το είχε πληγώσει η αποτυχία, για να εφαρμόσει στην πράξη το μεγάλο του σχέδιο.

Παραμέρισε όλους τους άλλους, απομακρύνθηκε πίσω λίγα βήματα, έλεγε καλά το στόχο, και αφού επάτησε στο πάτωμα γερά, βγάζοντας αφρούς από το στόμα, εξύγισε το κορμί του, και με όλη τη φόρα της πληγωμένης του ψυχής όρμησε μανιασμένος και κατάφερε ένα φοβερό σε δύναμη κτύπημα... Μπήγοντας μέσα στα πλευρά του όλη τη λυσσασμένη του κλωτσιά, ενώ ταυτόχρονα κατέβαζε στο κουλουριασμένο κορμί την αφρισμένη γροθιά του στο πίσω μέρος του κεφαλιού, ξερνώντας ταυτόχρονα τους αφρούς και τα σάλια της μεγάλης ικανοποίησης. Παραδίνοντας έτσι στη δική του κοινωνία τον πρώτο σε

τέχνη ζωγραφικό πίνακα, που μόνο σ' αυτόν ταιριάζει.

Εύγε!!! Εύγε!!! Σ' αυτό το δοξασμένο παιδί, και εύγε σ' όλους τους ομοίους του, τους κατώτερους πνευματικά, μα ανώτερους βαθμολογικά. Μα πάνω απ' όλους, εύγε στο λαμπρό ΚΡΑΤΟΣ, που την ύπαρξή του την έχει στηρίξει, ανοιχτά πλέον, στο βαθμό εγκληματικότητας αυτών των υποκειμένων! Ενώ ποτέ δεν ξεχνά να τους μνημονεύει, να τους παρασημοφορεί και να τους καμαρώνει δημόσια, σαν άξιους συνεχιστές των προηγούμενων και σαν πνευματικούς αστέρες των μεθεπόμενων...

Εδώ όμως τα λόγια χάνουν το νόημά τους, σβήνουν μπροστά στα τερατουργικά έργα αυτών των τεράτων, αυτών των αχρείων, αυτών των τιποτένιων, των εξαγορασμένων μηδενικών, των ξεπορνευμένων υποστηρικτών ενός σάπιου, σαν κι αυτούς, κόσμου που ξεψυχά! Αυτών των μισθοφόρων δολοφόνων, των ξεπουλημένων σύγχρονων φονιάδων, που για τα ελεεινά τους πάθη, ισάξια των αφεντάδων τους, έχουν αποδείξει πως δε θα διστάσουν ποτέ, μόλις ο αφέντης τους ΧΡΗΜΑ τούς διατάξει, μέσα σε μια πρωτόγνωρη φρικαλεότητα, σατανικότητα, αυτοί οι πραγματικοί φονιάδες του λαού, να κάψουν, σαν ένα εκατομμύριο Νέρωνες, ολόκληρη την εργατική ανθρωπότητα. Ολόκληρη η ιστορία τους

είναι γεμάτη από ατέλειωτες τέτοιες απερίγραπτες πράξεις. Είναι οι ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ των εκμεταλλευτών, οι δήμιοι των εκμεταλλευόμενων, είναι οι προστάτες των αδικών, είναι οι φονιάδες των αδικημένων, είναι..., είναι..., είναι...

Ξερνώντας το τελευταίο κατακάθι της χολής τους, οι ανώτεροι ολοκληρώναν το έργο τους με τα λόγια:

«Σας πιάσαμε και σας αφήσαμε ζωντανούς, μονάχα για ένα λόγο, για να αισθανόμαστε τη μοναδική χαρά της εκδίκησης, βλέποντάς σας μέρα με τη μέρα να λιώνετε, να τυραννίζεστε, να βασανίζεστε για πάντα μέσα στην αγαπημένη μας φυλακή της ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Για να νιώθουμε την απέραντη ικανοποίηση, καθώς θα σας αντικρίζουμε να σβήνετε και να πεθαίνετε αργά αλλά σίγουρα, με τον χειρότερο τρόπο που σκεφτήκαμε και διαλέξαμε για σας, τη ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ της φυλακής μας. Και να απολαμβάνουμε εμείς αυτό σας το τυραννικό μαρτύριο, αχόρταγα, λαχταριστά, ηδονικά...!!!».

Η παράδοση και η αλλαγή δήμιων έγινε μπροστά στην κεντρική πύλη των πειθαρχικών φυλακών της Κέρκυρας. Οι φονιάδες αστυνομικοί έδιναν στους δήμιους ανθρωποφύλακες δύο αδύναμα τραυματισμένα κορμιά, με παραμορφωμένα πρόσωπα, και με τρομερούς αβάσταχτους πόνους, για

ν' αποτελειώσουν αυτοί μέσα στο πέρας των χρόνων και κάτω από τις πιο επιαιτικές συνθήκες το μακάβριο έργο τους. Η πρώτη ενέργεια των «σωφρονιστών» ήταν να τους πετάξουν — χωρίς συμβούλιο, χωρίς εξέταση γιατρού, χωρίς πειθαρχικά εσωτερικό αδίκημα — στα μπουντρούμια των ακατανόμαστων πειθαρχείων.

Οι πληγές, ανυπεράσπιστες, δέχτηκαν πρώτες το φοβερό χτύπημα μιας διαπεραστικής υγρής παγωνιάς, που ρίγησε το κορμί κι έκοψε την ανάσα, μέσα στο τρεμούλιασμα των ριγών, μέσα στις στάλες ενός κρύου ιδρώτα.

Αισθανόταν με ανακούφιση την πλάκα του τάφου να κατεβαίνει και να τον συντρίβει, καθώς τις ατέλειωτες νύχτες τα καταχθόνια βογγητά των προγενέστερων του τρυπούσαν τα μελίγγια και του κομμάτιαζαν την καρδιά.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, πάνω σε μια μαρμάρινη πλάκα, είχαν αντιγράψει από αρχαία κωμωδία τα λόγια που έκρυβαν τον σίγουρο, τον τελειωτικό θάνατο του εισερχόμενου:

«ΟΥ ΒΟΥΛΟΜΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΠΟΣΤΡΕΨΕ ΑΥΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΗΝ ΠΟΝΗΡΑΝ ΚΑΙ ΖΗΝ ΑΥΤΟΝ».

Μεσαιωνικό κάτεργο του θανάτου της Κέρκυρας, έμπηξε πριν από δύο αιώνες περίπου τα θεμέλιά του μες στο

αίμα, από τους τότε κυρίαρχους αποικιοκράτες Εγγλέζους, που δολοφονούσαν πίσω απ' την πανύψηλη μάντρα τους Έλληνες επαναστάτες. Έφτιαξαν λοιπόν ένα μαζικό τάφο των ζωντανών. Που τα ηνία του μέσα στο μακρύ πέραςμα των χρόνων τα άλλαζαν διαδοχικά, απ' τους Εγγλέζους στους Ιταλούς και απ' αυτούς στους Γερμανούς, για να καταλήξουν στους πόρνους υπηρέτες του σημερινού βάρβαρου συστήματος, τους Έλληνες, που πάνω σ' αυτόν τον τάφο χάραξαν σε σήμα ένα από τα βασικότερα στηρίγματα της ισχυρογνωμοσύνης τους. Μια ιστορία αδικίας και πόνου έχει μέσα της, που καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί ν' αντέξει στην περιγραφή της, να ερμηνέψει τη φρίκη της, αδύνατον, γιατί αυτή ήταν και είναι πρωτόγνωρη για μια κοινωνία που ξεπεταγόταν μέσα από τα σπλάχνα της καταπίεσης, της βίας και της αδικίας, την νέο-ελληνική. Που κάποιο πρωινό, πετάχτηκε τρομαγμένη από ένα οργισμένο βουητό, που ερχόταν σαν σίφουνας απ' το λόφο του θανάτου της φυλακής, όταν, πλημμυρισμένη πλέον, αντίκρισε τα ορμητικά κύματα του αίματος, που σκόρπιζαν και διαλούσαν, στο ακράτητο ξεχείλισμά τους, τους εχθρούς τους φονιάδες του ΛΑΟΥ, και στιγμάτισαν για πάντα την ιστορία τους.

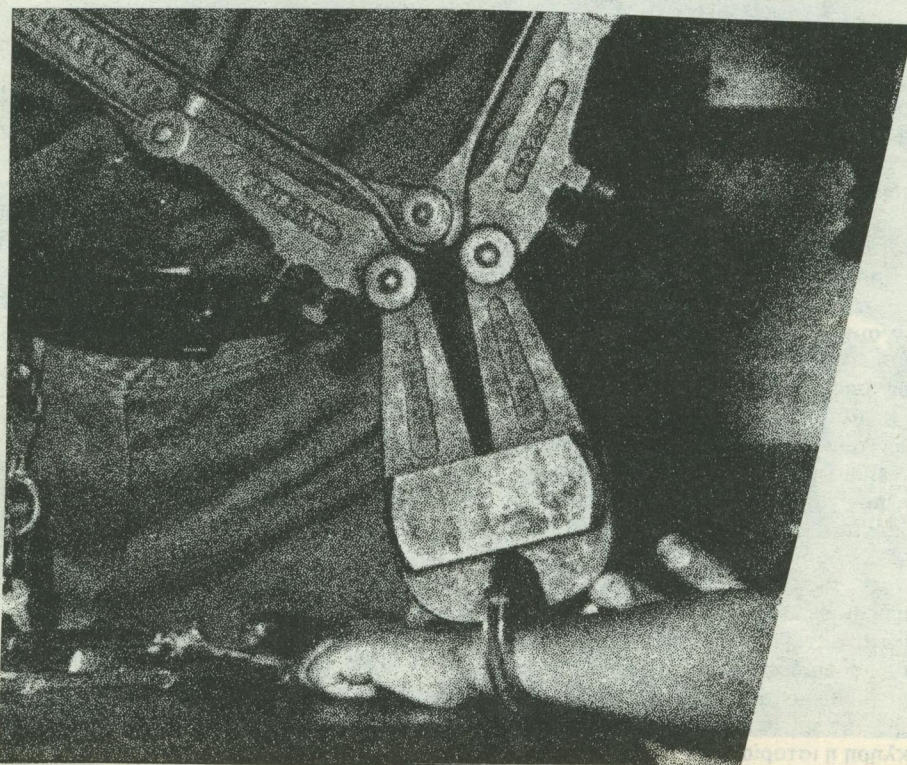
Ναι, εκεί μέσα κάθε μέρα σκοτώ-

νουν τα παιδιά μας.

Κατόρθωσε μέσα στη μακριά διάρκεια των βασανισμών να αναδειχτεί αυτό το κάτεργο σε νούμερο 1 τρομοκράτης των παιδιών της ελληνικής κοινωνίας, καθώς στους φουρτουνιασμένους καιρούς του αιώνα μας, μετατρεπόταν σ' ένα τρομερό τέρας που κατασπάραζε με πρωτοφανέρωτη λύσσα τους μεγάλους δημιουργούς της φουρτούνας, ενώ στους «ειρηνικούς καιρούς» προετοιμαζόταν και γυμναζόταν στα σκληρά μέσα, τρώγοντας λίγους-λίγους τους συντηρητές της, τα παιδιά της αθλιότητας, τους ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ, που τους συντηρούσε για να διατηρεί τους πραγματικούς, τους αιμοφάγους ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, τις φυλακές της, τις αστυνομίες της, τα δικαστήριά της, μαζί με όλη τη βρυκολακισμένη σαβούρα της. Αυτοί οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, προς δόξα των αφεντάδων τους, δρούσαν ανεμπόδιστα μέσα από τις φυλακές και από εκεί δεν δυσκολεύονταν να τους στέλνουν στον τάφο, άλλους με το σύστημα των δολοφονιών, της κρεμάλας, και άλλους τους σακάτευαν σωματικά, πνευματικά και ψυχολογικά, μέσα στις συνθήκες της πρωτόγονης βαρβαρότητας, κάτω από τα χέρια των αρχιμπράβων, των τυφλών υπηρετών: ΖΕΡΒΑ, ΠΑΓΚΡΑΤΗ, ΧΗΝΟ, ΚΑΜΠΑΝΑ, ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΚΑΦΑΡΑΚΗ, ΑΝΘΗ, ΚΟΣΚΙΝΑ, ΚΟΛΛΑ, κ.λπ., κ.λπ.

Ο φόβος, η ψυχολογία του φόβου των βασανιστηρίων, είναι ένα από τα μεγάλα όπλα που οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ της αστικής τάξης, χρησιμοποιούν πλατιά. Γι' αυτό, κάθε 10-15 χρόνια, τυραννεί και δολοφονεί δημόσια τους ποινικούς κρατούμενους, για να φτιάξει έναν τεχνητό διαχωρισμό, δηλαδή στη μια μεριά τις κτιριακές φυλακές της, και στην άλλη μεριά να στέκει η πραγματική, η αληθινά καταπιεστική φυλακή, που οι αφέντες την ονομάζουν γλυκόλογα: Κοινωνία.

Μια κοινωνία καταπιεσμένη, που η πομπώδης είδηση των βασανιστηρίων της έρχεται σαν καταπραϊντικό βότανο των δικών της πληγών, που, μέσα στον τρόπο της επιβίωσής της, δίνει μια ανάγλυφη... πικρή παρηγοριά στον εαυτό της, βλέποντας δίπλα της ένα κομμάτι από τα δικά της παιδιά να βρίσκεται σε χειρότερη και απελπιστικότερη απ' αυτήν κατάσταση. Τα αποδέχεται, αποδεχόμενη έτσι ταυτόχρονα, κάτω από την ψυχολογική τρομοκρατία των βασανιστηρίων, τη δική της ακαταμάχητη υποταγή στους στυγνούς τρομοκράτες δολοφόνους της, που μέσα από το θερμόμετρο της συνείδησης που διαπερνιέται η είδηση των απαίσιων βασανισμών, μετρούν τον ανθρωπισμό της ανθρωπότητας, ή μιας κοινωνίας που μεγάλωσε κι αναπτύχθηκε — χωρίς όμως να γκρεμίσει ακόμα τα μεγάλα κακά — αντίθετα,

διατηρώντας και ανανεώνοντας τους ξεπερασμένους πια προαιώνιους θεσμούς της ύπαρξής της, με υπέρτατη ακόμα αρχή την υπακοή στην εκάστοτε εξουσία, με όλες τις καταρίες, της αδικίας, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης, της βίας που αποδεχόμενοι αυτοδημιουργούν το κορυφωμά της τον χωρίς ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ άνθρωπο...

Από τη μια μεριά: πετράδια, δια-

μάντια, χρυσάφια, ασημιά, μπριγιάντια, μαργαριτάρια, χρήμα και απόλαυση της ζωής. Από την άλλη: Μιζέρια, αθλιότητα, πόνο, δυστυχία και ξύλο, βία, απομόνωση, μοναξιά, καθήλωση, κρέμασμα, εξαφάνιση, τρόμος, ερημιά. Και κάπου ανάμεσα, αποδοχή ή αντίσταση, θάνατος ή επανάσταση.

Όταν τους έβγαζαν απ' τα πειθαρχεία, για να τους κλείσουν για πάντα

στα κελιά του θανάτου, άκουγαν ακόμα πίσω τους τα τελευταία λόγια της δίκαιης αγανάκτησης μέσα απ' τα στήθια ενός αιχμαλώτου: «Φτου σου, σιχαμερέ Θεέ, υποστηρικτή των άδικων φονιάδων, φτου σου, ξιπασμένη πόρνη κοινωνία των αφεντάδων... Σε μισώ. Φτου σου, φτου σου, φτου σου...

Ιωάννης Β. Πετρόπουλος

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ...

ΤΟον ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Τῷ κ. Εισαγγελεῖ

Πρὸς γνωμοδότησιν

Ὁ Ἀνακριτὴς

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 11ῃ Δεκεμβρίου 1985

ἔτους ἡμέραν ἐνώπιον ἡμῶν τοῦ Ἀκριτοῦ τοῦ

Τμήματος Πλημμελειοδικῶν τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Κερκύρας, δια-
τάξεως 35/1085, πρὸς τοὺς τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Κερκύρας, πα-
ρουσία καὶ τῶν Δικ. Γραμματέων

ἐνεφανίσθη ὁ κατωτέρω κατηγορούμενος, ὁρτὶς ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν ὅτι ὀνομάζεται

ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, γεννηθὴν ἐν Φιλιάτρᾳ Μεσσηνίας καὶ κατοικῶν ἐν Μαραχῇ (Αἰωνίων)

ἡλικίας 34 ἐτῶν, ἐπαγγέλματος καὶ χριστιανὸς

ὁρθόδοξος, ἡλικίας εἰς γάμον μετὰ τῆς

ἔχω τέκνα ἔξ ὧν ἕρρενα καὶ θήλεα ὁ πατὴρ μου ὀνομά-

ζεται Βασιλίδεως καὶ ἦτο Μαραχῶς

Τι ἀπολογεῖσαι;

«Αναφέρομαι στην από 11.12.1985 προανακριτική μου απολογία ενώπιον του Υπαστ. Καββαδία Γεωργίου, της οποιίας το περιεχόμενο μου ανενγνώσθη και βεβαιώσω και πάλι. Όσον αφορά το κατηγορητήριο, αποδέχομαι τις πράξεις που μου αποδίδονται, πλην της πρώτης, δηλαδή της απόπειρας ανθρωποκτονίας. Αρνούμαι με αγανάκτηση την κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας, και διευκρινίζω ότι, αν ήθελα να εξοντώσω τον Αστυφύλακα, είχα όλη τη δυνατότητα να το κάνω. Μπαίνοντας στο χώρο του κρατητηρίου, έβγαλα το πιστόλι και απείλησα τον σκοπό αστυφύλακα λέγοντάς του: «Άνοιξε την πόρτα, γρήγορα», ενώ παράλληλα του πρότεινα το περίστροφο. Ο Αστυφύλακας αντέδρασε σπασμωδικά και άρχισε να εκτινάσσεται δεξιά και αριστερά πίσω από ένα χώρισμα, που υπάρχει στον προθάλαμο. Τότε πυροβόλησα προς το δάπεδο δυο φορές και μια φορά ψηλά με σκοπό να τον εκφοβίσω. Αυτή η σφαίρα μάλλον πρέπει να κτύπησε τον αστυφύλακα στο χέρι του και κάποια απ' αυτές που έρριξα στο δάπεδο εξοστρακίστηκε και τον κτύπησε στο πόδι του. Στη συνέχεια σηματοδόντας τον από απόσταση περίπου δυο (2)

μέτρων με το περίστροφο, στο στήθος, διάταξα τον αστυφύλακα να ανοίξει την πόρτα του κρατητηρίου. Ανά πάσα στιγμή, εάν ήθελα, μπορούσα να τον σκοτώσω άνετα, εάν φυσικά είχα τέτοια πρόθεση, όπως μου την καταλογίζουν εκ των υστέρων. Απόδειξεις ότι δεν είχα ανθρωποκτόνο πρόθεση, είναι το γεγονός, ότι είχα πάρει μαζί μου ένα λοστό, ώστε σε περίπτωση, που ο αστυφύλακας ηρνείτο ν' ανοίξει την πόρτα με τα κλειδιά, να μπορέσω να σπάσω το λουκέτο με το λοστό. Στο παρελθόν έχω εκτίσει ποινή στις Φυλακές Κέρκυρας, όπου μέσα εκεί είχα υποστεί σαν κρατούμενος και είχα δει με τα μάτια μου να γίνονται άγρια βασανιστήρια και ανομολόγητη βία στους συγκρατούμενούς μου. Αυτές οι εικόνες δεν έσβυσαν ποτέ από το μυαλό μου, δεν μπόρεσα ποτέ να λησμονήσω αυτές τις σκηνές. Έχοντας στο μυαλό, όλες αυτές τις καταστάσεις, θέλησα να προσφέρω στον συγκρατούμενό μου και παλιό μου φίλο Παπαδόπουλο, που επανειλημμένα είχε ζητήσει την μεταγωγή του από της Φυλακές της Κέρκυρας χωρίς αποτέλεσμα, έστω και την προσωρινή του ελευθερία. Δεν ειδοποίησα εγώ στις 4.12.1985 τον Ιωάννη Παπαδόπουλο, να βρεί τρόπο να πάει στο Νοσοκομείο της

Κέρκυρας. Κατά την παραμονή μου στην Κέρκυρα, δεν συναντήθηκα με κανένα πρόσωπο. Δεν γνωρίζω τίποτα για το τηλεγράφημα, που έλαβε ο Παπαδόπουλος Ιωάννης, όπως μου λέτε. Εγώ απλά με κάρτες, που του έστελνα κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, τον ειδοποίησα, ότι θα έφθανα στην Κέρκυρα αρχές Δεκεμβρίου, για να τον ελευθερώσω. Τονίζω, ότι καμιά από τις προανακριτικές καταθέσεις μου δεν είναι προϊόν ψυχολογικής ή σωματικής βίας, αλλά αυτό που θέλω να τονίσω, είναι ότι ησκήθη στο πρόσωπό μου κατά κόρον σωματική και ψυχολογική βία σε βαθμό, που με εξουθένωσε. Δεν με πείραξε ο βίαιος ξυλοδαρμός μου, κατά την στιγμή της συλλήψεώς μου, όσο κατά το χρονικό διάστημα της κρατήσεώς μου στο Αστυνομικό Τμήμα, όπου εκεί μέσα εδέχτηκα τόσες πολλές ταπεινώσεις και εξευτελισμούς, που δεν θα τους λησμονήσω ποτέ στη ζωή μου. Άλλο τίποτα δεν έχω να προσθέσω».

Αναγνωστήκε, βεβαιώθηκε και υπογράφεται.

ΕΚΔΙΚΗΤΕΣ
Σήμερα η Κατερίνα Αποστολάκου
βρέθηκε νεκρή στο κελί

(Από γράμμα της Κατερίνας Αποστολάκου στη φίλη της και δικηγόρο της)

«ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΣΤΟ
 «ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ» ΓΥΡΩ ΣΤΟΥΣ 2 ΜΗΝΕΣ. ΚΑΜΙΑ
 ΦΟΡΑ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΦΥΓΑ ΚΑΘΟ-
 ΛΟΥ ΑΠΟ ΤΟ 83 - ΣΥΓΚΡΑΤΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ
 ΡΩ ΝΑ ΠΩ ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ
 ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ - ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΙΠΑΝ ΟΤΙ ΘΑ
 ΜΟΥ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΣΣΕ-
 ΤΕΣ (ΦΩΤΩ, ΔΗΜΗΤΡΑ, ΑΘΗΝΑ) - ΔΩΣΤΟΥΣ
 ΧΙΛΙΑ ΦΙΛΙΑ - ΟΙ ΜΕΡΕΣ ΠΕΡΝΑΝΕ ΑΡΓΑ - Ι-
 ΔΙΩΣ ΟΙ «ΓΙΟΡΤΑΣΤΙΚΕΣ» - ΑΝ ΒΓΑΛΕΙΣ ΤΕΥ-
 ΧΟΣ ΝΑ ΜΟΥ ΤΟ ΦΕΡΕΙΣ PLEASE
 ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
 ΚΑΤΕΡΙΝΑ

20 νεκροί κρατούμενοι
τα τελευταία δύο χρό-
στις φυλακές
Χθεςινός και Αριανός Κρατούμενοι

Ο θάνατος της Κατερίνας Αποστολάκου μέσα στο κελλί της στη φυλακή Κορυδαλλού από χρήση ηρωίνης δεν ήταν ο πρώτος.

Μακριά αλυσίδα σχηματίζουν οι νεκροί τοξικομανείς κρατούμενοι που πέθαναν έγκλειστοι στις «ψυχιατρικές πτέρυγες» των φυλακών από χρήση ενώ επίσημα βρισκόντουσαν εκεί για αποτοξίνωση — (πρόσφατα είχαν πεθάνει ο Λάμπρος Τσάρας, ο Πουλής, ο Νίκος Μπαϊκούσης).

Παρόλη τη επίσημη διαβεβαίωση του κ. Μαγκάκη ότι οι αθλοπαιδιές και τα μορφωτικά του προγράμματα «μείωσαν αισθητά τα κρούσματα χρήσης ναρκωτικών μέσα στις φυλακές», για όσους παρευρίσκονται στην Ιερουσαλήμ (Εισαγγελείς, Δικαστές, Δικηγόρους, έγκληστους) είναι γνωστό ότι συμβαίνει το αντίθετο..

Όπως είναι γνωστό ότι τα κατ' ευφημισμό καλούμενα ψυχιατρικά παραρτήματα των φυλακών (κατάλληλο θεραπευτήριο θέλει ο Νόμος) και το ειδικευμένο νοσηλευτικό προσωπικό, δεν είναι παρά οι φυλακές, τα κάγκελα και σίδερα και οι κοινοί φύλακες που βαφτίζονται σε ιδρύματα για την περίπτωση των τοξικομανών.

Ακόμα είναι γνωστό ότι η φυλακή με την κλεισούρα, τη μονοτονία, την κατάθλιψη και το άγχος επιτείνει την ανάγκη για φυγή και μαγαλώνει την επιθυμία για τις απαγορευμένες ουσίες.

Οι συνθήκες της φυλακής έσπρωξαν στα ναρκωτικά και δημιούργησαν τοξικομανείς από όλες τις κατηγορίες των κρατουμένων για άλλα αδικήματα.

Ακόμα οι θάνατοι στη φυλακή από χρήση ηρωίνης —που σαν ποσοστό ξεπερνούν αυτούς που συμβαίνουν έξω—, οφείλονται ακριβώς σ' αυτή τη κατάσταση ανελευθερίας, που από τη μια μεριά αυξάνει την επιθυμία για λησμονιά —και αναλογικά τη δόση— και από την άλλη οι δυνατότητες επιλογής και δια-

πραγμάτευσης του ναρκωτικού είναι ανύπαρκτες και υποχρεωτικά θα πάρουν αυτό που υπάρχει —αποτέλεσμα να χρησιμοποιούν ουσίες, που έξω από τη φυλακή ποτέ δεν θα αγόραζαν, γιατί ήταν νοθευμένες, και να πεθαίνουν.

Άλλοι πάλι —όπως ο Λ. Τσάρας— πέθαναν γιατί ήταν κλεισμένοι στο κελλί τους αβοήθητοι, και τους «ανακάλυψαν» με το πρωινό άνοιγμα της φυλακής, ή εντελώς γραφειο-

κρατικά η μεταφορά τους στο νοσοκομείο καθυστέρησε πολύ.

Κατά τα άλλα θαυμαστή υπήρξε η ετοιμότητα του Υπουργείου Δικαιοσύνης που διέταξε «αμέσως» διοικητική εξέταση για τις συνθήκες του θανάτου της Κατερίνας, και προανάκριση από το αστυνομικό τμήμα, πράξεις δηλαδή που παρακολουθούν υποχρεωτικά και χωρίς παραγγελία τις περιπτώσεις αι.ές.

Έτσι για δυο μήνες μπόρεσαν να εξομαλύνουν την κατάσταση να καταστείλουν τη στάση στις γυναικείες φυλακές, και κυρίως να εμποδίσουν την οποιαδήποτε έρευνα σε βάθος με την εξαφάνιση του ημερολογίου της Κατερίνας με τις ευλογίες του Υπουργείου και δια χειρός του Διευθυντού της Γυναικείας φυλακής Ζέρβα.

Το ημερολόγιο της Κατερίνας που έδινε γραφουρά —μέρα τη μέρα— όλη την εικόνα της «ψυχιατρικής πτέρυγας» της γυναικείας φυλακής και του αποτοξινωτικού προγράμματος που «παρακολουθούσε», έγινε «απόρρητο» έγγραφο που καταχωριάστηκε στα συρτάρια του Υπουργείου.

Οι εφημερίδες έκλεισαν το θέμα —δίνοντας εξ αρχής αμνηστεία στους δράστες του θανάτου της Κατερίνας— θεωρώντας το θάνατό της «φυσιολογικό» —αφού ήταν πρεζάκι— κατασκευάζοντας ένα μελό για μια δήθεν προσωπικότητα —αμπαρωμένη, παραβιασμένη, σπασμένη— για μια ζωή δήθεν εξαθλωμένη, που η «τελευταία δόση» την αποτέλεσε —αυτά για την πραγματική εικόνα της Κατερίνας.

Για όσους την ξέραμε, όμορφη, γεμάτη ζωή, χιούμορ και ταλέντα (έγραφε ποίηση, πεζά, ζωγράφιζε, έπαιζε μουσική και διάβαζε ακατάπαυστα) μένει η υπόσχεση της αφίσσας που κολλήθηκε στα μέρη που σύχναζε και αγαπούσε —για να εκπληρωθεί για τον άδικο και παράλογο θάνατο-δολοφονία της στο κελί του Κορυδαλλού.

ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΣΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΕΡΙΑ

Τον τελευταίο χρόνο υπάρχει μια αυξημένη «δραστηριότητα» των αστυνομικών ως προς τη συχνότητα που πυροβολούν πολίτες. Έτσι, βρίσκοντας συγκεντρωμένα στοιχεία στην εφημερίδα «δοκιμή», βλέπουμε ότι από το Γενάρη του '85 μέχρι και τον Γενάρη του '86, εκτός από τους δεκάδες (δημοσιευμένους) ξυλοδαρμούς που έχουν κάνει, να έχουν πυροβολήσει γύρω στους 17 ανθρώπους, από τους οποίους οι 5 βγήκαν σώοι, οι 6 από αυτούς έχουν τραυματιστεί και τη γλύτωσαν, ενώ οι υπόλοιποι 6 δολοφονήθηκαν.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΝΙΚΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ

Στους παραπάνω αστυνομικούς δολοφόνους προστίθεται και ο αστυφύλακας Χαρ. Αθανασόπουλος, που πυροβόλησε τον Ν. Κόκκαλη, μέσα σε σπίτι στα Εξάρχεια, στην οδό Οικονόμου 8. Λίγο πολύ, το γεγονός είναι γνωστό. Έφοδος της αστυνομίας στις 31.3.86 στο σπίτι αυτό για ναρκωτικά. Αρχικά δεν βρίσκουν κανένα, και μετά ο αστυφύλακας Χ. Αθανασόπουλος, βλέπει τη σκιά ενός κουβαριασμένου ανθρώπου σε μια γωνιά, και αμέσως πυροβολεί. Το γεγονός ότι ο Ν. Κόκκαλης δεν είναι σήμερα νεκρός, το οφείλει στη στάση που είχε το σώμα του, δηλαδή ότι ήταν κουβαριασμένος.

Έτσι λοιπόν η σφαίρα, τον μπήκε από τη δεξιά ωμοπλάτη και φτιάχνοντας «σωλήνα» κατέληξε στην αριστερή ωμοπλάτη. Αν δεν ήταν κουκου-βιστός, και το κορμί του ήταν λίγο πιο τεντωμένο, η σφαίρα θα τον είχε τρα-πήσει και θα είχε πεθάνει.

Εδώ αξίζει να επισημάνουμε ότι:

α) Η απόσταση από όπου ρίχτηκε η σφαίρα ήταν γύρω στα 6 μέτρα, γεγονός που σημαίνει ότι ο αστυφύλακας είχε τη δυνατότητα να τον συλλάβει, αν ήθελε, και όχι να προσπαθήσει να τον δολοφονήσει.

β) Από αυτή την απόσταση, ο αστυφύλακας τον εντόπισε μέσα στο σκοτάδι, με φακό, που σημαίνει ότι πυροβόλησε τον Κόκκαλη στα τυφλά, μη δίνοντας σημασία στην ανθρώπινη ζωή.

γ) Η διεύθυνση της σφαίρας ήταν από πάνω προς τα κάτω, και σε συνδιασμό με τη στάση που είχε το σώμα του, φανερώνει ότι ο Κόκκαλης, ήταν άοπλος και παθητικός εκείνη τη στιγμή.

Τις πρώτες μέρες, αυτή η υπόθεση παρέμεινε χωρίς να σχολιαστεί επίσημα, να είναι ελεύθερος, να συνεχίσει να δουλεύει, κανονικά στην ΕΛΑΣ, και το κυριότερο, χωρίς να κινηθεί

καμιά διαδικασία από τη δικαιοσύνη, γιατί και κάτω από ποιές συνθήκες πυροβόλησε. Η αστυνομική διεύθυνση όταν έβγαλε την ανακοίνωση της μετά από την αρχική σιωπή της, ισχυρίστηκε ότι ο Κόκκαλης επιτέθηκε με μπουκάλι στον αστυφύλακα, πράγμα βέβαια που τα παραπάνω στοιχεία από την ιατροδικαστική εξέταση τα διαφεύδουν.

Το κυριότερο όμως σε αυτή την ενέργεια της αστυνομικής διεύθυνσης είναι η καλή διάθεση που έχει να καλύπτει κάθε αστυνομικό που πυροβολεί, αλλά και η έμμεση προτροπή σε κάθε αστυνομικό να πυροβολεί χωρίς ενδιασμούς υποσχόμενη κρατική κάλυψη.

Ο Εισαγγελέας τον άφησε με τηλεφωνική παραγγελία ελεύθερο και το Ε' Αστ. τμήμα τον εξέτασε για τις κατηγορίες της σωματικής βλάβης από αμέλεια! (δηλ. σαν να καθάριζε το όπλο του και συμπτωματικά να εκπυρσοκρότησε και να χτύπησε τον Ν. Κόκκαλη) και παράνομη οπλοχρησία, και δέχτηκε ότι ο Κόκκαλης προσπάθησε να τον χτυπήσει με γυαλί και τον εξέτασε σαν κατηγορούμενο για τις κατηγορίες της απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης και οπλοχρησίας! δηλ. έφτασαν στο σημείο να αποδίδουν στο θύμα της δολοφονικής επίθεσης βαρύτερες κατηγορίες από τον αστυνομικό με σκοπό να τον εκφοβίσουν και τον τον αποτρέψουν να κάνει μήνυση.

Η αστυνομία ακόμα από τη πλευρά της, θέτονας να μείνει άθικτος ο πιστολέρο της, όταν η αρχική της ανακοίνωση απορρίφθηκε σαν ψεύτικη, αρχίζει εναντίον του Κόκκαλη μια εκστρατεία συκοφάντησης, επειδή βρήκε μια προκήρυξη στην τσέπη του.

Μήπως το όλο σκηνικό θυμίζει δολοφόνους τύπου Μελίστα και θύματα τύπου Καλτετζά; Ο δολοφόνος αστυφύλακας που πυροβολεί από πάνω προς τα κάτω (που σημαίνει παθητικό θύμα). Η αστυνομική ανακοίνωση που διαστρεβλώνει την αλήθεια και δικαιολογεί τη δολοφονία (δήθεν επίθεση του θύματος με μπουνκάκι και δήθεν άμυνα του αστυφύλακα). Η συνέχιση της εργασίας του σαν να μη συνέβη τίποτα, και η μη δίωξη του από τη δικαιοσύνη.

Και η συνέχεια όμως θυμίζει κάτι το παρόμοιο. Αυτό που έκανε η 17η Νοέμβρη μετά τη δολοφονία του Καλτετζά, ανέλαβε να κάνει ομάδα αναρχικών που επιτέθηκαν με δυναμίτη σε κλούβα αστυνομικών, έξω από τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στη Χαρ. Τρικούπη, και τελικά από σύμπτωση δεν εκρήχτηκε. Στην αντίθετη περίπτωση, θα υπήρχαν θύματα πολλοί αστυνομικοί, που θα σήμαινε ότι η «βεντέτα» που ξεκίνησε μετά τη δολοφονία του Μ. Καλτετζά, θα έπαιρνε το δρό-

μο της.

Εδώ αξίζει να προσέξουμε ότι η εκτινόμενη κρατική βία, η ανυπαρξία «δικαιοσύνης» όσον αφορά τα αδικήματα των αστυνομικών, οδήγησε τους αναρχικούς να αυτοδικιούν και να εκδικηθούν.

Έτσι λοιπόν βλέπουμε την ανάγκη να αποπλιστεί το γρηγορότερο η αστυνομία γιατί όπως τα πράγματα εξελίσσονται ίσως πάψει να κρατάει την πρωτοπορία στις εν ψυχρώ δολοφονίες. Τα γεγονότα μιλούν μόνα τους.

Τον τελευταίο χρόνο υπάρχει μια αυξημένη «δραστηριότητα» των αστυνομικών ως προς τη συχνότητα που πυροβολούν πολίτες. Έτσι, βρίσκοντας συγκεντρωμένα στοιχεία στην εφημερίδα «δοκιμή», βλέπουμε ότι από το Γενάρη του '85 μέχρι και τον Γενάρη του '86, εκτός από τους δεκάδες (δημοσιευμένους) ξυλοδαρμούς που έχουν κάνει, να έχουν πυροβολήσει γύρω στους 17 ανθρώπους, από τους οποίους οι 5 βγήκαν σώοι, οι 6 από αυτούς έχουν τραυματιστεί και τη γλύτωσαν, ενώ οι υπόλοιποι 6 δολοφονήθηκαν.

Οι δολοφονημένοι είναι οι εξής:

- Ιούλης '85 Ο Ανδρέας Σινιώρος, δολοφονείται εν ψυχρώ από τον αρχιφύλακα Πλατανίτη.
- Ο Α.Σ. είχε απειλήσει ότι θα αποκαλύψει κύκλωμα εμπόρων ναρκωτικών.
- Αύγουστος '85 Ο αστυφύλακας Π. Ανδρικόπουλος με το υπηρεσιακό του όπλο, δολοφονεί τη σύζυγό του Ευαγ. Μπαλάφα, για προσωπικούς λόγους.
- Αύγουστος '85 Ο αστυνόμος Ν. Σταθόπουλος, δολοφονεί την αγγλίδα τουρίστρια Κάθριν Μπωλ και τραυματίζει τον αρραβωνιαστικό της μέσα στο αμάξι του δεύτερου. Αφορμή ήταν, ότι ζήτησε το διαβατήριό τους, ενώ ήταν με πολιτικά και με αυτοκίνητο ιδιωτικό.
- Οκτώβρης '85 Ο αγροφύλακας Βουλαξής, δολοφονεί στην Πάτρα τον συγχωριανό του Κακαθώνη 35 χρονών.
- Νοέμβρης '85 17 Νοέμβρη, επέτειος Πολυτεχνείου. Ο αστυφύλακας Μελίστας δολοφονεί τον 15χρονο μαθητή Μ. Καλτετζά.
- Γενάρης '86 «Άγνωστος» αστυνομικός τραυματίζει τον 18χρονο Ε. Κανδαλέων, που μετά λίγες μέρες πεθαίνει.

Ενώ σημειώνουμε ότι κανένας αστυνομικός δεν έχει ουσιαστικά διωχτεί η προφυλαχιστεί για τις δολοφονίες που έκανε.

Ένας άλλος φίλος μου (επίσης
ισόβια κάθειρξη κι αυτός τι σύμπτωσης
σατανική θα έλεγε κανείς).
μου είπε μοιάζεις (μάλλον ήθελες να μοιάζεις εννοούσε)
αν δε κάνω λάθος αρκετά στη Κ.....
και με έβαλε σε σκέψεις γιατί ξέρω πρώτο
πως η μούρλια η δικιά μου είναι αζευγάρωτη
προς το παρόν τουλάχιστον
και 20-50
εχω χάνω φθόγγους ως γνωστό στην ομιλία
έχω και πλατυποδιά —τα πέλματά μου είναι ωσαύ μνήματα μικρά
παιδιών—
είναι και 'δω κάτου
τόσα χρόνια
πώς
στο διάολο τα κατάφερα και μοιάζω σ' Άνθρωπο;
ρε Μήτσο;
.....(κάπι ύποπτο συμβαίνει φαίνεται...
ο φίλος μου
ωχρό-κίτρινα δε κάνει λάθη τέτοια
ούτε άλλα.... κάπου....
κάπου....
ξανάφωφφ...φίζις και ξεράδια,
ζεπ. Έλα δω μη σου γαμήσω,
νάτο: Κάπου-κάπου ο ιδιαίτερος
ρυθμός της αγανάχπισής και βάλε
του καλού ανθρώπου
ενωμένος
με τη παρατήρηση γυμνή
και βαθυσκοπική... ένα-γύρω...
ανάθεμά το επιτέλους...)

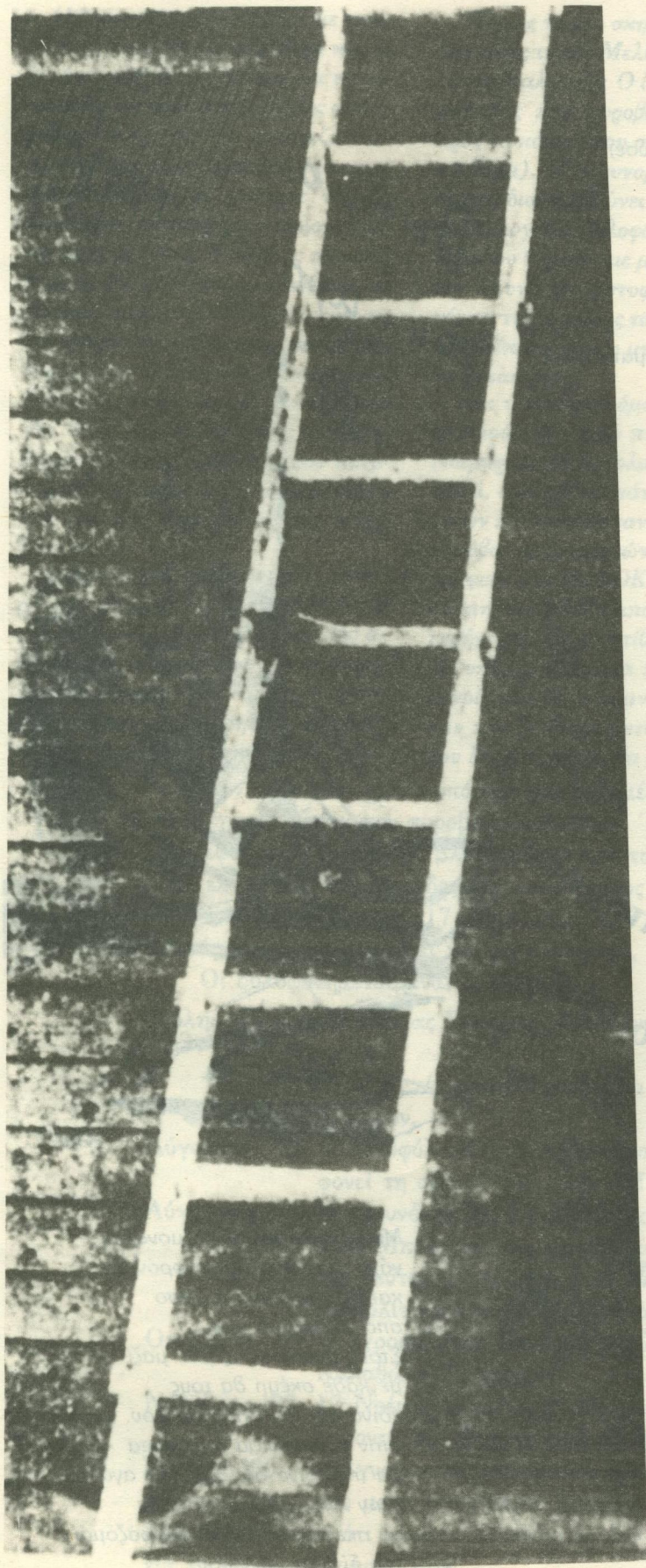
καλοί είναι κι οι ποιητές γιατί διατηρούν
τα όνειρά μας...
μα οι παράνομοι τα πραγματοποιούν...

Ποιήμα
του
υρατούμενου
N.M.

Ποιήμα
του
υρατούμενου
N.Σ.

Μέσα στου κελιού τη μοναξιά
νάχα μια γάτα· θα τη φρόντιζα
και θα της έδινα το μισό
από το φαγητό μου.
Στους συντρόφους μου μαζί
με κάθε σκέψη θα τους
έδινα και την εχτίμησή μου.
Στην συντρόφισσα του έρωτα
θα της έδινα όλη μου την αγάπη.
Στην Αναρχία που με΄μαδε
να σκεφτομαι και να εκφράζομαι
της δίνω τη ζωή μου

Δημοσιεύουμε μια αίτηση που υπόβαλλαν πέντε δικηγόροι στον Δ.Σ.Α. με αφορμή τις τελευταίες κατάφορες παραβιάσεις ατομικών δικαιωμάτων στους συλληφθέντες στην αντιπυρηνική διαδήλωση του Τσερνομπίλ.

Εκτιμάμε την κίνησή τους που δείχνει μια δημοκρατική ευασθησία αλλά ως τότε η δημοκρατική συνείδηση θα αποπλίζεται από παραβιάσεις μόνο σε πολιτικούς κρατούμενους;

Δίπλα μας, στην ασφάλεια και αστυνομικά τμήματα, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, καθημερινά κρατούμενοι χτυπιούνται και βασανίζονται. Τα συνταγματικά τους δικαιώματα κουρελιάζονται.

ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΙΑΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΙ ΑΥΤΟΥΣ;

Προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής Συνταγματικών δικαιωμάτων και Ατομικών ελευθεριών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

ΑΙΤΗΣΗ

των Δικηγόρων μελών του Δ.Σ.Α.

1. Νίκου Κωνσταντόπουλου
2. Νίκου Μαβίδη
3. Ηλία Παπαϊωάννου
4. Δημήτρη Ζώτου
5. Αντιγόνης Μαυρομάτη

Κύριε Πρόεδρε

Το τελευταίο διάστημα παρουσιάζεται από τον ημερήσιο τύπο, καταγγέλεται από επώνυμους πολίτες, και πολλές φορές γινόμαστε εμείς οι ίδιοι αθέλητοι μάρτυρες σοβαρών και επαναλαμβανόμενων παραβιάσεων στοιχειωδών ατομικών και συνταγματικών δικαιωμάτων των πολιτών. Ιδιαίτερα αυτές οι παραβιάσεις προέρχονται από τα όργανα εκείνα, τις αστυνομικές αρχές, που κατ' εξοχήν θεωρούνται ταγμένα στην τήρηση ακριβώς των νόμων και του Συντάγματος. Οι παραβιάσεις αυτές εκδηλώνονται α) Σαν αυθαίρετες και χωρίς ένταλμα συλλήψεις κατά παράβαση του άρθρου 6 του Συντάγματος. Συλλήψεις που συνηθέστερα συνοδεύονται από σοβαρότατες βιαιοπραγίες σε βάρος των συλλαμβανομένων. Πρόσφατα μάλιστα όλη αυτή η αντισυνταγματική και αντίθετη με τις διατάξεις της ποινικής δικονομίας πρακτική, προσπαθεί να βρει και νομικό έρεισμα και να θεωρητικοποιηθεί με την μεσαιωνικής έμπνευσης αντίληψη περί «προληπτικών συλλήψεων». β) Είτε ως αναιτιολόγητες και αυθαίρετες απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, από την αστυνομική διεύθυνση.

γ) Και κλιμακώνονται με την στέρση στους συλ-

λαμβανομένους του στοιχειώδους και αναφαίρετου δικαιώματός των, όπως κατοχυρώνεται από το άρθρο 100 παρ. 1 και 4 Κ.Π.Δ., να επικοινωνεί με τον νομικό του παραστάτη.

Κορύφωση αυτής της πρακτικής αποτέλεσε η σύλληψη, κράτηση, και μεταχείριση των συλληφθέντων την Τρίτη 13-5-1986 στην διαδήλωση κατά των πυρηνικών, και η εντελώς αναίτια και αυθαίρετη σύλληψη μέσα στον χώρο των δικαστηρίων, απόγευμα της Τετάρτης 14.5.1986, και η συνοκόλουθη κράτηση 12 τουλάχιστον συγγενών και φίλων των παραπεμφθέντων στον αρμόδιο Εισαγγελέα συλληφθέντων την προηγούμενη.

Η αναφορά των τελευταίων περιστατικών είναι απλώς ενδεικτική, της επικίνδυνης, για τις ατομικές ελευθερίες και συνταγματικά δικαιώματα των πολιτών, ροπής των αστυνομικών οργάνων προς αντισυνταγματικές, βίαιες και αυταρχικές μεθόδους χρήσης της λειτουργίας που τους έχει εμπιστευτεί.

Επειδή ο σύλλογός μας και τα αρμόδια όργανά του, έχουν από το άρθρο 199 του Κώδικα Περί Δικηγόρων υποχρέωση να παρεμβαίνουν στην υπεράσπιση των συνταγματικών δικαιωμάτων, και μέχρι τώρα τόσο το Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. όσο και η ειδική επιτροπή Συνταγματικών δικαιωμάτων και ατομικών ελευθεριών του Συλλόγου έχει επανειλημμένο και δημόσια παρέμβει σε αντίστοιχες παραβιάσεις. Ενδεικτικά αναφέρουμε εδώ την απόφαση της επιτροπής της 7-3-1980 (Ν.Β.28 σελ. 664) και την απόφαση του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. της 18.1.1980 (Ν.Β.28 σελ. 215).

Για τους λόγους αυτούς Κύριε Πρόεδρε

Νομίζουμε ότι επιβάλλεται να συγκληθεί η Επιτροπή Συνταγματικών Δικαιωμάτων και Ατομικών Ελευθεριών του Συλλόγου με θέματα την συγκέντρωση των σοβαρότερων παραβιάσεων της τελευταίας περιόδου —την επεξεργασία των πραγματικών υλικών και την απόδοση ευθυνών— την παρέμβαση στα αρμόδια όργανα και φορείς.

Σας δηλώνουμε ότι θέτουμε τους εαυτούς μας στην διάθεση της επιτροπής, τόσο σ' ότι αφορά την παροχή των αναγκαίων διευκρινίσεων αλλά και σ' ότι αφορά την ουσιαστική εκπλήρωση του έργου της.

Οι αιτούντες

Βασανισμός δεκατετράχρονου ΟΥΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΓΛΙΤΩΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ

Ο δεκατετράχρονος Θαν. Κεραμιδιώτης βασανίστηκε άγρια μέσα στο αστυνομικό τμήμα του Βόλου για να ομολογήσει κλοπές που του αποδίδανε οι αστυνομικοί όταν τον συλλάβανε ένα βράδυ μαζί με τους φίλους του. Η μητέρα του Ελευθ. Κεραμιδιώτη κατάθεση μήνυση κατά των αστυνομικών Θ. Γεωργόπουλο, Αδ. Ματσάνα και Μαργαρίτη Θεοδώρου. Η φωτογραφία μιλάει από μόνη της...

Από το ημερολόγιο του κρατούμενου Ν.Σ.

Κορυδαλλός

2/1/198..

...Με τίποτα δεν φάνηκε ότι πέρασαν γιορτές. Τίποτα δεν φάνηκε να έρχεται με τον καινούριο χρόνο. Τέτοιες μέρες, τις γιορτές γενικά νομίζει κανείς ότι η θλίψη που πλανιέται ένα γύρω συμπυκνώνεται σε τέτοιο σημείο που γίνεται κάτι στερεό που μπορεί να τ' αγγίζει. Και δεν είναι καν βουβή όπως θάπρεπε. Είναι ιδιόρρυθμη η θλίψη της φυλακής. Είναι μια χαρούμενη θλίψη. Χαζοχαρούμενη είναι η σωστή έκφραση.

Η μεγαλύτερη όμως ασχήμια της ζωής μας εδώ έχει να κάνει με την απρέπεια της απελπισίας μας.

Εκδηλώνεται με το χειρότερο τρόπο εναντίον κάθε συγκρατούμενου.

Είχα αυτές τις μέρες οργανώσει ένα μπαρμπούτι στο κελί μου και παρακολούθησα χωρίς θέβαια να εκπλαγώ το αλληλοχτύπημα μεταξύ φίλων, πάνω στις ζαριές. Έβλεπα κρατούμενους που μέναν στο ίδιο κελί και τα είχαν όλα κοινά να παδιάζονται προσπαθώντας να πάρουν τα χρήματα του φίλου τους. Πολλές φιλίες χάλασαν αυτές τις μέρες. Σήμερα ξαφνιαστικά και γω με την απόφασή μου να σταματήσω το παιχνίδι παρ' όλο που είχα ένα σίγουρο καθημερινό κέρδος 6-7 χιλ. δραχμές.

3/1/198...

Καμιά ιδέα, αρετή και δεσμός του κερατά δεν αξίζει μιας μέρας κάθειρξη. Θα με τρελλάνει στο τέλος η σκέψη ότι με τις σαχλαμάρες, τις νομολογίες ή δεν ξέρω τι άλλες παρλαπίπες περί προστασίας του «κοινωνικού συνόλου» έχω χαραμίσει τη ζωή μου πίσω απ' τα κάγκελα.

Πάλι τόφαγα στη μούρη γραμμένο στο καινούριο Βούλευμα. «Επικίνδυνος για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Έτσι με χαρακτήρησε πάλι η δικαιοσύνη για να μου σβύσει το καντίλι οριστικά και αμετάκλητα. Είναι δεσμός η δικαιοσύνη, κι όπως όλοι οι δεσμοί δεν έχει τύγεις για τα έργα της. Είναι έτσι πολύ πιο επικίνδυνη για τους ανθρώπους απ' όλους μας εδώ μέσα. Πολλοί κρατούμενοι έχουν τύγεις για ό,τι έκαναν ή δεν έκαναν, αλλά ύστερα απ' τη γνωριμία τους με τη δικαιοσύνη μαθαίνουν να περιφρονούν τα πάντα. Όλες τις αρχιδιές περί αρετών και αξιών για μιας στιγμής ελευθερίας. Αυτό καταντάει να είναι το νόημα και ο σκοπός της ύπαρξης για κάθε παράνομο με συνείδηση.

Σωφρονιστικής αγωγής το αποτέλεσμα.

4/1/198...

Ψυχικό μαρτύριο να βρίσκεται ένας ακέραιος κλέφτης στην Β' ακτίνα του Κορυδαλλού.

Είναι η ακτίνα των απατεώνων.

«Δεν είμαι κανάς κλέφτης εγώ...» είπε σήμερα δίπλα μου ένας χρυσοκάνδαρος αφηγούμενος κάποιο διάβημά του στον αρχιφύλακα.

«Δεν είσαι τί:» τον ρώτησα και έμεινε να με κοιτάει σαστισμένος. «Άντε γαμήσου, ποντικομαμή, να μάθεις τι προσόντα χρειάζονται για να είσαι κλέφτης, κι έλα κατόπιν να σου πω γιατί εσύ ειδικά δεν μπορείς να έχεις την τιμή»

Είναι μυστήριο πως οι άνθρωποι αρπάχνονται, σαν ο πνιγμένος απ' τα μαλιά του, από κάποιες ηθικές αξίες και πρότυπα προπολύ εξευτελισμένα. Και στο χωριό μου ακόμα, όπου πρό-

λαβα την νοοτροπία που ήθελε την κλοπή συνώνυμη με τη λέπρα, ξέρουν σήμερα πως, έντιμος σημαίνει να ξέρεις να αποχτήσει εκατομμύρια με άτιμα μέσα και ότι η κλοπή είναι το εν μέρη απ' αυτά τα μέσα. Ειδικά οι απατεώνες που ποντάρουν και καταπατούν την ευγενική και ανώτερη εκείνη εκδήλωση της μεταξύ των ανθρώπων επικοινωνίας, την εμπιστοσύνη, είναι οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να το παίξουν έντιμα ακόμα και στο χωριό μου.

Άι... σιχτήρ... σκατοσάκουλα, συγχίζουμαι.

5/1/198...

Είχα και σήμερα φοβερή ρέντα στα χαρτιά.

Ελάχιστα όμως χαρτονομίσματα κυκλοφορούν στο χαρτοπαίγνιο. Κυρίως παίζουμε κούτες τσιγάρα, γιατί τα χρήματα τα απορροφούν τα ναρκωτικά. Γαμημένοι προζέμποροι. Έχω μαζέψει 500 κουτιά Μάλμπορο. Τί διάολο θα τα κάνω δεν ξέρω.

Από το παράθυρο αυτού του κελιού μπορώ κι αγναντεύω αρκετή Αθήνα. Τώρα το βράδυ ιδιαίτερα που λάμπει φωτισμένη μπορώ και ξεχωρίζω τους μεγάλους δρόμους, τον Λυκαβητο, προσανατολίζομαι δηλαδή, για να μαντέγω δρομάκια και πλατείες. Έτσι όμως γίνεται ποιο ζωντανή η πραγματικότητα της ταφής μου.

Εκεί στην Κέρκυρα λόγου χάριν, όπου τα παράθυρα είναι ψηλά στο ταβάνι, φτάνει κανείς εύκολα να σκέπτεται τον κόσμο σαν κάτι εξωπραγματικό, χωρίς αληθινή υπόσταση.

...Μάλλον θα βάλω ένα σεντόνι για κουρτίνα σ' αυτό το παράθυρο. Μου κάνει κακό να βλέπω αυτά τα φώτα....

6/1/198...

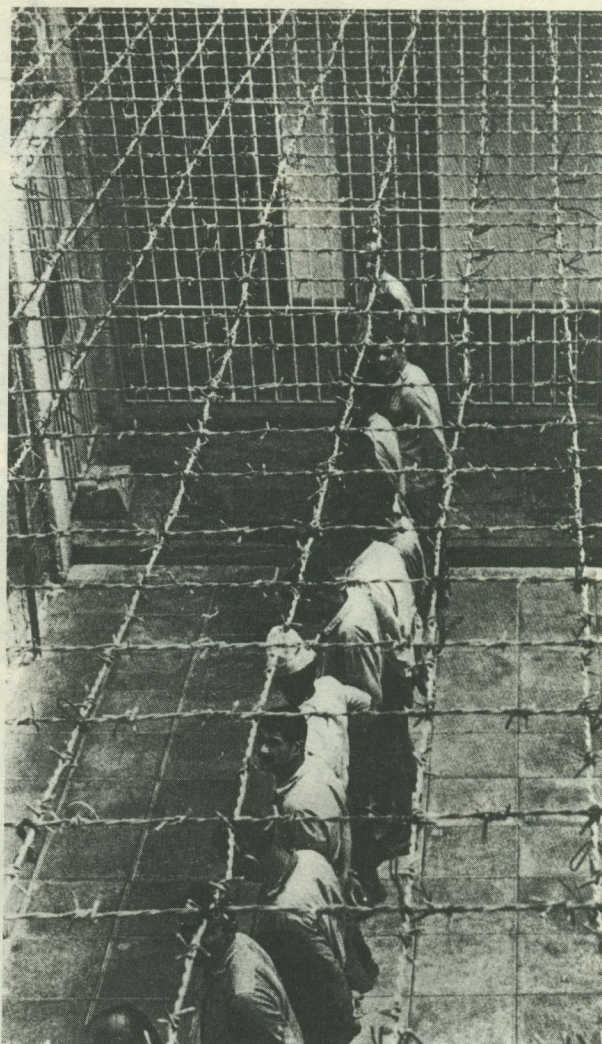
Σήμερα, είχα άλλη μια επιβεβαίωση της θεωρίας μου, πως αν οι φωτισμένοι μας ειδήμονες των σωφρονιστικών επιστημών γνώριζαν πόσο επικίνδυνος μπορεί να γίνει αυτός που μαθαίνει να ονειρεύεται με ανοιχτά τα μάτια, θα καταργούσαν ακαριαία όλες τις φυλακές. Καθώς έκοβα βόλτες γύρω στο προάβλιο, περνούσα λίγα εκατοστά μπροστά από τον Μ. που κάθονταν στο πεζούλι της σκοπιάς και παρόλο που κάθε φορά τον κύταζα δεν με χαιρετούσε. Πρόσεξα όμως πως είχε σταθερά στυλωμένο το βλέμμα του σ' ένα ορισμένο σημείο του ουρανού. Στάθηκε και γω να δω τι διάολο ουράνιο φαινόμενο ήταν αυτό που τόση ώρα τον είχε απορροφήσει, τόσο πολύ. Δεν είδα τίποτα.

Του έχουν δώσει κάτι χρόνια γιατί λέει πήρε από μια 15χρονη κόρη, ότι πιο πολύτιμο είχε και σκέφτηκα ότι κάπου εκεί στα σύννεφα, έβλεπε με τη φαντασία του το θύμα του και αναπαριστούσε το έγκλημα.

Κούνησα την κεφαλή μου με συγκατάβαση κι έκανα να συνεχίσω τις βόλτες μου.

«Πες μου κάτι...» με σταμάτησε ο φέρελπισ νέος...

...Ήθελε να του πω τη γνώμη μου για τον «τέλειο» τρόπο παραλαβής των λύτρων, που είχε σκεφτεί, για την απαγωγή που σκόπευε να κάνει αμέσως μόλις αποφυλακίζονταν. Δεν ήταν ακριβώς «τέλειος» ο τρόπος του, αλλά ...σπώνε βελτίωση.

12/1/198...

Πάλι ξυλοφορτώσαν κάποιον στο αρχιφυλάκιο.

Με κυριεύει ξαφνικά μια αρωστημένη επιθυμία να ήμουν θεατής για να δω την έκφραση της έκπληξης του μάγκα την στιγμή που τις άρπαζε.

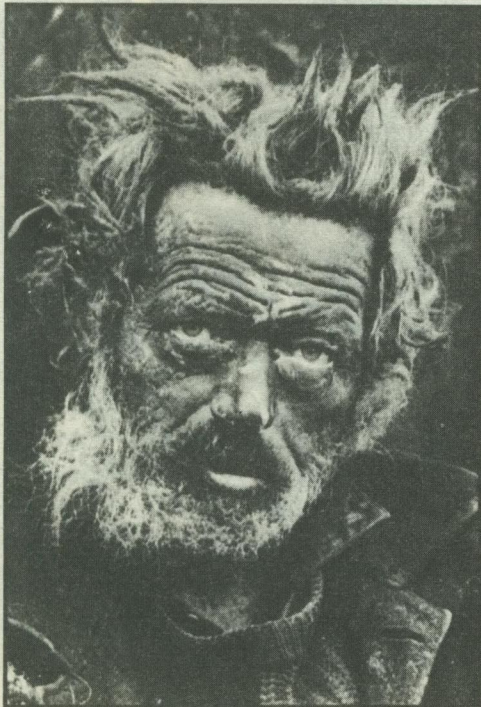
Ανέφικτο βέβαια αυτό, γιατί ποτέ δεν θα μπορούσα να μωσκέτος θεατής, σε κάτι τέτοιο. Δεν το σπκώνει ο οργανισμός μου.

Με δέλγει όμως η στιγμή της αλήθειας γι αυτούς που δεν ξέρω από που κι ως που πίστεψαν βλακωδώς ότι επί ΠΑΣΟΚ δεν είναι δυνατόν να συμβεί σ' αυτούς κάτι τέτοιο. Κάτι τέτοιο είναι που με κάνουν να συγχαίρω τον εαυτό μου για τις πλούσιες γνώσεις μου περί τα κοινωνικά συστήματα. Όλοι οι μεγάλοι εγκληματίες της ανθρωπότητας το γενικό καλό επικαλέστηκαν για να δικαιώσουν τα έργα τους. Όλοι τους την αγάπη τους για την ανθρωπότητα επικαλέστηκαν για να ξευτιλίσουν τον άνθρωπο.

Έτσι τώρα και οι δικοί μας σοσιαλμανιστάι βάλαν μπροστινό τον Μαγκάκη να δοξάσει τη Θέμιδα. Σα να λέμε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα.

Τα έσχη και οι βασανισμοί που επί υπουργίας του έγιναν στις φυλακές είναι χωρίς προηγούμενο. Όσο για την δικαιοσύνη... είναι σαν να αναδέχεται σ' ένα τραβεστί να προαγάγει το ήθος των ευέλpidων...

Για τον Ζαν Ζενέ

Αναδημοσίευση από το περιοδικό «ΔΙΑΒΑΖΩ»

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια, εφημερίδες και περιοδικά δημοσιεύουν τις απόψεις του Ζαν Ζενέ για τους «Μαύρους Πάνθηρες», τους Παλαιστίνιους, τους μετανάστες, την ταξιαρχία «Κόκκινος Στρατός». Αλλά για ό,τι σχετιζόταν με τον εαυτό του, πολύ σπάνια έδινε εξηγήσεις· και στη Γαλλία μάλιστα πολύ λιγότερα απ' ό,τι αλλού.

Οι δύο μοναδικές, αλλά και σημαντικές πράγματι συνεντεύξεις που έδωσε, χρονολογούνται από το 1964 και το 1976. Αυτές οι συνεντεύξεις δεν είχαν δημοσιευτεί, επειδή αδιαφορούσε ο ίδιος αν έπρεπε ή όχι να πιστέψει τη δημοσίευσή τους. Διαβάζοντάς τις σήμερα χρονολογικά και για ό,τι έχουν να πουν, θα δούμε πως πολλές από τις σημερινές ανησυχίες του θυμίζουν παλαιότερες με μια συνέπεια παραδειγματική.

Τώρα που πέρασαν δεκάξι χρόνια από την τελευταία σας έξοδο απ' τη φυλακή και αφού αμνηστεύθηκε η ποινή για ισόβια κάθειρξη «λόγω επανειλημμένων κλοπών», έχετε επιτέλους νοικοκυρευτεί ή είστε πάντα ένας κλέφτης; Προτιμώ να ρωτώ, αν δεν έχετε αντίρρηση.

Σύμφωνοι. Δεν κλέβω όπως οι κοινοί θνητοί. Πάντως δεν κλέβω πια όπως παλιά. Εισπράττω αρκετά συγγραφικά δικαιώματα από τα βιβλία μου και τα θεατρικά μου έργα, —ας είναι, ας πούμε πως εγώ τα θεωρώ αρκετά—, κι όμως αυτά τα χρήματα απορρέουν από τις προηγούμενες κλοπές μου. Συνεχίζω λοιπόν να κλέβω, με την έννοια πως δεν είμαι εντάξει απέναντι σε μια κοινωνία που ισχυρίζεται πως είμαι εντάξει.

Περάσατε εφτά χρόνια στη φυλακή για διάφορα παραπτώματα. Πιστεύετε πως ήσαστε τότε προικισμένος για μια τέτοια δραστηριότητα.

Δεν ήμουν και τόσο ατζαμής. Υπάρχει αναγκαστικά κάποια δόση υποκρισίας στην πράξη της κλοπής... (Αλλά το μικρόφωνό σας μ' ενοχλεί. Σπάει τον ειρμό των σκέψεών μου. Παρακολουθώ την κίνηση της ταινίας κι έχω την εντύπωση πως θα έπρεπε να φέρομαι τουλάχιστο ευγενικά σ' αυτή την ταινία που ξετυλίγεται ολομόναχη μέσα στη σιωπή). Έλεγα λοιπόν πως η κλοπή απαιτεί μια κάποια προσποίηση. Από τη στιγμή που κρύβεσαι, καλύπτεις κάποιες πράξεις σου που δεν μπορείς να ομολογήσεις. Είναι ακόμα πιο επικίνδυνο να τις αναγνωρίσεις μπροστά σ' ένα δικαστή. Μπροστά στους δικαστές, πρέπει να αρνέσαι. Να αρνέσαι με την προσποίηση. Αλλά όταν κρύβεις όσα κάνεις, δεν ενεργείς πια παρά σαν να είσαι ηλίθιος. Θέλω να πω πως δεν χρησιμοποιείς όλες σου τις δυνατότητες, αφού ένα μέρος απ' αυτές κινητοποιούνται αναγκαστικά για ν' αρνηθούν την πράξη που καταπιάστηκες να βγάλεις πέρα.

Νιώθετε καμιά αλληλεγγύη συντροφική με τους άλλους εγκληματίες;

Καμιά απολύτως, για τον απλούστατο λόγο πως αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα έπαιρνα θέση με κριτήρια ηθικά και συνεπώς θα είχα πάρει το δρόμο της αρετής. Αν, ας πούμε, υπάρχει μια κάποια ευθύτητα ανάμεσα σε δυο-τρεις κακούργους, αυτό θα αντιστοιχούσε σε κάποιο κώδικα ηθικής, δηλαδή στα πρώτα βήματα μιας πορείας προς το καλό.

Μαζί με το μοναχικό άτομο που ορθώνεται μπροστά σε μια κωδικοποιημένη κοινωνία.

Ποια είναι η αντίδρασή σας μπροστά σε εγκλήματα όπως αυτό για το οποίο κατηγορείται ο Λη Χάρβεϊ Όσβαλντ; Νομίζετε πως ήταν ένας πληκτικός άνθρωπος ή έξυπνος και ευαίσθητος.

Νιώθω κάτι να με δένει με τον Όσβαλντ. Όχι πως ποτέ μου ένιωσα την παραμικρή εχθρότητα για τον πρόεδρο Κένεντυ. Μου ήταν ολότελα αδιάφορος και τίποτ' άλλο. Από την άλλη όμως είναι μαζί με το μοναχικό άτομο που ορθώνεται απέναντι σε μια κοινωνία αρκετά κωδικοποιημένη, όπως είναι η

αμερικάνικη κοινωνία, ή οι δυτικές κοινωνίες ή κάθε άλλη κοινωνία στον κόσμο που ισχυρίζεται πως θα εξαλείψει το κακό. Είμαι στο πλευρό του όπως και με κάθε μεγάλο καλλιτέχνη που τα βάζει με κάθε κοινωνία. Ούτε πιο λίγο, ούτε πιο πολύ. Είμαι με τον μοναχικό άνθρωπο όποιος κι αν είναι αυτός. Ωστόσο, αν και είμαι —πώς να το πω;— αν και είμαι ηθικά μ' αυτόν που είναι μόνος, οι μοναχικοί άνθρωποι μένουν πάντα μόνι στη μοναξιά τους. Μπορώ θαυμάσια να είμαι με τον 'Οσβαλντ' όταν εγκληματεί —αν εγκληματίσει πράγματι— είναι μόνος. Μπορώ να είμαι με τον Ρέμπραντ όταν ζωγραφίζει, εκείνος είναι πάντα μόνος.

Όταν αρχίσατε να γράφετε στη φυλακή, πιστεύατε πως η μοναξιά του δημιουργού ήταν προτιμότερη από τη μοναξιά που γνωρίσατε πρωτίτερα, δηλαδή τη μοναξιά του κλέφτη που αποξενώθηκε από την κοινωνία;

Όχι, γιατί ό,τι έγραφα χειροτέρευε τη μοναξιά μου.

Τι σας έκανε λοιπόν να γράψετε;

Δεν έχω ιδέα. Δεν ξέρω τίποτα για τα βαθύτερα κίνητρα. Την πρώτη φορά που συνειδητοποίησα τι δύναμη έχει το γράψιμο, ήταν μια μέρα που ήθελα να στείλω μια κάρτα σ' ένα γερμανό φίλο που ήταν τότε στην Αμερική. Η πλευρά της κάρτας όπου θα έγραφα υποτίθεται ήταν άσπρη και τσαλακωμένη, κάτι σαν το χιόνι, κι αυτή η επιφάνεια ακριβώς μου έφερε στο νου το χιόνι και τα Χριστούγεννα. Αντί να γράψω τις συνηθισμένες κοινοτυπίες, άρχισα να λέω για την ποιότητα του χαρτιού. Αυτό στάθηκε το ξεκίνημα. Αυτή η εμπειρία δεν εξηγεί τι με ώθησε στο γράψιμο, αλλά μου έδωσε για πρώτη φορά μια μικρή γεύση της ελευθερίας.

Με φλόγα και λύσσα

Στη φυλακή γράψατε την Παναγία των λουλουδιών, το πρώτο σας μυθιστόρημα. Ποια ήταν η αντίδραση των αρχών της φυλακής μπροστά στις λογοτεχνικές «φιλοδοξίες» των φυλακισμένων; Σας έδωσαν τα απαραίτητα για να γράφετε;

Και βέβαια όχι... Μας έδιναν χαρτί γιατί έπρεπε να φτιάξουμε σακιά. Πάνω λοιπόν σ' αυτό το σκούρο χαρτί έγραψα την αρχή του βιβλίου. Δεν φανταζόμουν πως θα διαβαζόταν κάποια μέρα. Νόμιζα πως δεν θα βγαινα ποτέ από τη φυλακή. Έγραψα λοιπόν με ειλικρίνεια, με φλόγα και λύσσα, και τόσο ελεύθερα μάλιστα αφού ήμουν βέβαιος πως κανένας δεν θα με διάβαζε. Μια μέρα μας μετέφεραν από τη φυλακή της Σαντέ στο δικαστικό μέγαρο του Παρισιού. Όταν ξαναγύρισα στο κελλί μου, το χειρόγραφο είχε εξαφανιστεί. Με κάλεσαν στο γραφείο και με τιμώρησαν: τρεις μέρες πλήρη απομόνωση, ένα ξεροκόμματο και νερό, επειδή χρησιμοποίησα χαρτί «που δεν μου δόθηκε για να το γεμίσω με λογοτεχνικά αριστουργήματα». Αυτή η κλοπή από το δεσμοφύλακα ήταν κάτι το ταπεινωτικό για μένα. Ύστερα παράγγειλα μερικά σημειωματάρια στην καντίνα κι έπεσα να κοιμηθώ· σκεπάστηκα με τις κουβέρτες ως πάνω απ' το κεφάλι και προσπάθησα να θυμηθώ, λέξη προς λέξη, τις πενήντα σελίδες που είχα γράψει. Νομίζω μάλιστα πως τα κατάφερα.

Οι «Μαύροι Πάνθηρες» σας δέχτηκαν παρ' όλο το λευκό σας δέρμα;

ΑΜΕΣΩΣ. Πολλές φορές αναρωτήθηκα. Ήμουν ολομόναχος, δεν υπήρχε ούτε ένας λευκός, ήμουν εκεί, ανάμεσά τους, δυο ολόκληρους μήνες, κι ύστερα η αστυνομία έστειλε ένα χαρτί στους «Πάνθηρες»: οι μπάτσοι μου ζητούσαν να παρουσιαστώ κι εγώ δεν ξέρω που. Οι «Πάνθηρες» μου είπαν: «Καλύτερα να φύγεις, γιατί θα έχουμε φασαρίες». Έφυγα. Αλλά για δυο μήνες ήμουν ολομόναχος ανάμεσά τους. Έτρωγα μαζί τους. Έλεγα: «Μα δεν μπάφιασαν να βλέπουν έναν λευκό πάντα μαζί τους;» Αλλά φαίνεται πως όχι. Ξανάδα την Άντζελα Νταϊνχίς πριν τρεις μήνες. Της λέω: «Κατατρομάξαμε για σας». Και μου λέει: «Και μεις το ίδιο, για σας». Μου μίλησε για εκείνη τη στιγμή, τότε στην προκαταρκτική δίκη του Μπόμπυ Σηλ, ήμουν κι εγώ εκεί, όταν συνέλαβαν τον Ντέιβιντ Χίλιαρντ που αντικαθιστούσε τον Μπόμπυ Σηλ εκείνο τον καιρό. Εκεί που μου έδειχνε κάποιο χαρτί, τον κύλωσαν οι μπάτσοι, τον πιάσανε, κι είδα πως θα μι-

λούσε και φώναξα, είπα στα γαλλικά: «Ντέιβιντ, Ντέιβιντ, τσιμουδιά, σώπα!» και φοβήθηκα πολύ. Παραξευεύτηκα που κανένας δεν πήγε να επέμβει· πήγα να βρω ένα δικηγόρο και του είπα, είχε γένια σαν και σας, ξέρετε πως δεν φοράνε τήβενο οι αμερικάνοι δικηγόροι, τον έπιασα από τους ώμους και του λέω: «Για ακούστε, κάντε κάτι... εμποδίστε...» κι αυτός έβαλε να με πιάσουν. Είχα πέσει έξω, ήταν ο εισαγγελέας. Δεν καταλάβαινα τ' αγγλικά, το κατάπια, με πιάσανε αλλά πολύ ευγενικά, μ' έβγαλαν έξω, σχεδόν ζητώντας μου να βγω. Τι διαφορετική μεταχείριση! Θα σας πω τι είχε γίνει: φτάνομε στην αίθουσα του δικαστηρίου στο Νιου Χέιβεν. Ήμουν με τους «Πάνθηρες», δηλαδή καμιά δεκαριά μαύροι κι ένας λευκός, ένας λευκός εξηντάρης γέρος, δηλαδή εγώ, σ' ένα πολύ μικρό δικαστήριο. Υπήρχαν δυο - τρεις σειρές με καρέκλες μπροστά στην έδρα και πιο πίσω κάτι μπάγκοι και πάνω στους μπάγκους ήταν μαύροι. Έτυχε στην πρώτη σειρά να υπάρχει μια άδεια θέση κι εγώ τραβούσα κατά κει χωρίς να το καταλαβαίνω καλά καλά, και μόνο όταν κοίταξα γύρω μου, προτού κάτσω, είδα τον Ντέιβιντ Χίλλιαντ στο βάθος πέρα. Είπα: «Έρχομαι μαζί σας» κι ο μπάτσος... του 'δωσα μια πάνω στο χέρι, είπα: «Παράτα με!» και μ' άφησε, αλλά τι τα θέτε, καταλάβαινα τη διαφορά. Και κάτι άλλο: όταν βγήκε ο Ντέιβιντ, άφησε ένα βαλιτσάκι με σημειώσεις μέσα κι ένας μαύρος μπόρεσε να το βγάλει έξω στο διάδρομο, αλλά έπρεπε τώρα να το βγάλουν κι από το δικαστήριο· εντάξει, και σε ποιον έδωσαν το βαλιτσάκι; σε μένα γιατί ξέρανε πως θα τους ψάξουν εκείνους όταν θα βγαίνουν από το δικαστήριο, όχι όμως εμένα, όπως κι έγινε.

Οι «Μαύροι Πάνθηρες» μια ποιητική επανάσταση

Είπατε πως οι «Πάνθηρες» έκαναν μια ποιητική επανάσταση;

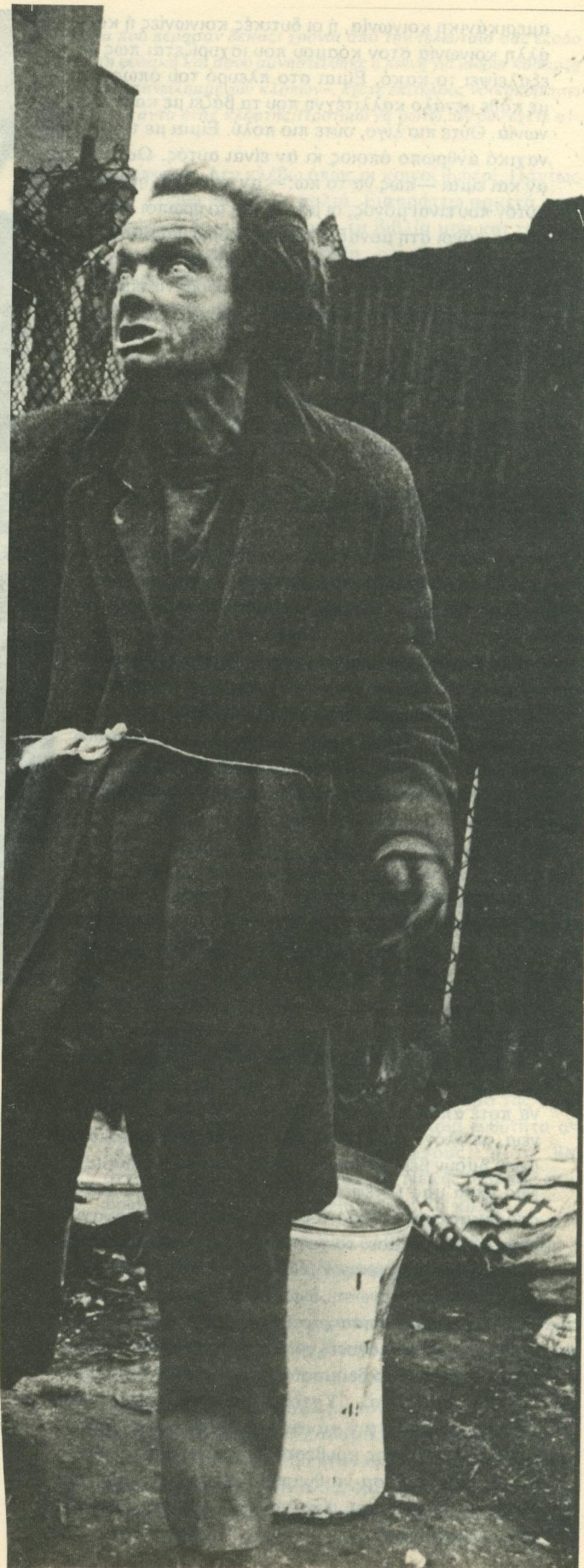
Και βέβαια! Πριν σας μιλήσω γι' αυτούς, θα ήθελα να συμφωνήσουμε, αν γίνεται. Φαίνεται πως υπάρχουν δυο είδη επικοινωνίας τουλάχιστο: μια ορθολογική, συνειδητή επικοινωνία. Συμφωνείτε πως αυτός εδώ ο αναπτήρας είναι μαύρος;

Ναι.

Ναι. Κι ύστερα, υπάρχει μια επικοινωνία λιγότερο σίγουρη και όμως σαφής. Θα σας ρωτήσω τώρα, αν θέλετε, για ένα στίχο του Μπωντλαίρ: «μαβιά μαλλιά, ολοτέντωτη των σκοταδιών παντιέρα». Σας αρέσει;

Ναι.

Και επικοινωνούμε. Ωραία, υπάρχουν λοιπόν τουλάχιστο δυο είδη επικοινωνίας: η μια ελέγχεται και η άλλη δεν ελέγχεται. Η δράση των «Πανθήρων» ανήκε στην αναξέλεγκτη επικοινωνία. Ήμουν σ' ένα ταξί στο Σαν Φραντσίσκο, οδηγούσε ένας μαύρος και του λέω: «Σας αρέσουν οι «Πάνθηρες»; και μου λέει: «Δεν μ' αρέσουν, αλλά τους θαυμάζω». Ήταν πενήντα χρο-

νών. Κι όμως του αρέσανε κι αυτουνού. Δεν μπορείς να θαυμάζεις χωρίς ν' αγαπάς, αλλά δεν μπορούσε να το πει, γιατί απωθούσε τις εικόνες που είχε σχηματίσει για τη βία. Έλεγαν πως είχαν ρημάξει τον κόσμο, πως είχαν σκοτώσει είναι αλήθεια, είχαν σκοτώσει μερικούς μπάτσους, μερικούς λευκούς. Ας είναι, αλλά η βία τους δεν ήταν χειρότερη απ' ό,τι με τους Αμερικάνους στο Βιετνάμ, την Κορέα ή αλλού. Ήταν μια επανάσταση που είχε ένα συγκινησιακό και όλο πάθος χαρακτήρα· οπότε, δεν υπάρχει καμιά σχέση... έχει ίσως κάποια σχέση, αλλά διακριτική, με επαναστάσεις που γίνονται αλλού αλλά διαφορετικά.

Η επανάσταση όπως την αντιλαμβάνεστε, έχει αναλογίες με την επανάστασή τους;

Όχι, όχι. Οι «Πάνθηρες» τη ζούσαν μ' ένα πάθος που μας λείπει, κι αυτό το πάθος δεν είχε αφορμή την καταγωγή τους από την Αφρική, ή επειδή ήταν μαύροι, αλλά, απλούστατα, γιατί ένιωθαν αποδιωγμένοι, ήταν στο περιθώριο, κι αυτό επί τέσσερις αιώνες· τους έδενε η έκφραση «μπράδερς-αδέλφια», αυτή η αδελφοσύνη δεν είναι δυνατή αν μιλήσουμε για μια γενική επανάσταση. Ας είναι, έτσι νομίζω. Δεν μπορούμε να μιλάμε γι' αυτά αν δεν έχουμε πολύ καιρό μπροστά μας.

Διαπιστώνω πως υπάρχει μια απόσταση ανάμεσα σε ποιητικές, καλλιτεχνικές επαναστάσεις και κοινωνικές επαναστάσεις.

Αυτό που λένε ποιητικές ή καλλιτεχνικές επαναστάσεις δεν είναι ακριβώς επαναστάσεις. Δεν πιστεύω πως αλλάζουν την παγκόσμια τάξη. Αλλά ούτε αλλάζουν τη θεώρηση που έχουμε για τον κόσμο. Λεπταίνουν αυτή τη θεώρηση, τη συμπληρώνουν, την κάνουν πιο πολύπλοκη, αλλά δεν τη μεταλλάζουν μονομιάς, όπως γίνεται με μια κοινωνική ή πολιτική επανάσταση. Αν στη συνέχεια της συζήτησής μας μιλήσουμε για καλλιτεχνική επανάσταση, ας ξεκαθαρίσουμε μεταξύ μας πως χρησιμοποιούμε μια έκφραση κάπως εξαντλημένη, κάπως οκνηρή. Όπως σας είπα, οι πολιτικές επαναστάσεις σπάνια ανταποκρίνονται, θα μπορούσα να πως δεν ανταποκρίνονται ποτέ, στις καλλιτεχνικές επαναστάσεις. Όταν οι επαναστάσεις πετυχαίνουν μια πλήρη κοινωνική αλλαγή, βρίσκονται μπροστά σ' αυτό εδώ το πρόβλημα: πώς να δώσουν μια έκφραση, πως να εκφράσουν με τον πιο κατάλληλο τρόπο την επανάστασή τους.

Νομίζω πως όλοι οι επαναστάτες χρησιμοποιούν τα πιο κλασσικά μέσα της κοινωνίας που ανατρέψανε ή που θέλουν ν' ανατρέψουν.

Όλα γίνονται σαν να έλεγαν οι επαναστάτες «Θα αποδείξουμε στο καθεστώς που ανατρέψαμε πως είμαστε εξίσου ικανοί να τα καταφέρουμε».

Κι αρχίζουν να μιμούνται τις ακαδημαϊκές συνταγές, μιμούνται την επίσημη ζωγραφική, την επίσημη αρχιτεκτονική, την επίσημη μουσική. Πολύ αργότερα αντιμετωπίζουν μια επανάσταση πολιτιστική, όπως λένε, και τότε στρέφονται όχι πια στα ακαδημαϊκά πρότυπα αλλά στην παράδοση και σε νέες μορφές για να αξιοποιήσουν την παράδοση.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΛΕΙΣΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Εμείς οι κρατούμενοι στην κόλαση των φυλακών της Κέρκυρας διαμαρτυρόμαστε έντονα για τις απάνθρωπες και εξοντωτικές συνθήκες κράτησής μας, οι οποίες μας οδηγούν όλο και πιο πολύ στην περιθωριοποίησή μας, και ζητάμε:

1. Σεβασμό της εξουσίας προς την ανθρώπινη αξιοπρέπειά μας.
2. Να σταματήσουν τα βασανιστήρια και η ψυχολογική βία που ασκείται σε βάρος μας.
3. Να μεταγόμεστε αρκετές ημέρες πριν, στην Αθήνα, από κάθε ημέρα δικαστηρίου μας να μπορούμε να συνεννοούμεθα με τους δικηγόρους μας, και όχι η μεταγωγή μας να γίνεται μία η δύο ημέρες πριν.
4. Να μην μας κρατούν στο πειθαρχείο στην Κέρκυρα μία ή δύο ημέρες μετά από κάθε μεταγωγή με τη δικαιολογία ότι έχουμε πάρει χάρτια ή ποτά και να είμαστε έτσι αναγκασμένοι να διαμένουμε μέσα στη βρώμα.
5. Να μεταγώνται οι μάρτυρες κρατούμενοι σε όλα τα δικαστήρια και όχι να αναβάλλονται μεταγωγές με το πρόσχημα ότι θα αποδράσουν ή ότι ετοιμάζουν απόδραση.
6. Να δέχονται και όχι να σχίζουν αιτήσεις που απευθύνουμε σε διάφορες αρμόδιες υπηρεσίες.
7. Να στέλνονται οι καταγγελίες μας στον προορισμό τους για ότι μας κάνουν και όχι να μας δίνουν αριθμούς δικύκλων αντί για αριθμούς πρωτοκόλλου.
8. Να μας δίνουν καθαρά κλινοσκεπάσματα και όχι βρώμικα και ακατάλληλα για χρήση.
9. Να υπάρχει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και να σταματήσουν οι ασπιρίνες και τα ντεπόν.
10. Να αντικατασταθεί ο γιατρός που εξυπηρετεί συμφέροντα και που εμείς οι κρατούμενοι τον ονομάζουμε «ΜΑΝΚΕΛΕ ΤΟΥ ΑΟΥΣΒΙΤΣ».
11. Να σταματήσει η χορήγηση φαρμάκων (χάρτια) στους κρατούμενους που σκοπό έχει να δημιουργήσει τοξικομανείς.
12. Να έρχεται εισαγγελέας στη φυλακή, να συζητά με τους κρατούμενους και όχι να παρατηρείται το φαινόμενο να έρχεται νύχτα για τυπικούς λόγους, υπογραφή βιβλίων κ.λ.π. και να συζητά μόνο με τον Διευθυντή.
13. Να λειτουργήσει εκκλησία και όχι να λέει ο παπάς ότι τον εμποδίζουν οι κρατούμενοι σύμφωνα βέβαια με οδηγίες του Διευθυντή.
14. Να υπάρξει σωστή σίτιση γιατί μέχρι σήμερα μόνο για φαγητό δεν μπορούμε να μιλάμε.

ΚΑΛΟΥΜΕ

το λαό της Ελλάδας να συμπαρασταθούν στο δίκαια αιτήματά μας, όπως και κάθε υπεύθυνο άνθρωπο για την καλύτερη συνθηκών διαβίωσής μας.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ

τον Διευθυντή των φυλακών και ζητάμε την άμεση απομάκρυνσή του

ΚΑΛΟΥΜΕ

τον κ. Μαγκάκη να επιτρέψει σε δημοσιογράφους να μπουν στη φυλακή να συζητήσουν μαζί μας και να διαπιστώσουν με τα ίδια τους τα μάτια τις συνθήκες υπό τις οποίες το κράτος προσπαθεί να μας «σωφρονήσει», διότι ο κ. Υπουργός μόνο με λόγια δείχνει τη συμπάθειά του προς τους κρατούμενους.

ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ

ότι το υπόμνημα αυτό είναι η αρχή μια κλιμάκωσης αγώνων που αρχίζουμε για την καλύτερη συνθηκών διαβίωσης μας, που εκ προμελέτης, αργά, ύπουλα και μεθοδικά σκοπεύει στη ψυχική, πνευματική και σωματική μας εξόντωση.

**Αρχιφύλακας
προμήθευε
ναρκωτικά
στον Κορυδαλλό**

ΣΕ επτά χρόνια
κάθειρξη καταδικά-
στηκε χτες από το
Πενταμελές Εφετείο
του Πειραιά ο αρχι-
φύλακας του ψυχια-
τρικού Τμήματος
Κορυδαλλού Γ. Ευ-
θυμίου με την κατη-
γορία ότι προμήθευε
ναρκωτικά σε κρα-
τούμενους.

Μαζί του κλείστη-
καν στον Κορυδαλ-
λό, με 16 μήνες φυ-
λακές, ο καθένας, οι
φύλακες Σαπουτζά-
κης και Φαρμάκης
ενώ αθώωθηκαν δύο
κρατούμενοι. Ο Ευ-
θυμίου καταδικάστη-
κε για συγκεκριμέ-
νες πράξεις και πε-
ριπτώσεις.

Μάρτυρες κατέ-
θεσαν ότι είδαν τον
Ευθυμίου να ει-
σπράττει χρήματα
και να παραδίδει
ναρκωτικά σε φυλα-
κισμένους.

Συστάθηκε επιτροπή για την κατάργηση του Νταχάου της Κέρκυρας και ήδη μαζεύονται υπογραφές με το παρακάτω κείμενο που μπορεί να σταλεί σε όποιον το επιθυμεί.

Απευθυνθήτε στη διεύθυνση επικοινωνίας του περιοδικού ή αν μπορείτε να αναπαράγετε σε φωτοτυπίες ΑΥΤΟ το ίδιο κείμενο συλλέγοντας υπογραφές.

Σε μια περίοδο που η κατασταλτική δραστηριότητα της εξουσίας τείνει να καταστήσει οποιονδήποτε πολίτη ύποπτο και άρα υποκείμενο σε κάθε μορφής ψυχολογική ή και σωματική βία, είναι ηθικά απάνθρωπο και πολιτικά επικίνδυνο να δεχόμαστε την ισχύ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μόνο για ορισμένες κατηγορίες ατόμων.

Η εκδικητική άσκηση σωματικής βίας, ειδικότερα στους κρατούμενους (συλλαμβανόμενους, υπόδικους και καταδικασμένους) και η αθλιότητα των συνθηκών διαβίωσής τους δεν είναι δυνατόν να πνίγεται στη σιωπή και τη γενική αδιαφορία. Η έλλειψη σεβασμού στα δικαιώματα, την προσωπικότητα, τη σωματική ακεραιότητα και τη ζωή των κρατουμένων δεν οφείλεται σε κάποια κοινωνική αντίδραση απέναντι στην παρανομία και το έγκλημα: Είναι, αντίθετα, το μέτρο της ένοχης υποκρισίας απέναντι στην πραγματικότητα μιας ιεραρχημένης κοινωνίας, που γεννά, αναπαράγει καθημερινά και διαιωνίζει την αδικία και τις διακρίσεις.

Όσοι υπογράφουμε το κείμενο αυτό:

- **ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ** ότι ο σεβασμός των ατομικών δικαιωμάτων και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας σταματάει στις πόρτες των κρατητηρίων και των φυλακών.
- **ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ** ότι τα αστυνομικά όργανα και οι υπάλληλοι των σωφρονιστικών καταστημάτων δεν δεσμεύονται από τη συνταγματική νομιμότητα.
- **ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ** ότι ο οποιοσδήποτε πολίτης μπορεί να παραμένει έκθετος στη διαπώμπευση και να χάνει την προσωπικότητα και τα δικαιώματά του μόλις του φορέσουν χειροπέδες.

Επειδή πιστεύουμε ότι η σιωπή είναι συνενοχή:

- **Καλούμε** κάθε ελεύθερη συνείδηση, κάθε πολίτη που ανησυχεί από τη διευρυνόμενη καταστολή και την περιστολή των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, να αξιώσει μαζί μας να γίνουν πράξη οι κυβερνητικές επαγγελίες για μια νέα, ριζοσπαστική σωφρονιστική πολιτική.
- Θεωρούμε πρώτο αναγκαίο βήμα προς την κατεύθυνση αυτή την κατάργηση των φυλακών της Κέρκυρας, που έχουν στιγματιστεί στην κοινή συνείδηση ως μεσαιωνικό κάτεργο και «Νταχάου».